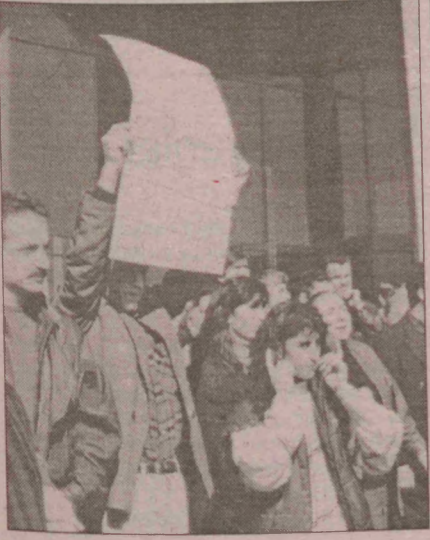

özgür gelecek

15 Günlük Siyasi Gazete 1 - 15 MART 1995 SAYI: 46 FİYATI: 20.000 TL (KDV DAHİL)

ADANA BÜROMUZ BASILDI
ÇALIŞANLARIMIZ GÖZALTINA ALINDI
SAYFA 4
"TÜM YASAKLARA RAĞMEN DÜNYA
DÖNÜYOR"
SAYFA 7
SINIF DAYANIŞMASI SÜRÜYOR
SAYFA 9
TUTSAK AİLELERİNDEN PROTESTO
SAYFA 10
DERİCİLİKTE KÜÇÜK ÜRETİM BİRLERİ
ÜZERİNE
SAYFA 15
HASAN HÜSEYİNLI GÜNLER
SAYFA 16
AYNILAR AYNI YERDE AYRILAR AYRI
YERDE
SAYFA 22
FUJIMORI'NİN SONU YAKLAŞIYOR
SAYFA 24

Faşist saldırılara karşı barikat örelim!

HAVAŞ greviyle dayanışmaya gir, destekle!

□ Hükümetin sıfır (0) zanda direktmesi nedeniyle, HAVAŞ işçileri grevde. THY grevi ise, MGK'nın emri sonucu hükümet tarafından 60 gün ertelendi. Ve HAVAŞ'ta lokavt kararı aldı. **Sayfa 6**

Expres Kargo direnişçilerine ziyaret

□ 26 şubatta yoğun destek ziyareti akınına uğrayan Expres Kargo işçileri, bu destekle güç bulurken, aynı gün polisin vahşi saldırısına uğradı, çadırları söküldü, onlarca kişi yaralandı. 80 kişi gözaltına alındı. **Sayfa 10**

Sendikal rekabet ve sonuçları

□ Belediye İş ve Genel-İş'in işçi sınıfına sendikal rekabeti dayatması sonucu bir yandan binlerce işçi-memur işten atılırken, diğer yandan, sınıfın birliğini bölerek, sınıfın kendisine ihanet etmekte. **Sayfa 14**

Erzurum Cezaevi'nde vahşet

Sayfa 4

□ Büyük bir çıkmaz içerisinde olan faşist TC kendi teşhir olmuşluğunu bertaraf edebilmek için, 1980 öncesi olduğu gibi yine, yapmak istedikleri pisliklerini sivil faşistlere yaptırtarak, düzeni hedefleyen sınıf mücadelesinin yönünü saptırıp, "Sağ- Sol çatışma" ortamı yaratmaya çalışmakta.

□ Bu amaçla, özede İstanbul merkezli olmak üzere kısmen hemen hemen tüm üniversitelerde, sistemli bir şekil oruç bahane edilerek, sivil faşistleri, devrimci- demokrat öğrencilerin üzerine saldırmakta. Bu saldırı sonucu, onlarca devrimci- demokrat öğrenci yaralandı, yüzlerce gözaltına alındı. **Sayfa 3**

Kavga her alanda. Üniversitede, mahallede, işyerlerinde yürü faşizmin üstüne. Haykır devrim şiarını!

Kadınlar, kazanımlarımıza sahip çıkalım!

□ 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde ve sonrasında; kadınlar! Vitringülü yada kavganın destekçisi olarak değil, kavganın sahibi olarak kendi bilincimizle kavgaya sarılalım

□ Devrim mücadelesinin bir parçası olarak eskisinden daha güçlü ve daha nitelikli olarak yeniden örgütlülüğümüzü yaratalım. Onurlu insan olarak yaşamanın yolu buradan geçer. **Sayfa 21**

www.partizanarsiv.net

Gücümüz hakklılığımızdandır!

□ Faşist '82 Anayasası imdada yetişti. 5680 sayılı basın kanuna Ek 2/2 maddesi yeni keşfediliyorcasına devrimci-sosyalist basın üzerinde uygulanmaya başlandı. Daha önce kapatılan bir yayının devamı olduğu gerekçesiyle kapatmalar hız kazandı. **Sayfa 5**

KÇSKK kurultayı yapıldı

□ Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurulu (KÇSKK) Merkez Kurultayı 25-26 şubatta Ankara'da yapıldı. Kurultayda konfederasyonlaşmaya 4 ay sonrası için başvuru kararı alındı. **Sayfa 14**

Okurdan mesajlar

KÖK'ün tükenişi sizi çok mutlu ederdi, düşmanı da, ama KÖK tükenmedi tükenmeyecek de

Bazı çevreler sevinmeye devam etsinler (Partizan Sesi) KÖK'ün "tükenişin eşiğinde olduğu" gibi boy boy dergilerinde, ele avuca gelmeyen yazılar yayınlayarak sevine dursunlar, KÖK üstlendiği misyonun bilincinde ve kendisinden beklenevi yerine getirmeye kararlıdır. Birkaç kişiyle sınırlı bir grubun Proletarya Partisi'nden koptuğu bir gerçektir. Bunu kimse inkar etmiyor. Gerçek olmayan bu grubun kopmasından sonraki süreçte (P. Sesi'nin) Proletarya Partisi'nin dağıldığına dair iddialardır. Sizin Proletarya Partisi'nin "Tükenişini" ne kadar çok istediğiniz açık seçik ortadadır. Biz sizi halk safalarında görüyoruz ve gerçekten de tükenmenizi değil, güçlenmenizi istiyoruz. İşte bizimle sizin aramızdaki farklardan bir tanesidir. Özellikle düşmanın P. Partisi'ne saldırdığı ve yok etmeye çalıştığı, bunun için de birçok yol ve yöntemle başvurduğu bir dönemde sizin de bizim "tükenmemizi" istemeniz size hiçbir şey kazandırmaz. P. Partisi'nin "tükenmesini" istemekle kalmayıp, çirkin üsluplar kullanarak partiye tehditler savurarak hiçbir yere varamazsınız. Ya da partiyi kendi zemininize çekerek sizin üslup ve tarzınızdan size cevap vermesini istiyorsanız emelleriniz boşa gidecektir. Çünkü P. Partisi hiçbir zaman siyasi olgunluğu elinden bırakmayacak, ve sizin seviyenize inmeyecektir. "Ordumuzun şiddetinden kurtulamayacaksınız" gibi düşmanca tavırlardan vazgeçin. Şiddet düşmana karşı kullanılır. Şiddetin halk içindeki çelişmelerin çözümü için kullanılması başta halka zarar verecektir. Devrimci örgütler veya gruplar arasında kullanılması, tarafların ikisine de zarar verir. Bunun diğer anlamı ise; düşmana yarar vermesidir. Doğrular eleştiriden çekinmez. Hem "doğru"lara sahip olduğuna iddia etmek hem de şiddet uygulayacağını diye tehditler savurmak; sahip olduğuna iddia edilen "doğru"lara güvensizliği ifade eder. Bugüne kadar size karşı verdiğimiz ideolojik-siyasi mücadelede seviyeli hareket ettik. Devrimci değerleri yüce tuttuk, bundan sonra da böyle davranmaya kararlıyız. Yaratmaya çalıştığınız provokatör ortamlardan sizleri siyasal zemine çağırдық. Doğuda gerilla birliklerinde resmen gerillalara oyun oynadınız, uyurken gerillaların silahlarını çaldınız. Birkaç milisi köylerde arkamıza takarak gittiğimiz her yerde provokatör ortamlar yarattılar. Silahlarını size vermeyen gerillalarımızı döverek silahlarını aldınız. Tüm bunlara rağmen biz size aynı tarzdan cevap vermedik. Erzincan çatışmasında beş arkadaş şehit düşmüştü. İki tanesi gruptan kopmuş ve yanımıza gelmişlerdi. Bir tanesi yaralıydı, biz bütün imkanlarımızı seferber ederek arkadaşı tedavi ettik, birkaç gün baktıktan sonra sizin arkadaşlar geldi." Bizim arkadaşlara yardım edemezsiniz, siz kim oluyorsunuz" gibi tavırlara girdiler. Evet düşmanca tavırlarla hiçbir yere varamazsınız. Bizim "bitip tükenmemiz"

sizlere bir şey kazandırmaz TKP(ML) tükenmez. Çünkü O MLM'dir. İdeolojik özsuynunu MLM'den alıyor. 23 yıldır hem düşman hem de bazı çevreler tarafından yıkılması isteniyor. Tüm bunlara rağmen TKP(ML) dim dik ayaktadır. Sağlam adımlarla yoluna devam ediyor.

Dersim'den bir gerilla

Perinçek kendine gel!

Değerli yoldaşlar sizleri en devrimci duygularla selamlar, mücadelenizde başarılar diliyerek söze başlamak istiyorum. Türkiye halkının özgürlüğü için savaşan sosyalizmin öncü partisi TKP(ML)'nin sempaticanı olarak, Doğu Perinçek'in 28 Ocakta Aydınlik gazetesinde çıkan "TKP(ML)'ye Çağrı" yazısına değinmek istiyorum. Bizler yoldaşlarımızın canı pahasına emanet ettikleri KP'nin savunucusu ve savaşçısı olacağız. Ta ki zafer gelene dek, ve doğal olarak cevap hakkımızı devrimci bir tarzda vereceğiz. Yoldaşlar ben bu yazıyı okuduğumda pek de şaşırmadım. Çünkü İP, TC'nin kana doymamış Kemalizmin savunucusu olduğundan böylesi bir çağrıda bulunmuştur. Zaten TKP(ML)'yle İP'in siyasi ideolojik çizgilerini karşılaştırdığımızda İP'in TC'nin kuklası olduğunu net bir şekilde görüyoruz. Esas üzüldüğüm ve şaşırdığım nokta şu egemenler bir komünist partinin kime ve neye hizmet edeceğini bilirler. Ama ne yazık ki sayın Perinçek hala bunu bilmemektedir. Ya da biliyor bilmemezlikten geliyor. TC'nin şahinleri tasmayı takmışlar boynuna nereye çevirirlerse oraya yönelmek zorunda kalıyor. Zaten bu konuda bilgisi olsaydı her halde böyle bir çağrıda bulunmazdı. Sayın Perinçek biz MLM tezleri savunuyor, proleter halk savaşını veriyoruz. Halkımızı sömürenlere, katledenlere karşı koyduk, koyacağız. Sosyalizm yolunda nice şehitler verdik, zafer gelene dek vereceğiz. Zaferimizi bedel ödeyerek kazanacağız. Çünkü biz komünist bir partiyiz. TC'nin zulmüne maruz kalmış emekçi halkların partisiziz. Türkiye emekçi halkı bunu çok çok iyi bilmektedir. Sizler bilmiyorsanız kulaklarınızı ve gözlerinizi açın veyahut o revizyonist politikalarını bırakın ki gerçekleri göresiniz. Eğer TKP(ML)'nin neye hizmet ettiğini biliyorsunuz da sırf egemenlere kuyrukçuluk yapmak için böyle bir çağrıda bulunuyorsanız, olanca bir yanlış yaptığınızı farkında değilsiniz. Devrim ve komünizm yolunda TKP(ML)'nin verdiği şehitler, döktüğü kanlar TKP(ML)'nin devrimci değerlerini gözardı edip hiç kimse bu değerleri kendi revizyonist oportünist çıkarları için kullanamaz. Bizler bu değerlere sonuna kadar sahip çıkacağız. Sayın Perinçek, TKP(ML) yerine MHP-SHP veya Refahla ittifak yaparsan senin için iyi olur. Şu işçi kelimesini de bıraksanız daha iyi olur. Çünkü siz işçi partisi değil olsanız, sarışın meleğin kuzusu, tombul babanın kاپicısı olursunuz.

YAŞASIN PARTİMİZ TKP(ML)!
KAHROLSUN OPORTUNİZM!
YAŞASIN HALK SAVAŞI!

Gebze'den bir partizan işçi

Merhaba Özgür Gelecek

Sizleri tanıdığım iki ay zarfı içinde, yazdıklarınızla bana ışık tuttuğunuz için teşekkür ederim. Dergimize yazılarla ve şiirlerle katkıda bulunmaya çalışacağım. Özgür Geleceği bütün devrimci duygularıyla selamlarım.

DEVİRİM

Devrim yolunda atılan her adım Sana ulaşmak kadar inanç yüklü Senin kadar güzel Senin gibi anlamlı

İnanıyorum devrime Sana inandığım kadar Seni sevdiğim kadar Devrimi özlüyorum

Özlüyorum demekle çabalıyorum Seviyorum demekle ölüyorum İnanıyorum demekle diriliyorum Birgün geleceksin biliyorum

Sana adadım serimi Beynimi, yüreğimi Sevdiğim her şeyi Senide gülüm

Ankara'dan bir dost

Atma Recep, din gardaşıyız

"Siz sineksiniz ve ben tüfeğimi sinekleri vurmak için ateşlemem"

Yukarıda aktardığımız sözler bu ülkenin bir Rize belediye başkanına ait. Kendileri iyi bir şovmen olduklarından ötürü kamuoyunda yakinen tanınır. Bu zat bir kaç ay önce katıldığı bir TV programında kendisini canlı yayında telefonla arayan ve kurtuluş savaşında Bolşevik'lerin büyük oranda maddi ve manevi olarak yardımlarından bahseden TV seyircisine bu sözleri sarf ediyordu. Kurtuluş Savaşı'nın en büyük destekçisinin de dindarlar olduğunu vurguluyordu. Bu zata halkımızın bir sözüyle cevap vereyim. "Atma Recep Din Kardaşıyız." Bay Şevki Ereğ, madem Kurtuluş Savaşı'nı senin ümmetin yaptıysa acaba kendine hiç sordun mu ulu önder mektuplarına neden "Sevgili Yoldaş" başlığını atıyordu veya İnönü, Kılıç Ali vb.lerine neden paravan TKP kurdu? Halkın kızıl ordunun simgesi yıldızları kalpaklarına takmasına neden göz yumdu ve kurduğu paravan TKP'yi Komünist Enternasyonale kabul ettirmeye çalıştı. Bunların yanıtını Can Dündar'ın ve arkadaşlarının hazırladığı Gölgedekiler adlı belgeselde bulabilirsin. Bolşevik'lerin verdiği tüfek adedi 40.000'dir. Kurtuluş Savaşı boyunca verilen para tüm dış yardımın % 83'dür. Hem de altın, (Hocanın altını değil) 50.000 sandık mermi ve daha birçok malzeme. Resmi belge olarak sana TC'nin meclis gizli oturumunu öneririm. Sen ve senin kafanda olanlar halka yalan söylemeyi, medyada şov yapmayı adet

edinmişsiniz. Ama lütfen o pis ağızlarınıza Bolşevik kelimesini almayın. Komünistler üstüne şov yapmayın. Öldü bitti edebiyatını bırakın. İş o kadar boyutlandırınız ki geçtiğimiz yıl Zaman gazetesi Öncü'yü Bahriye Üçok, Muammer Aksoy cinayetinden sorumlu tutacak kadar alçaklaşıyor ve para karşılığı bunlar yaptı diyordu. Sizi sizin ulu tanrınıza havale ediyorum. Para için sizin yaptıklarınız göz önünde, halktan saklayabilir misiniz? Şunu unutmayın, doğrular bazen yenilebilir. Bu onların yanlış olduğu anlamına gelmez. Komünistler dip diri ayakta ve savaşa devam ediyor. Peki siz çalıp, çarpma ve yalan dışında ne yapıyorsunuz? Son olarak söz Kürtlerin bir sözü ile noktalayayım. "Tı Meşa Gia" Sen. bok sineğisin ve biz senin için tüfek değil, tuvalet kağıdı bile harcamayız.

Güneşi kucaklayanlar...

Size selam, size saygı, inada inat katıp yürüyen, ellerindeki zincirlerin şakırtısını kıtalara taşıyanlar, sizlere selam var karadenizin yüksek mevzilerinden...

Güneşi kucaklayanların acıya göğüs gerenlerin Sevdayı yük eylemiş türkülerin ve daha nicelelerinin Nehir boyu akan ırmaklar gibi Munzur'un gökeminde karşılanacaklar O güzelim yarınları taşıyan yıldızlara bakarak yol katedenler....

Zeynel Şahin
Sinop Cezaevi

Bacım

Gel bacım gel Sende katıl bize Bakma sen Sana "Kadın eşit" diyenlere Hayata bak, Gerçekten eşitmi? Senin; "Hakkını istersen günah işlersin" deyip, yolunu kesmişler. "Kadın evin bekçisidir" "Yuvayı dişi kuş yapar" deyip Evden çıkmanı yasaklamışlar "Saçı uzun akı kısa" deyip Seni aşağılamışlar. Seni bir meta gibi görenlere inanmazsın! Gel bacım gel Sende katıl bize Meral bacı gibi, Sende silahını eline al. Sende, kendi hakkını, Halkların hakkını savun. Çünkü; "Devrim olmadan kadın kurtulmaz. Kadın katılmadan da devrim olmaz"

Tüm Emekçi Kadınların Dünya Emekçi Kadınlar Gününü kutlarım
Umudun yayıncılık çalışanlarına selam ve başarılar.

Bir okur

(YDG-Özgür Gelecek-Partizan)

Özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız

ABONE OLUN!

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Yazışmaları Müdürü:

Ahmet Şengül

Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:(0212) 516 25 38 - (0212) 516 60 20 Faks: (0212) 518 23 23,

BÜROLAR: KARTAL: Hamam Sok. Demirli İş Hani No: 57/14 Kartal, Tel: (0216) 306 16 02

ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Telefaks: (0312) 230 63 27,

İZMİR: Gaziosmanpaşa Bulvarı Koçtaş İşhanı No: 87 D. 318 Konak/İZMİR

Telefaks: (0232) 441 93 09

ÇUKUROVA: Melekçirmez Çarşısı 39. Sokak No: 30 Kat: 1 ADANA

MALATYA: Tabakhane Mah. Bakırçılar Çarşısı Yarı Sarıbeyoğlu İşhanı K.2 NO:64 Telefaks: (0422) 322 08 04

Avrupa Merkezi Büro: Kaiser-Wilhelm Str. 284 47169- Duisburg-DEUTSCHLAND Tel: 0049203-4061032

Banka: BASMAT A.Ş.

**Savaşsız-
sömürsüz- sınıfsız
bir dünya için
kavra- kavrata-
harekete geç!**

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 240.000 TL/480.000 TL'yi
Yurtiçi Hesap No: 97454-3 Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bankası
Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96'yi
Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi Mark Hesabı:
3002500-7 İsviçre Frangı hesabı: 3002502-3
yurtiçi hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:
İMZA

— Banka makbuzunun fotokopisini
"Özgür Gelecek Gazetesi, Umudun Yayınları Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2
Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

www.partizanarsiv.net

Sivil faşist saldırıların altındaki faşist devletin yüzünü açığa çıkart! Örgütlen! Faşizme karşı mücadele et!

Nikaragua'yla ilgili bir filmde, içsavaşı izleyen bir gazeteci askerler tarafından durdurulur. Kimliği sorulur. Kimliği alınır ve kurşunlanarak öldürülür.

Herşey apaçıktır. Olayı diğer bir gazeteci de uzaktan an an görüntülemektedir.

Aynı akşam TV. haberlerinde devlet başkanı faşist Somoza konuşmaktadır. Üzgündür(!) Keder yüklü bir ses tonuyla olayı komünistlerin üstüne yıkmakta ve hiddetlenerek hesap soracaklarını söylemektedir... Diğer yetkililerin bu yönlü açıklamalarıyla da бүтүнleşen bu en üst düzeydeki açıklamayla kamuoyu aydınlatılmış, sorun hallolmuştur.(!)

Ama bir süre sonra, yurtdışında çıkan gazete de, gazetecinin öldürülüşünün kare kare resimleri yayınlanır. Gerçek anlaşılır! Ama bu, o devlet başkanı ve diğer yetkililer için birşey ifade edemeyecektir. Zira onlar zaten gerçeği bilmektedirler.

Bu senaryo ve oynanan roller hemen hemen her faşist diktatörlükte ve burjuva "demokratik" diktatörlüklerinde de geçerlidir.

Özellikle Demirel'e iyi bakın! Neredeyse verilen her açıktaki ve kamuoyunun tepkisini çeken olaylarda özür dileyici başı olarak sahnedir. Üzülmemektedir, eleştirmektedir ve en önemlisi de kitleleri sükunete davet etmektedir. Olabilirse olayların sorumluluğu devlet yıkıcısı komünistlerle, "bölücülere" yıkılmaktadır. En açık, apaçık olaylarda bile yıkıcı ve "bölücülerin" provakasyon olduğu iddiası tekrarlanmakta, halka, oyuna gelmemesi çağırısı yapılmaktadır. Oyun nedir, provakasyon nedir ve niçin yapılmaktadır? Zaman zaman saçmalama rekorları kırarak, komünistlerin askeri darbe istedikleri uydurmasyonlarına başvursalar da söylediklerinin altını dolduramıyorlar. Zaten böyle bir durumda yoktur. Ama yine de bilinçleri körleştirilmiş halkı yatıştırmayı şimdilik başarıyorlar. Napolyon Bonaparti'nin "millet 50 yıl bilgisiz bırakılıp aptallaşmadıkça, Fransa'da hiçbir asker hükümette tutunamaz" sözünü 1800'lerde söylediğini düşünürsek, 100 yıl sonra Türkiye'de halkın ne duruma sokulduğunu daha iyi anlayabiliriz.

Oyleki, Sivas'ta 37 can'ın yakılarak öldürülmesini "evet, Sivas'ta 37 kişi öldürülmüştür. Bu ülkede her gün trafik kazasından ölüyor o kadar insan" diyerek açıklayan bir başbakanı vardır bu ülkenin. Faşist ordunun ormanları yakışını, "Güneydoğu'da ormanlar yanmıştır, ama ağaçlara birşey olmamıştır" diye açıklayan, sivil faşist hareketin başı, egemen sınıfların şamaroğlanı Türkeş'i vardır bu devletin.. Amerika'nın parmak uçlarına çevrilmiş gözler,dudağından çıkacak sözleri kâmpak için açılmış kulaklarıyla ve kuş beyinleriyle, oralarda çizilen senaryoları icabı rollerini oynamaktadır böyleleri.

Şimdi yine rol gereği yapılan özür açıklamalarını, üzüntülerini dinliyoruz. Hatta sivil faşist hareket bayram sonrasında kadar üniversitelere gitme kararı alarak olayların yatışmasını sağlamak istemektedir!

İyi de olay nedir? Nasıl olmuştur, altında yatan hesap-kitap nedir?

Olay, 24 şubat'ta Marmara Üniversitesi Göztepe kampüsünde sivil faşistlerin,yemek kuyruğunda bekleyen öğrencileri saldırıp, bir kısmını yaralamasıdır. Sonrasında da -hep bu senaryoda olduğu gibi-polisin ilerici, devrimci-demokrat öğrencilere saldırması, gözaltına olması ve dövmesidir!...

12 Mart öncesi temeli atılan sivil faşist komando hareketi, özellikle 12 Eylül'e yaklaştığı günlerde provakasyonlar yaratmak ve işçi, köylü ve emekçilerin devlete karşı mücadelesinin yönünü saptırmak için fazlasıyla kullanıldı. Faily meçhul olaylar çoğaldı. Toplumda "anarşi" havası yaratıldı. Devlet kendisini hedef olmaktan çıkarıp, sağ-sol kavga-sı söylemiyle hakem rolüne oturdu. 12 Eylül (Askeri Faşist Diktatörlüğü) ile de, darbeye hazırlanmış kitlelerin karşısına çıktı.

Hedef devlet hakem oldu. "sağa da, sola da karşıyız" sahtekarlığıyla sol düşmanlığını tepelere çıkardı. Sağ'ı ise rolün gereğince bitarez acıttı. Acıyan bazı MHP'liler devlet tarafından nasıl kulanıldıklarını bu süreçte daha iyi anladılar. Sömürücü zalim patronların ve toprak ağalarının saltanatı için nasıl köpek gibi beslenen, solcuların ve halkın üzerine sa-

lındıklarını kendileri itiraf ettiler.

Süreç böyle gelişirken faşizm, bir yandan yeni dalgakıran olarak dinci gericiyi hazırlarken, özellikle özel ordu oluşturmaya, emniyet ve eğitim kadrolarında MHP'lileri köşe başlarına yerleştirdi. Hemen her semtte Ülkü Ocakları ve Nizam-ı Alem Cemiyetleri açıldı. Altan alta örgütlenmelerinin yolu açıldı, desteklendi. Çek-senet mafyacılığı vb. yasa dışı işlerine yeşil ışık yakıldı. Örgütlenmeleri yaygınlaştırıldı. Bir başka deyişle bekçi köpekleri beslendi, eğitildi, hazırlandı... Türkeş'le yapılan röportajlar gazeteleri süsledi. Bir yandan günahları gizlenip şirin gösterilmeye çalışılırken, bir yandan da, sanki şimdi yapıyorlarmış gibi "gerekirse kan dökeriz" diyerek tehditler savurmasının önu açıldı. Öyleki, Türkeş, pervasız bir şekilde, sözde Abdi İpekçiyi kendilerinin öldürmediğini açıklamaya çalışırken, "öldürülmesi gerekseydi emri ben verirdim" diyerek emir verici olduğunu açıklamış oldu.

İşte böyle adım adım beslenen ve desteklenen MHP'li faşistler, toplumun hemen her alanında-eskiden zaman zaman hareketlenseleler de-son zamanlarda daha yoğun ve yaygın olarak harekete geçtiler. Bunun süreceği de gözüküyor.

Sivas'ta Aziz Nesin'in konuşmasından "tahrike" kapılan(!) ve bu nedenle de "hafifletici neden" e sahip olan dinci gericiler ve faşistler, şimdi de oruç tutulmamasından tahrik(!) oldular. Yemek yiyen öğrencilere saldırdılar.

Her ne kadar "yemek yiyen öğrencilere" saldırdılarsa da, bunlar için de, devrimci-demokrat ve komünist gençleri de özel olarak hedef aldılar ve onlara yönelikler. Zira kitlelerin korkutmanın en iyi yolu onları sustur-

maktan ve kitlelerden koparmaktan geçiyordu. Öncülere bu kadar "özelliğin" nedeni budur.

Daha geçenlerde, Zeytinburnu ambarlarında emekçilere saldıran, bir dizi yerde direnççi işçilerin dirençlerini şiddetle ve korkutmayla kırmaya çalışan sivil faşist piyonlar, şimdi yeniden üniversite öğrencilerine yöneldiler,açıktan saldırdılar, polisle açıktan işbirliğine girdiler....

Bu saldırıya birçok çevreden tepkiler geldi. Demirel'den Türkeş'e kadar olan yelpazenin tepkileri, kitlelerin tepkilerini yatıştırmaya ve çarpıtmaya yönelik oldu. Olaylar tasvip edilmiyordu, sağ-sol çatışmasının başlaması tehlikeliydi, sonucun nereye varacağı kestirilemezdi vs. vs...

Öğrencilerde dahil diğer hemen herkesin ortak tepkilerinden birisi, ortada bir sağ-sol çatışması olmadığı, faşist saldırının olduğu gerçeğine parmak basmak olmasına karşın, içerikte farklılaşmalar da meydana geldi. Kimi çevreler bunu doğru olarak, arkasında devletin olduğu ve sivil faşistleri (sağcılar) kullanarak ilerici ve devrimci-demokrat öğrencilerin (solcuların) üzerine saldırttığı ve bunun altında hesaplar yattığını tespit ederken, kimileri sadece ve sadece saldırı tarafından sivil faşistler olduğunu tespit etme darlığıyla sınırlı kaldılar. Perde gerisindeki devleti, bu pisliliği ve alçaklığı üreten, bu piyonu kullanan faşist sistemi ve diktatörlüğü görmezden geldiler. Altındaki hesaplara projektorleri tutmadılar. O nedenle tepkiyi sisteme ve devlete yönelik yerine sadece "demokratik ortamı"bozduğu gerekçesiyle sivil faşistlere yönelttiler, protesto ettiler. Olayların altındaki siyasal gerçekleri görmedikleri gibi, görülmesinden de hoşnutsuz oldular. Bu yaklaşımları sahipleri, bazı dinci kesimin okulda bir form düzenleyerek, bu tür olaylara karşı olduklarını açıklamaları demokratik cephenin gelişmesi olarak gördüler ve sevindiler. Sorunun sınıf savaşı sorunu olduğunu göremeyen bu güdük ve hadım anlayışlar, faşist saldırıları ve faşist uygulamaları püskürtmek ve ortadan kaldırmak bir yana, belki bir süre için zorlaştırabilirlerse de, esasta onun zemininin de güçlenmesine hizmet etmiş olurlar.

Birkez daha belirtmek gerekirkeni, kavga, sağcılık kavramında simgeleşen resmi ve sivil faşist güçlerle, onların efendisi egemen sınıflarla, solculuk kavramında simgeleşen halk güçleri arasındadır. Ezen ile ezilen sınıflar, devrim ile karşı-devrim arasındaki sınıf kavgasıdır. Demokratik Halk Devrimi; Demokratik Halk İktidarı, Demokratik Halk Üniversiteleri ve Sosyalizm ile faşist komradur-burjuvazi ve büyük toprak ağalarının zulüm düzeni arasındadır. Sivil faşistlerin saldırısı da bu savaşın bir parçası olarak yapılan saldırıdır.

Buradaki provokasyon ise; devrimci öğrencilerin okuldaki etkinliklerinin gelişmesinin engellenmesi, okulların, solcu öğrencilerin olmadığı, faşist ve ırkçı eğitimin pervasızca yapıldığı, kitlelerin pervasızca aldatıldığı ve korkutulduğu alanlar olması için saldırıya geçilmesidir ve sivil faşistlerin bir dalga kıran olarak kullanılıp devletin gerçek yüzünü gizlemeye çalışmaktır.

İşçiyile, memurla, esnaf ve öğrenciyile, ezilen ulus ve azınlıklarla, ezilen cinsle karşı karşıya gelen devlet, hemen her alanda yıpranmışlığını gidermek, hedefe bir piyon koyarak oyalamak ve mücadelenin seyrini değiştirmek istiyor. Özcesi, sivil faşist hareketi yeniden bir dalgakıran olarak kitlelerin karşısına çıkarmayı hızlandırıyor. Toplumda pervasız korku salıp sindirmeyi, düzene karşı çıkılmasını çok yönlü tehditle susturmayı hedefliyor.

Üniversiteleri muhaliflerden ve solcu belasıdan kurtarmak istiyor.

Gündemdeki özelleştirme, işsizlik, zamlar, ücretler sıfır zam, Hava-İş grevini ve işçilerle kamu emekçilerinin taleplerini ve mücadelelerini gölgelemek, gündemi değiştirmek istiyor. Devletin faşist yüzünü gizlemeye çalışıyor.

Polisin üniversitelere iyice yerleşmesi yani yeniden işgal etmesi için iyi bir fırsat yakalıyor. Polis defol diyen ve özgür, başsız eğitim isteyen "demokratların" kafasını karıştırmak, onları, "güvenliği kimi sağlayacak" de-

mogojik sorusuyla sıkıştırmak istiyor. Ve özgür, baskısız üniversitenin bir sistem sorunu olduğunu göremeyen, polisin, sivil faşist saldırılardaki rolünü kavrayamayan saf demokratlar da "çaresiz" kalıyor.... Oysa açıkça görmek ve söylemek zorundayız ki, polis diğer alanlarda da olduğu gibi,güvenliği sağlayıcı bir kuvvet değil; faşist iktidarın ve sistemin güvenlik ve bekaası için halk güçlerine saldıran, bunlara saldıran sivil faşist güçlerle işbirliğine giren karşı-devrimci bir kuvvettir. Ve bunlar olmazsa devrimci-demokrat öğrencilerin demokratik eğitim ve Demokratik Halk Üniversiteleri mücadelesi daha rahat bir ortamda geliştirilecektir. İşte bu provakasyonun bir yönü tamda burada kendisini gösteriyor. Ve polis okullara yerleşiyor. Bu faşist işgal meşrulaşıyor.

Sıkı arama ve kimlik kontrolünün yapıldığı yerlerde, öğrenci olmayan sivil faşistlerin bıçakla vb. öğrencilere saldırmasını ve hiç de gözaltına alınmamasını, tam tersine saldırıya uğrayanların göz altına alınmasını başka türlü açıklamanın olanağı yoktur.

Bu gerçekler görülmeli, faşist diktatörlüğün faşist piyonları aracılığıyla oynamak istediği oyun boşa çıkarılmalıdır.

Ne yapılabilir?

Önce, ülke siyasal gerçeklerini ve olayların altındaki gerçekleri doğru tespit etmek zorunludur. Bu olmadığı sürece, hedefimizi de doğru koyamaz ve zafer elde edemeyiz.

İkicisi, bugüne kadar olduğu gibi,sadece saldırıya uğradığımızda zorunlu olarak savunmaya geçmekten vazgeçmeli, bunun için her zaman hazırlıklı olmakta birlikte, sorunu sınıf savaşının üniversitelerdeki parçası olarak almayı becerbilmeliyiz. Bu, üniversitelerdeki faşist ablukayı kırmak, oraları devrimcilerin kaleleri yapmak için mücadele etmek gerektiği anlamına gelir. Bunun için ele alınacak ilk halka ise ÖRGÜTLENMEKTİR! Öğrenci demeklerinden, anti-faşist savunma birliklerine, siyasal ve askeri örgütlenmelerden eylem birliklerine kadar çok yönlü bir örgütlenme ve ilişki yelpazesi geliştirmek zorunludur. Ve yazılı-sözlü-görsel ajitasyon propagandanın, askeri savunma ve saldırılara kadar mücadele tarzları geliştirmek gerekiyor. Bu çalışma içerisinde, faşistlerin, kendilerinden olmayan herkese nasıl düşman oldukları geniş kitlelere gösterilir ve anlatılırken, olayların altındaki siyasal hesapları, faşist diktatörlüğün bu sinekleri üreten ve kullanan bir bataklık olduğunu özellikle deşifre etmek ve mücadelenin sonuçta bu bataklık ortadan kaldıran sınıf mücadelesi olduğu gerçeğinin altını çizmek gerekiyor.

Geniş öğrenci kitesine ulaşmanın yolları bu faşist saldırılarla bir kez daha açılmıştır. Yoğun ajitasyon-propaganda için ortam mevcuttur. Faşizmin provokasyonunu boşa çıkarırken, kitlelerde devrim saflarına kazanalım. En geniş kitleyi seferber edelim. Her alanda bunları teşhir edip, sivil faşistleri ve faşizmin kendisini mahallelerimizden, okulumuzdan, sokağımızdan, fabrikalardan söküp atmak için örgütlenelim. Ve hiçbir zaman unutmayalımki sorunun temeli sivil faşistler değil, faşist sistemin kendisidir. Hedefimizde, faşist sistemin yıkılması savaşında sivil faşistlere karşı mücadelenin zorunluluğunu görmek, buna vururken sistemi hedeflemek olmalıdır.

"Şiddet, devrimci güçler arası sorunların çözüm yöntemi olamaz"

Haber Merkezi- TKP(ML) içerisinde yaşanan tasfiyecilik sürecinden sonra, kamuoyunda darbeci kanat olarak bilinen kesimin, TKP(ML)'ye yönelik Aralık 1994'te şiddet tavrını içeren devrimci kamuoyunada yansıyan kararının yanlışlığını ortaya koymak ve devrimci örgütler arası sorunların şiddet yöntemiyle değil, siyasi-ideolojik mücadele yöntemiyle ele alınmasını sağlayabilmek amacıyla, KPD, Devrimci Sol Güçler, TKP(ML), Ekim, MLKPK ve TKEP Frankfurt taraftarlarının "Devrimci-demokrat kamuoyuna" başlıklı bir bildiri yayınladı.

Yapılan bu ortak açıklamadan kısaca, geçmişte, gerek aktif devrimci örgütler arasında, gerekse kendi iç sorunlarında, birçok kez yanlış bir yöntem olan şiddet ögesinin kullanıldığına bir çok devrimci, yurtsever komünistin bu çatışmalarda öldürüldüğüne değinilerek bu yöntemin yanlışlığı üzerinde durulmuş, sorunun çözümünün, siyasi-ideolojik mücadele yönteminden geçtiğine ve aksi davranışların karşı devrime hizmet edeceğine dikkat çekilmiştir. Yapılan açıklamanın sonunda "böyleli yöntem ve araçları mübah görenler devrimci demokratik platformlarda eleştiri ve özeleştiriyeye davet edilmeli, devam edildiği takdirde teşhir ve tecrit uygulanmalıdır. İdeolojik ve siyasi hesaplaşmayı dostlar arasında kullanılacak yöntem olarak uygulamalıyız. Aksi, bugünkü halde açılan yaraların izlerini ve tahribatını gidermek için, yarın çok geç olabilir. "Faşist TC iktidarının halk güçlerini ezmek için, tüm güçlerini serferber ettiği böyleli bir süreçte, silahlarımızın yüzü içe değil, düşmana dönük olmalıdır." denildi.

Partizan sayı 24 toplatıldı

Haber Merkezi Partizan sayı 24 İstanbul DGM. C. Başsavcılığınca toplatıldı. Toplatılmaya gerekçe olarak gösterilen yazılar; 27-35. sayfalarda yer alan "İşçi Sınıfının Dinamizmini Boğanlara ve Seyredenlere Karşı Ayaga Kalkalım" başlıklı yazı ile sınıf farklılığı gözetildiği. 37-69. sayfalarda yer alan "Yoldaşlara Çağrımı? Yoksa Suçlarını ve Gafllarını Dürüst Olmayan Bir Şekilde Törpülemenin telaşı içinde yapılan psikolojik saldırımı?" Ve 85-104. sayfalar da yer alan "Savaş üzerine-1" başlıklı yazılarla TKP(ML)'nin propagandasının yapıldığı gerekçe gösterilmiştir.

Özgür Gelecek sayı 45 toplatıldı

Haber Merkezi- Gazetemiz Özgür Gelecek 45. sayısı da diğer sayıları gibi aynı teranelerle toplatıldı. Toplatılmaya gerekçe olarak: 2. sayfa da yer alan "Kemalizm'in 'Ey Türk Gençliği' tiplemesi bay Perinçek; yine aynı sayfalarda yer alan "TMLGB'den yazılma ve afişleme"; 6. sayfada ki "TKP(ML), MLKP-K Ortadoğu temsilcilerinin açıklama". 4. sayfada ki "Doğu Perinçek'e yanıt"; 7. sayfa da yer alan, "Parti ve Devrim Şehitleri anma gecesi yapıldı" başlıklı yazılar gösterilmiştir.

Erzurum Cezaevi'nde dayatılan vahşet 12 Eylül statüsünün yeniden dayatılmasıdır

Kürt Ulusal Mücadelesi ve metropollerde- kendiliğinden de olsa toplumsal muhalefetin yükselmesi karşısında korkuya kapılan egemenler, tek çözümleri olarak halka yönelik baskı politikalarını katmerleştiriyorlar. "Faili meçhuller" den köy bombalamalarına, köy boşaltmalara, toplu katliamlardan gözaltında kayıplara, her gözaltına alınan insanın sistemli olarak işkence görmesine kadar zulmün her renk ve biçimi uygulanıyor.

Temel amaç, halkın ıleri kesimleri ile kitlenin bağını koparmak, halkın ezici gücünün maddi bir güce dönüştürülecek oluşumları engellemektir. Egemenler açısından en etkin politika ıleri kesimi maddi olarak yok etmek (öldürmek) tir. Bunu yapamadığı durumlarda özgürlüğünü, hareket alanını kısıtlayarak, demir parmaklıkların, kalın duvarların arkasına koymak gündeme gelmektedir. 12 Eylül AFC'si döneminde bu en azgın ve en vahşi şekli ile uygulandı. Bu gün Erzurum, Elbistan, Konya... cezaevlerinde yaşananları aynı uygulamanın devamıdır. Tepkisiz kalmak, karşı tavır almamak, vahşete, işkenceye, soysuzlaştırmaya, ölümlere gözyummakla eş anlamlıdır.

Erzurum'da yaşananların anlaşılması, kavranabilmesi için 12 Eylül vahşetini hatırlatma gereği duyuluyor. Can çekişmelerinin verdiği azgınlıkla komünist, yurtsever, devrimci, demokratlara saldıran faşizm yüzlerce insanımızı katletti. Binlerce insanımızı işkenceden geçirdi. Yüzlerce insanımızı işkencede can verdi. Kalanlar zulüm ve vahşetin en acımasız halinin yıllarca sürdüğü cezaevlerine dolduruldu. Amaç direnişi kırmak, emirlere harfiyen uyan, tek tip insanlar yaratmaktır! Kişilik silme operasyonları diyebileceğimiz bu zulümde Diyarbakır, Mamak, Metris cezaevleri pilot seçilmişti. Ve tüm zindanlarla birlikte buralarda "özel" yöntemler deneniyordu. Yaşayanların dilinden alınması; "İnsanların beyinlerini boşaltmaya çalıştılar 12 Eylül zindanlarında. Dünyanın neresinde bir ülkenin ulusal marşı işkence sebebi, işkence biçimi haline gelmiştir bilemiyoruz, ama ülkemiz cezaevlerinde yaşadığı insanlar. Esir pazarına götürülen köleler gibi zincirler, kelepçeler ve prangalarla birbirine bağlanarak götürüldük mahkemelere, yazın kavuran, kışın donduran, havasız, ışsız, demirden, mezar arabaları koyun sürüsü gibi tıklararak... En doğal ihtiyaç olan tualete gitme bile izinliydi ve süresiz yasaklanabi-

liyordu bazı cezaevlerinde. radyo yasaktı, dergi yasaktı, gazete yasaktı, sigara yasaktı, birbirimizle konuşmak yasaktı, başını ellerinin arasına alıp düşünmek bile yasaktı. Ve bütün yasaklara uymamak yasaktı. Bu yasaklara uymadığımızda hava almamız, ziyarete çıkmamız, avukatımızla görüşmemiz, mektup yazmamız, mektup almamız... yasaklanabiliyordu. Ayrıca günün 24 saatinin fiziki ve psikolojik işkence altında yaşamayı da göze almalydınız. İçi idrarla, balgamla, toplu iğneyle, lastik ve demir parçalarıyla ve kumla dolu yiyecekler sürülürdü önümüze. "Ben bu yemeği yemiyorum" demek yasaktı. Dışarıdan yemek almak, bomba yapabilir gereksizi ile tuz ve şeker yasaktı. Limon, sirke ve bazı meyveler yasaktı. Dışarıya çamaşır göndermek, dışarıdan çamaşır almak yasaktı. Aylarca yıkanmadığımız olurdu. Kendi elbisenizi giyinmek yasaktı. Ya tek tip elbise giyecek ya da yazkış don atlele hücrede yıllarca tek başınıza kalmayı, mahkemelere o şekilde gitmeyi göze almak zorundaydık. Peki bütün bu yasaklara karşı hiç mi serbestlik yoktu. Kuşkusuz vardı. Baskı, zulüm görme özgürlüğü vardı, bugün olduğu gibi."

Bu vahşete karşı yükselen mücadelede (89 Ağustosuyla birlikte) on üç devrimci ölüm oruçları ve açık grevlerinde can verdi, birçok devrimci sakat kaldı. Kamuoyunun oluşması ile egemenler geri adım atarak istekleri kabul etmek zorunda kaldı. Ancak hemen ardından 1 Ağustos 89'da hakları geri alma temeline bir genelge yayınlandı. Tutsakların direnişi ve ailelerinin eylemlilikleri ile kamuoyu uyanıldı ve faşizm yeniden geri adım atarak genelgeyi uygulayamadı. Bugün özellikle Kürdistan ve taşra cezaevlerinde uygulanmaya çalışılıyor. Kazanılan hakların gaspı anlamına gelen genelgenin önemli maddeleri şöyledir;

"Madde 1: T.T.E uygulaması.... Tüzüğü 139. maddesi hükmünün uygulanması konusunda azami hassasiyet gösterilecektir. (Yani T.T.E herkese giydirilecektir. b.n)

Madde 2: Normal ziyaretler kapalı kurumlarda 15 günde bir 30-60 dakika arasında ve ziyaret mahallinde maddi teması önleyecek ve konuşmalar görevli personel tarafından duyulacak şekilde yapılacaktır.

Madde 3: Ziyaretçiler veya posta aracılığıyla çığ veya pişmiş gıda, yiyecek ve içecek maddelerinin sokulması kesinlikle önlenemez, ko-

ğuşlarda yemek pişirilmesine müsaade edilmeyecektir.

Madde 4: Koğuşlara sıvı gaz, tüp-gaz ocağı, elektrik ocağı, ısıtıcı vb. verilmeyecektir.

Madde 5: Dışarı ile telefon görüşmesi yapmalarına kesinlikle izin verilmeyecektir.

Madde 6: Hükümlü ve tutukluların 4 numara alabrus veya 4 numara makina ile 15 günde bir saçları kestirilecek, alışılmış hali dışında sakal ve bıyık bırakılmasına müsaade edilmeyecektir.

Madde 7: a) Radyo, teyp, volkmengi yayın cihazları verilmeyecektir...

b) Daktilo, bilgisayar, müzik aletleri ve kesici malzemeleri koğuş ve yemekhanede kesinlikle bulundurulmayacaktır...

c) Tütün, kuru çay, çikolata, peynir, bisküvi ve sigara gibi maddeler istisnasız içeri sokulmayacaktır.

Madde 10: Disiplin cezası gerektiren fiiller:

a) İdarenin izni olmadan havalandırmayı, tenffüs ve ders saatlerinde koğuşlara girmek yasaktır.

b) Yatma saatlerinde yüksek sesle konuşmak yasaktır.

c) Koğuş saatlerinde yüksek sesle konuşmak yasaktır.

d) Koğuş duvarlarına yazı yazmak, resim yapmak, asmak, yatak değiştirmek, diğer koğuşlara girmek yasaktır.

e) Suç veya disiplin suç işleyenlere engel olmamak veya idareye haber vermemek yasaktır.

f) İdarece miktarı tayin edilenlerden fazla para veya kıymetli eşya alıkoymak yasaktır.

g) Koğuşlarda yemek yemek yasaktır.

Tutuklu ve hükümlüler bunlara uymadığı takdirde cezai müeyyidelerine tabi tutulacaklardır.

Madde 13: Gazete, mecmua ve basılı eserlerde cezaevi disiplinini bozabilecek mahiyette haber yayınlaması halinde bu bölüm kesilerek çıkarıldıktan sonra tutuklu ve hükümlülere verilir.

Madde 15: İyi hallilik vasfını kazanmayan hükümlüler en fazla iki, iyi halli hükümlüler ise haftada en fazla dört mektup yazabilirler. Yazılacak mektuplar bir dosya kağıdından fazla olamaz ve okunaklı olarak yazılması gerekir."

Kin ve intikam duygusunun bir göstergesi olan bu genelge tutsakların direnmesi ve ailelerinin yarattığı kamuoyu ile geri kaldırılmak zorunda kaldı. Ancak fiiliyatta sürekli uygulanmak için çaba harcamakta ve uygulanmaya çalışılmaktadır. İşte

bu çerçevede bugün Elbistan, Konya, Erzurum Cezaevleri'nde yaşanan vahşet açıklanabilir. Erzurum'da 12 Eylül döneminde yaşanan tüm baskılar gündemdedir. Tutsaklar iki kişilik hücrelerde, zor koşullarda yaşamaktadırlar. Görüşleri engellenmekte, avukatları ile görüşmelerinde zorluk çıkarılmaktadır. Aynı davadan yargılananlar ne aynı anda avukatları ile görüşebiliyor ne de birbirleriyle görüşebiliyorlar. Havalandırmaya kısıtlı sürelerde çıkabiliyorlar. Sivil polisler cezaevi içinde cirit atıyor. İtirafçılık dayatılıyor ve 200'ün üzerinde tutuklu itirafçı yapılmış durumda. Direnişler bireysel temelde kalıyor ve bastırılıyor. Tutsaklar arası haberleşme sağlanamıyor. Her avukata çıkış ve dönüşte üst araması yapılıyor. Hergün düzenli olarak tutsaklara işkence yapılıyor. Operasyonlar düzenleniyor. Özellikle gericiğin egemen olduğu bir yapıdaki halkın duyarsızlığı bu durumun sürmesini kolaylaştırıyor.

Başka bölgelerden gelen avukatların "komünistlerin, teröristlerin avukatı" diye rahatsız edilmeleri gözönüne alırsanız, sorunun vahameti daha iyi anlaşılacaktır.

Bugün yeniden dayatılmaya çalışılan ve topyekün saldırının bir parçası olan bu baskılara tavır koymak hepimizin görevidir. Özellikle dışardaki kamuoyunun soruna sahip çıkması, gündeme getirmesi gerekmektedir.

Bundan daha öncelikli tüm devrimci-demokrat kamuoyunun kampanyalar düzenleyerek harekete geçmesi gerekmektedir. İnsanların itirafçılık şeklinde soysuzlaştırılmalarına, işkence görmelerine, ölümlerine engel olmanın tek yolu kamuoyunun duyarlılığıdır. (Özellikle İHD ve ÇHD gibi kurumların heyetler gönderip soruna sahip çıkmasını zorunluluktur.)

Topyekün saldırıya topyekün cevap vermek için set oluşturmanın, karşı koyuşun zamanıdır. "Zulmün ve vahşetin olduğu yerde halk ayaklanmasını söylemeyen alçaktır." Bunun farkında olduğu halde yapmayan da...

Cezaevlerine dayatılmaya çalışılan 12 Eylül statüsüne karşı çıkalım!

Yaşasın devrimci tutsakların baskılara boyun eğmeyen başkaldırısı!

Bugün bize değen yılan, yarın suskunların ensesinde olacağını unutmayalım!

Adana büromuz basıldı temsilci ve okurlarımız gözaltına alındı

Adana/ Özgür Gelecek 21.02.1995 tarihinde Adana büromuz terörlere mücadele timlerince saldırıya uğradı. Polis, temsilcimiz Taner Kılıç ile okurlarımız Timur, Uğur ve misafirimiz M. Ali Nalbant'ı büroda tartakladı. Tartaklama kaba dayak, hakaret, tehdit bazında yaklaşık 20 dakika sürdü. Daha sonra temsilcimiz Taner Kılıç ile okurlarımız Timur ve misafirimiz M. Ali Nalbant'ı sürükleyerek gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar 30 saat sonra serbest bırakıldılar. Adana temsilcimiz yaptığı açıklamada "Saat 11'de büromuza gelen terörlere mücadele subesine bağlı polisler okurlarımızı ve beni dövmeye başladılar. Direnişimiz karşısında acizliğe düşen polisler basın kartımızı kendileri tuttular. Bu tür keyfi uygulamaları protesto

etmemiz üzerine daha da acizliğe düşen polisler küfür ve hakaretlerle saldırmaya devam ettiler. Bu sırada yayınlara el koymayı da ihmal etmeyen faşist diktatörlüğün bekçileri, kanunları ihmal etmeye devam ederek panoda bulunan resim ve şiirleri de gasp ettiler. Yaptıklarının kanunlara aykırı olduğunu, ısrarla belirtmemiz üzerine, "birde bizi sorguya mı çekiyorsunuz" diyerek bizleri gözaltına almaya karar veren uşaklar, kendi aralarında bizi hangi gerekçeyle gözaltına alacaklarına da karar verdiler. Karar yine birçok insanı sürekli alıp işkence yaptıkları "şüpheli şahıs" olduğumuz karardı. Kendi büromuzda şüpheli oluyoruz(!) Daha sonra tartaklanarak arabaya bindirilip karakola götürüldük. Karakola götürüldüğümüzde karakolda

bulunan komiser, suçumuzun ne olduğunu soruyor ve ekliyor. "Nerden aldınız o... çocukları" diyor. Gazete bürosundan alındığımız söylediğimizde "olur mu hiç kimse kimseyi işyerinden alamaz. Sizin ne işiniz var burada" diyor. Biz de sizlere sormalı cevabını veriyoruz. Bunun üzerine komiser tarafından tartaklanarak küfür ve hakaretlerle nezarete atıldık. Saat gece 23:00 sıralarında emniyete götürüldük. Bu sırada kaba dayak ve hakaretler devam ediyordu. Gözaltında yaklaşık 30 saat kaldıktan sonra mahkemeye çıkarılmadan serbest bırakıldık.

Gözaltında kaldığımız sürece gerek karakolda gerekse de emniyetin nezaretinde bizim gibi "şüpheli şahıslardan getirilen çoğu Kürt kökenli yaklaşık 40 kişi vardı. Ve bun-

ların büyük çoğunluğu dördüncü veya beşinci defa geliyordu. Nezaretçilere "niye burdasınız?" diye sordüğümüzde "kapasiteyi doldurmak için buradayız" diyorlar. Çünkü polisin kapasitesi günde 40 kişiydi.

Evet. Günbegün canavarlaşan faşist işkenceciler mücadelemiz karşısında düştükleri acizliği bizlerin bölörolarını basarak, gözaltına alarak gösteriyorlar.

Evet demokrasi ve insan haklarından dem vuranlar şunu birkez daha anlasınlar: Bu tür baskılar bizleri asla yıldıramayacak. Çünkü bizler halkların kurtuluşu yolundaki mücadelemizi hiçbir kaygı taşımada kanımız, canımız hasasına basın mevzimizi terk etmeden sürdüreceğiz" dedi.

Gücümüz haklılığımızdır

İstanbul/Özgür Gelecek- Faşist T.C'nin sosyalist ve devrimci basın üzerindeki baskıları günbe gün artırıyor. Gücünü meşru ve haklı mücadelesinden alan devrimci-sosyalist basın bu yoğunlaşan baskılara karşı direnmektedir, direnecektir. Bunu gören, bunu çok iyi bilen faşist T.C ise acze düşmekte ve çaresizleştikinden dolayı yeni yeni susturma, yok etme, etkisizleştirme yöntemlerine yöneliyor. Kapatmalar, toplatmalar, gözaltılar, işkenceler ve hatta toptan imhaya yönelik bombalamalar ve öldürmeler yetmemiş olacak ki, son olarak kendi yasalarının hukuksal bir dayanarak üst üste kapatmaları gündeme getirdi. Bu zorla başaramadığını "yasa"larla başarmaya çalışmaktan öteye gidemeyecektir ve başaramayacaktır.

Özgür Ülke şahsında başlayan ve çemberini gittikçe genişleten baskılar ağı bu sefer diğer devrimci-demokrat-yurtsever basın üzerinde yoğunlaşmaya başladı. Özgür Ülke'ye bu sefer "Özgür Gündem'in devamıdır" şeklindeki kapatma uygulamasını "Kurtuluş, Devrimci Mücadele'nin devamıdır." diyerek sürdürme çabasında.

Yine en son olarak, haftalık olarak yayın hayatını sürdüren Denge Azadi gazetesine yönelik yapılan uygulamalar, olayın boyutu ve gelişimi açısından önemlidir. Denge Azadi gazetesinin 40. sayısını toplatılmış ve gerekçe olarak "yeni çıkan bir yayının, kapatılmış bir yayına benzer tarafları varsa aynı uygulama o yayın içinde geçerlidir" gösterilmiştir.

15 günlük haber yorum gazetesi olan **Medya Güneş'**in 48. sayısını hakkında açılan dava neticesinde gazeteye 1 ay süreyle kapatma "cezası" sorumlu yazarı başkanı müdürü Nusrettin Yüksekaya hakkında ise 6 ay hapis, 50 milyon para cezası verilmiştir. Öte yandan Alınteri gazetesine 1 aylık kapatma cezası verilirken, Kızılbayrak gazetesinin 17. sayısını toplatıldı.

Düşünceye ve Basına Özgürlük Kampanyası Yürütme Komitesi yaptığı ortak basın açıklamasında "Toplatmalar, tutuklamalar, bombalamalar, matbaada el koymalar ve kapatmalar devrimci ve yurtseverleri yıldırma-yacak ve yolundan çeviremeyecektir." denilerek tirmanan saldırılara karşı kamuoyunu duyarlı olmaya ve yürütülen çalışmalara destek olmaya çağırdı.

5 Ocak 1995 tarihinde Mili Güvenlik Kurulu'na alınan ve tamamen devrimci-demokrat, sosyalist basını susturmaya, etkisizleştirme-yeye yönelik kararların pratiğe geçirilmesi hiç te gecikmedi. Düzeni teşhir etmek, sistemin çarpıklıklarını, çelişkilerini ortaya koymak bizim görevi. Gücümüzü haklı davamızdan ve doğru politikamızdan alıyoruz. Bu konuda kimseye verilecek en ufak bir taviz yoktur. Bu gerçeklikle hareket ediyoruz ve diğer devrimci-demokrat, sosyalist basınında bu gerçeklikten hareket etmeleri gerektiğini hatırlatıyoruz. Her örgütlülüğün bir ihtiyaçtan kaynaklandığını düşünürsek; var olan örgütlülüğümüzün (devrimci-sosyalist basın platformu)'nun

Toplatmalara, tutuklamalara, katletme ve kaybetmelere, bombalamaya, matbaada el koymaya ve kapatmalara hayır del
SESİNİ SESİMİZE KAT!
"DÜŞÜNCEYE VE BASINA ÖZGÜRLÜK KAMPANYASI"NA OMUZ VER!
İmza vermek isteyen Yayınevi, Süreli Yayın, Sendika, Kitle Örgütü vb. kurumlar ya da kişiler için başvuru telefonu:
Kaldıraç Yayınevi, Tel-Fax: 0 212 512 50 98
NOT: İmzalar kampanya dahilinde ıskartılıktan olan aynı içerikteki afişte yeracaktır.

**toplatma
tutuklama
katletme
bombalama
matbaada
el koymalara
HAYIR!**

**DÜŞÜNCEYE VE BASINA
ÖZGÜRLÜK!**

Alınteri • Atılım • Barikat • Denge • Denge Azadi • Devrim • Devrimci Mücadele • Devrimli Yaşam • Direniş • Hedef • Jiyanat Nu • Kaldıraç • Kızıl Bayrak • Medya Güneş • Newroz • Odak • Özgür Gelecek • Özgür Halk • Özgür Ülke • Sosyalist Alternatif • Sterka Rizgarlı

Birlik Dergisi • Korvan Dergisi • Evrensel Kültür Dergisi • 1 Mayıs Gazetesi • Leman Dergisi • Express Gazetesi • Kopuş Dergi • Emekçi Kadınlar Birliği Bülteni • Savaşa Karşı Barış Dergisi • Ada Kültür Dergisi

Afa Yayınları • Alan Yayıncılık • Alev Yayınevi • Bakkal Yayınları • Berfin Yayınları • Can Yayınları • Çınar Yayınları • Doz Yayınları • Dönüşüm Yayınları • E Yayınları • E.A. Yayınları • Gelenek Yayınları • İnter Yayınları • Nisan Yayınları • Papyrus Yayınevi • Parantez Yayınları • Payel Yayınevi • Pencere Yayınları • Piyas Kitaplığı • Say Dağıtım • Sel Yayıncılık • Sol ve Onur Yayınları • Sosyal Yayınları • Sosyalist Yayınlar • Tekin Yayınevi • Toplumsal Dönüşüm Yayınları • Tot Yayınları • Yaprak Yayınları • Yurt Yayınları

Ayhan ERHAN (İşsizlik ve Pahalılıkta Savaş Derneği Başkanı) • M. Kemal BAYRAKTARÖĞLU (İktisat Fakültesi Mezurları Cemiyeti Bşk.) • 68'ler Vakfı • Mazopotamya Kültür Merkezi • Genç Ekin Kültür ve Sanat Merkezi • Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi • Esenler Kültür Merkezi • Stran Kültür Merkezi • Yapı Sanatçı • Yonigün Müzik Topluluğu • Selman YEŞİLGÖZ (Tunceliler Derneği Bşk.) • Eren KESKİN (TOHAV Yönetim Kurulu Üyesi) • Ercan KAFKAR (İHD İstanbul Şb. Bşk.) • Aydemir GÜLER (Sosyalist İktidar Partisi Genel Başkanı) • Şevki YILMAZ (BSP SYK Üyesi) • Ufuk URAS (Öğretim Elemanıdır, Sendikası Adına Bşk.)

Sevdi EROL (Tüm Sağlık-Sen Gn. Sekreteri) • Ali Rıza KÜÇÜKMANOĞLU (Nakilat-İş Gn. Bşk.) • Fikri SARIKAYA (Petrol-İş İstanbul Şb. Bşk.) • Musa SELİM (Deri-İş Tuzla Şb. Bşk.) • Zükrü KARTAK (DISK Genel-İş 1 No'lu Şb. Bşk.) • Ali DEMİR (DISK Genel-İş 2 No'lu Şb. Bşk.) • Mahmut POYRAZ (DISK Genel-İş 3 No'lu Şb. Bşk.) • Cemal GÜMÜŞ (DISK Genel-İş 5 No'lu Şb. Bşk.) • Yakup YILMAZ (DISK Genel-İş 6 No'lu Şb. Bşk.) • Erol EKİCİ (DISK Genel-İş 7 No'lu Şb. Bşk.) • Vedat KARAKAYA (DISK Genel-İş 8 No'lu Şb. Bşk.) • Hasan TRAK (DISK Genel-İş 9 No'lu Şb. Bşk.) • Aynur KARAAŞLAN (DISK Genel-İş Örgütlenime Uzmanı)

önemi daha iyi anlaşılacaktır. Platformun oynadığı işlev ve karşı koysadaki aktifliği artırılmalı ve devrimci-demokrat-yurtsever kesimlerin bu konuda ki duyarlılıkları, sahiplenmeleri sağlanmalıdır. Bu direnişte genelde tek tek her birimize öзде ise DSBP'na büyük görevler düşmektedir. Susturulmak istenen

bizim sesimizdir. Faşist T.C'nin güttüğü ve yapmaya çalıştığı susturma, etkisiz hale getirme ve yok etme politikasına karşı en büyük silah; duyarlı ve ilgili çevrelerin dayanışma, ortak zeminde hareket ve etkili çylemliliklerle yürütülecek bir platform varlığıdır. Hiç bir güç bizi-rin susturmadı, susturamayacak.

İleri adım

Ozan Can Bakış

Kadın yaşamın neresinde?

Bu soruyu kime soruyoruz, kimler bu soruyu kendine sormalıdır? Yaşamımız derken ne anlıyoruz? Basit gelenekselleşmiş bir toplumsal yaşam mı, yoksa proleter devrimci yaşam mı sö-zü edilen?

"Yaşamımız" derken daha önceki bir yazıyla bu konudaki farklılıklar üzerine durmuşum. "Benim özel yaşamım" diye bir anlayış devrimci-komünist yaşamla ve sınıf savaşımının gerçekleriyle ne kadar zıt, burjuva, yoz ve çürümüş bir anlayış olduğunu belirtmişim. Dolayısıyla burada kadın yaşamın neresinde sorusunu sorarken yine iki yaşam biçiminin karşı karşıya durduğunu bilerek, kavrayarak yanıt vermek durumundayız.

Özellikle de kadının toplumsal yaşam içindeki yeri, üretimdeki konumu, aile ilişkilerini, evlilik, çocuk, düşünsel üretimdeki yeri vb. konulara girmeden direk bu soruyu sorarak ve yanıtını alarak başlayalım işe. Zira burada sıradan kadının yaşamın neresinde olduğunu sorguluyoruz. Sorguladığımız ve öncelikle sorgulamamız gereken konu sıradaki kadının, devrimci-komünist kadının yaşamın, yani sınıf savaşımının neresinde olduğudur? Sınıf savaşımındaki rolünü kavrayıp kavramadığıdır. Üzerine yüklenen tarihsel misyonu yerine getirip getirmediğidir. Eğer proleter devrimci kadın bu bilinç ve sorumlulukla yaşamıyor ve sorunları böyle ele almıyorsa sıradan kadının emekçi halk kadınlarının, proleter kadınların kurtuluşu mümkün olmaz. Dahası insanlığın kurtuluşu mümkün olmaz.

"Kadınlar katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadınlar kurtulamaz" Bu doğru belirlemeyi yorumlayalım, sonrada kendi yaşamımıza uyarlayalım ve sorular soralım. Kadının sınıf savaşımına katılmasını, dönüşümünü inceleyelim. Kadının proletarya partisindeki yerini, önemini belirleyelim, sonra sorular: NEDEN? Nedenlerini bulmak hem kolay hem de zor. Yaşama, sınıf savaşımına hangi pence-renden baktığımızı bağlı. Nasıl düşünüp, nasıl yaşadığımızı bağlı. Yani tüm anahtarlar sizin elinizde. Açılması gereken kapılarda, pence-reler de orada duruyor. Siz hangisini açıyor ve hangi pencereden bakıyorsunuz yaşama?!

Kadınlar katılmadan devrim olmaz. Kadınlar nereye katılacak? Önce bunun yanıtını bulalım. Sonra da hangi nitelikleriyle katılacak sorusunu soralım. Devrim kendiliğinden bir kabarmış, kendiliğinden bir katılımı olmaz. Devrime önderlik etmek gerekiyor. Mevcut sistem tüm kurum ve kuruluşlarıyla yıkacak ve yerine yeni bir sistem kuracak bir önderlik. Bu önderlik ise ancak Proletarya Partisi tarafından yapılabilir. Demekki öncelikli sorun MLM bilimiyle donatılmış bir Bolşevik aygıt sorunudur. Bu olmadan devrim olmaz. **O halde kadın katılmı öncelikle buraya olmalı. Önce kadın devrimcileşmeli, komünistleşmeli ve bolşevik partinin güçlü birer bileşeni olmalıdır.** Devrime birey olarak, sıradan biri olarak değil komünist olarak katılmalıdır. Önder olarak katılmalıdır. "Kadınlar katılmadan ..." şartını burada aramak gerekir. Yoksa sözü edilen sıradan kadınlar değil.

"Devrim kitlelerin eseridir" derken onun teorik plandaki doğruluğu ile yaşamın gerçekliği arasındaki çelişkimiz, çıkmazımız neyse, "kadınlar katılmadan devrim olmaz" ile yaşamın gelişiminde temelde ayırdır. Burada anlaşılması gereken ne kitlelerin sıradanlılığıdır, Ne de sıradan kadının devrime katılmasıdır. Bilinçli, örgütlü kitlelere ve bilinçli örgütlü kadınlar. Ama her iki kesime de önderlik edebilecek KOMÜNİSTLERİR. Kadrolardır. Komünist kadrolarla kitlelere önderlik etmezsen ve komünist kadın kadrolarla kadınlara önderlik etmezsen her iki kesimde devrime katmak mümkün olmaz. Dolayısıyla devrim insanlığın tarih bir hayali olarak kalır.

Kadınların nüfusun yarısını oluşturduğunu ülkemizde de dünyada, bunun tam aksine sınıf savaşımına katılmalarının az olduğunu elbette bin yılların toplumsal şekillenişinin önemli rolü vardır. Ancak sorunu sadece bununla açıklamak doğru değildir. Sorunun objektif yanı budur. Diğer yanı ise komünistlerin yanlış ve eksik politikalarından kaynaklıdır. Mevcut sistemin değer yargılarının dışına çıkamaktan kaynaklıdır. Kadının toplum ve aile içindeki yeri ne ise devrimci mücadeleye ve örgütler içindeki yeri de esasta o olmuştur. Bu anlayış hem devrimci kadın, hem de erkek tarafından zımni biçimde kabul edilmiş ve sürdürülmüştür. Hala TDH (Türkiye Devrimci Hareketi)'nde de bunun önemli oranda böyle olduğu söylenebilir.

Toplumda herhangi bir kadın bir erkek markasıyla anılır. Ve her kadın "güçlü" bir erkeğin hayalini kurar. Zengin, yakışıklı, meslek sahibi, ünvan sahibi vb. Sonrada doktor karısı, avukat karısı, zengin iş adamı karısı vb. vb. kadının kendisi yoktur, ismi, kişiliği hep başkasıyla anılmak durumundadır.

Sistem insanın göze bir çok normal, hatta gurur verici birseydir. Fazla yadırganmaz. Peki devrimci-komünist kadın açısından bu ne demektir! Aynı biçimde erkek açısından bu ne demektir! Yeni bir sistemin yaratılmasında kendini ortaya koymuş insan açısından diğerinden yani eski insanla arasındaki fark nerededir? Adı anılmayan devrimci kadınlar var bu ülkede. Falan devrimcinin karısı, x yoldaşın karısı, siyasi komiserin karısı, komutanın karısı vb. vb. Tipki Dr. Av. gibi ünvanlarla anılan kişilerin kadınları gibi...

Toplumdaki durum parti içine, örgüt içine taşınıyor ve orada başka bir biçimde yaşanıyor. Ve bir süre sonra da devrimci erkek işe gidip gelen bir klasik erkek, devrimci kadın ise ona hizmet eden "devrimci ev kadını" oluveriyor. Sonra sisteme güçlü bağlar ve sistem içi yaşayış, özelemler, duygular hep bu yaşama göre şekilleniyor. Ve bu yaşama saygı duyulması isteniyor. Neden? Zira "özel yaşam"ymış! Kutsal aile gibi. Böyle bir yaşam ne kadın açısından, ne de erkek açısından birakalım komünist olmayı devrimci bir yaşam bile değildir.

Kadının devrimdeki rolünden önce, kadının partideki rolünü tartışmalı komünistler. Kadının sınıf savaşımındaki statüsünü buradan hareketle belirlemeli ve buna uygun yaşamalıdır. Genelmelelerden kurtulup yaşamın kendisine müdahale her zamankinden daha acil ve ivedi görevdir. Devrimci ve komünistler (kadın-erkek) yaratmak istedikleri sınıfsız sınırsız dünyanın bugünkü küçük nüvesi olan bolşevik parti yaşamında nasıl yaşayacaklarını, nasıl savaşacaklarını kapsamlı ve net olarak belirlemelidirler. Bunu yaşamalı ve yeniden üretmelidirler.

Devrim için gerekli olan kadınlar, parti için daha gerekli ve zorunludur. Parti kadrolarının önemli bir kesimini kadınlar oluşturmadan devrim için gerekli donanıma sahip bir partiden bahsedemeyiz. Gökyüzünün yarısı olan kadınlar, partinin mutlak ama mutlak yarıyı olmayan hedeflemelidirler. Yaşamın her alanındaki diğer yarıyı mutlaka doldurmalıdır.

Bilgili, sorumluluk sahibi, üretken, uzman, dinamik, cesaretili ve herşeyden önce kendisi olan komünist kadınlara ihtiyaç var. İnsanlığın kurtuluşu bu insan tipinin yaratıldığı parti önderliğindeki savaşımına mümkündür.

Evinizin, erkeğinizin kadını olmayın! Sınıf savaşımının, kazanılacak özgür geleceğimizin onurlu kadınları olun! ve yaşamın her alanında yarısına yerleşin! Bunu size vermeyecektirler. Ama siz isteyin ve alınmasını bilin!

Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, emekçi kadınları devrimci-demokrat kadınları ve kadın yoldaşlarımızı selamlıyorum.

...ve Bahar Geldi!

MAO ZEDUNG
Kültür, Sanat ve Edebiyat Üzerine
Çıktı!

Çağaloğlu Yokuşu,
Evren Han Kat: 3/55
34440 Çağaloğlu / İSTANBUL
Tel: (0.212) 527 03 22

Kitapçılarda

MAO ZEDUNG
Kültür, Sanat ve Edebiyat Üzerine
Çıktı!

70.000 TL

...ve Bahar Geldi!

MAO ZEDUNG
Kültür, Sanat ve Edebiyat Üzerine
Çıktı!

70.000 TL

www.palutunarsivi.net

Gebze Belediyesi'nden esnaflara baskı

Kartal/ Özgür Gelecek- 29 Mart yerel seçimlerinden sonra işbaşına gelen RP'li Gebze Belediye Başkanı Ahmet PEMBEGÜLLÜ yönetime gelmesinin üzerinden çok fazla bir zaman geçmeden sözümona adil düzenci (adi) yüzünü 733 işçi ve memurun işine son vererek gösterdi. Bugün bu baskılar gün geçtikçe artarak devam etmektedir. 1978 ve 1990-91 yıllarında yapılan 60 dükkandan oluşan sabit halk pazarı yıkılarak yerine otopark yapılmak istenmektedir. Bu konuda görüştüğümüz esnaflar bu karara karşı direneceklerini belirttiler. Gebze Belediyesi'nin 17.1.1995 tarihli encümen toplantısında yıkım kararı aldığı ve bu kararı da 30.1.1995 tarihli tebliğat yazısı ile 2.2.1995 tarihinde elden tebliğ ettiği belirtilerek dükkânların 2 ay içinde boş olarak teslim edilmesi istenmiştir. Bu fiili durum karşısında bir toplantı yapan esnaflar sözleşmelerin bitimine 1,5-2 yıl varken böylesi bir kararın alınması politik baskıdan başka bir amaç taşımadığı 6570 sayılı yasaya göre encümen kararı ile buranın tahliye edilmesinin mümkün olmadığını belirterek, Sakarya Bölge İdare Mahkemesi'ne dava açılması kararlaştırıldı. 23.2.1993 tarihinde topluca Sakarya'ya giden esnaflar, encümen kararının iptali ve yürütmenin durdurulması istemiyle dava açtılar. Açılan bu davanın "der kenarlarını" (dava açıldığına dair bölge idare mahkemesinden verilen belge) belediyeye götürülen esnaflar, başta Gebze Belediyesi olmak üzere başkan yardımcılarını ve çeşitli belediye görevlilerinin saldırısına uğramışlardır. Bu konuda esnaf kararı. RP'nin Gebze'deki politik oyunlarını bozacağız diyor. yine belediye meclisinin sobat toplantılarında birçok cadde, sokak, park ve mahalle isimlerini değiştirerek politik oyunlarına devam eden RP yönetimine halkın tepkisinde gün geçtikçe artmaktadır.

Elbistan pancar üreticileri

Elbistan/Özgür Gelecek- Elbistan, Afşin, Nurhak, Göksun pancar üreticileri, sözde, ortağı oldukları pancar şirketince alandıkları söylüyorlar. Üreticiler pancar ürünlerini aylar öncesinden, Elbistan Şeker Fabrikası'na vermekteler. Ancak, pancar paralarının aylar sonra hala ödenmemesi üreticileri çok zor durumda bırakmaktadır. Pancar üreticileri bu durumdan dolayı, yiyecek-giyecek vb. gibi zorunlu ihtiyaçlarını karşılayabilmek için tefeciye borçlanmaktadır. Ayrıca esnaftan pancar parasına kadar borca alışveriş yapmaktadır. Tefeci, tüccar ve esnafın çok yüksek faizle mal vermesi nedeniyle pancar parası üreticinin eline geçmeden tefeci-esnafın cebine iniyor. Yörenin toprak ağası olan DYP'li Halil Aslan ise devletten aldığı kredilerle üreticileri borçlandırarak daha ürdün tarlada iken, ürüne el koyuyor. Yöre üreticileri, şeker fabrikası, şeker şirketi ve ağa üçgeni arasında sıkışmış bir durumda, kurtulamamakta. Pancar üreticilerinin istekleri, Pancarın fabrikaya tesliminden hemen sonra paralarının peşin olarak ödenmesidir. Üreticiler, eğer bu durum böyle giderse pancar ekmeceklerini, onun yerine, peşin para getiren arpa, ayçiçeği, fasulye, nohuta yöneceklerini söylemektedirler.

EGEMENLERİN TÜRLÜ OYUNLARINI BOŞA ÇIKARMAK İÇİN HAVAŞ greviyle dayanışmaya gir, destekle!

İstanbul/ Özgür Gelecek- Hava-İş'le Türk Ağır Sanayi ve Hizmet Sektörü Kamu İşverenleri Sendikası (TÜHİS), arasında yaklaşık 5 aydır süren Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmeleri, işverenin sıfır (0) zamba direktmesi sonucunda anlaşma sağlanamayınca, Hava-İş sendikası 1 Şubat 1995'te grev kararını açıkladı.

23 şubat günü saat 24'te ise greve başladılar. Türk Hava Yolları A.O. Hava İş'in grev kararını açıklamasından sonra, grevin başlamasına iki gün kala 21 şubat günü, THY çalışanlarına bir genelge göndererek, işçilere tehdit savurmayı ihmal etmedi. THY A.O işçilere gönderdiği genelgede "Gerçekten bir taraftan, bir tek günlük fiili grevin dahi ortaklığımızı çok ağır ekonomik krizlere sevk edebileceği diğer taraftan başlatılacak bir grevin kesinlikle kısa süreli bir grev olmayacağı, bu durumda ise ortaklığın faaliyetlerini sürdürmekte büyük güçlük çekeceği ve dolayısıyla personelimizin çoğunun grev bitse dahi çalışabilecekleri ortamı kaybetmiş olabilecekleri gerçeği karşısında, konunun taşıdığı önem ortadadır" diyerek işçilere greve gitmeleri halinde, grevin sonunda işten atılacakları tehditi yapılmaktadır.

Hava İş sendikası tarafından alınan THY ve HAVAŞ'taki birlikte grev kararını MGK'nın emri doğrultusunda Bakanlar Kurulu tarafından "güvenlik gerekçesiyle" THY'de grevin 60 gün ertelenmesi nedeniyle, grev önemli ölçüde güç yitimine uğradı. Çünkü HAVAŞ ve THY'de çalışan 10500 işçinin greve gitmesi beklenirken, THY'nin grevinin ertelenmesiyle greve giden işçi sayısı 2300'e düşmüştür.

THY'de grevin ertelenmesi nedeniyle 23 şubat günü 3000- 3500 kadar havayolları çalışanı havaalanında bir yürüyüş yaparak, ertelenme kararını protesto edip grev haklarını istedikler. Havaş ve THY çalışanları alkış ve sloganlar eşliğinde THY Genel Merkezi'ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca "Hükümet İstifa!", "Hükümet Şaşırdı, Sabrımızı Taşır!", "Grev Hakkımız Söke Söke Alırız!", "İşçiyiz, Güçlüyüz, Kazanacağız!", "İşçiler Elele Genel Grev!" sloganları atıldı.

THY Genel Merkezi önünde yapılan konuşmalarda, Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Özcan ve Harb-İş Genel Başkanı İzzettin Çetin, konuşmalarında Hava-İş'in yanında olduklarını ve her türlü desteklerini sunacaklarını belirttiler.

Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin, burada yaptığı konuşmada grevle gidilmesi için elinden geleni yaptığını, ancak, işverenin sendikasının uzlaşmaz tutumu yüzünden grevle gitmek zorunda kaldıklarını belirterek "Başbakan, 'ben Amerika'da doktora vermiş, ekonomi profesörü'yüm' dedi; ekonomiyi iflas ettirdi. Karayalçın'a bakın. İnsan haklarını ağızından düşürdü. Ama ne hikmettir demokraside iflas etmiştir. Bu iki insan ülkenin dört yanını yangına çevirdi. Bu yangından çıkmanın bedelini bize ödemek istiyorlar. Bu yangını söndürmek için bende varım, ama önce sen gideceksin, sonra ben geleceğim. Kaçmak yok." dedi.

Ayçin konuşmasında devletin THY'deki grevi ertelenmesinde deyinerek "Gerekeç, Bosna- Hersek'e, Güneydoğu'ya asker taşınacakmış. Ne zaman toplu sözleşme dönemi gündeme geldiğinde ya körfezde savaş çıkar yada ülkede yangın çıkarılır." diyerek konuşmasına devam etti. Devletin ekonomik bunalımı gerekçe olarak gösterilmesine değinen Ayçin, Tansu Çiller'i kast ederek "Yalım Erez'e bir ziyarette 20 trilyonu verdin. Ben 6 ay için 907 milyar brüt para istiyorum. Ama diyorsun ki devletin kasasında para yok. Yalan söylüyor; sahtekarlık yapıyor. Bu şirketin bir günlük geliri 195

HAVAŞ işçileri grevde; THY'deki grev MGK'nın emriyle ertelenmiş. THY ve HAVAŞ işçileri hükümetin bu tavırını protesto ederek, haklarını alanıncaya kadar direneceklerini belirttiler

milyar lira. Gelin bu şirketin 5 günlük gelirini bana verin, ben bu sözleşmeyi bitireceğim diyorum" diyerek konuşmasını sürdürdü. Bu eşanada işçiler sık sık "Hükümet İstifa!" sloganlarıyla Ayçin'in konuşmasını çöşkuyla alkışlıyorlar.

Ayçin, konuşmasında "23 şubat Hava İş'te başkaldırı tarihi; 23 Şubat 1995'te işçi sınıfının yürüyüşünün başlangıç tarihidir. Arkamızdan 700 bin insan daha geliyor" diyerek HAVAŞ'ın özelleştirme sorununa değinen Ayçin, Havaş'a talip firmaların arkasında, silah tüccarlarının ve kara para aklayıcılarının olduğuna değinerek konuşmasını şu sözlerle sürdürdü; "Bu insanlar üretime talip değiller, gümrüklü sahaya talipler. Orada kara para aklayacaklar, esrar, eroin kaçıracağız. Herşeyi özelleştiriniz, TBMM'yi neden özelleştirmiyorsunuz? Orasida üretmiyor, iflas ediyor. Sermayenin vatanı olmaz; sermaye, para nerede yeşeri-yorsa, orayı vatan bilir"

Ayçin konuşmasına "Direneceğiz, kazanacağız, ya öleceğiz, ya kurtulacağız; ya başaracağız, ya başaracağız", "Siyah, beyaz olmak var, gri olmak yok" diyerek son verdi. İşçiler, hep bir ağızdan "Yaşasın İşçilerin Birliği!", "İşçiler Elele Genel Grev!", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz!" sloganları eşliğinde THY Bakım Merkezi'ne kadar yürüyerek burada eylem bitirdi.

Hava İş aynı gün gece saat 24:00'da grev kararlarını ilan edeceklerdi. Havaalanının yabancıları olmamızdan ve havanın karanlık olmasından dolayı, grevin başlatılacağı yer olan HAVAŞ Genel Müdürlüğü'nü bulmakta biraz güçlük çekince, yoldan geçen 4-5 işçiye sorduk. İşçiler kendilerini takip edersek bulacağımızı söylediler. Bizde takıldık peşlerine; yol boyunca sohbet ettik. İşçilerin tümü, hem neşeli, hem de sınırlı bir ruh haliyle hareket ediyorlar. Düzene, Çiller'e, Karayalçın'a söverek tepkilerini dile getiriyorlar.

Soruyoruz işçilere, "THY'nin grevi ertelenmiş, bu durum sizi nasıl etkileyecek?" diye. İşçiler yine küfürlerini savuruyorlar. Güçlerinin bölünmesi, hemde önemli bir bölümünün grevle gidememesi işçileri biraz umutsuzluğa itmiş durumda. İşlerinin zor olduğunu söylüyorlar. Ama umutlarını tam anlamıyla yitirmiş değiller. THY işçilerinin değişik eylemliliklerle (iş yavaşlatma, vizite vs.) kendilerine destek vereceğini söylüyorlar. Grevin açıklanacağı alana geldiğimizde henüz işçilerin çoğunluğu ve sendikacılar gelmemişti. Yavaş yavaş, sağdan soldan işçiler alanda coğalmaya ve toplanmaya başladı. Sendikacılar geldi. Grev pankartlarını Havaş Genel Müdürlüğü'nün önüne astılar. İşçiler

arasında dolaşıyoruz. İşçilerin hemen hepsinde umut ve umutsuzluk çelişkisi birarada yürüyor. THY'nden grevin ertelenmesi moralini bozuyor. Ama, sonuna kadar direnme noktasında kararlı olduklarını görüyoruz. Soruyoruz "bu şartlarda sonuna kadar direnebilecek misiniz? İşçiler, "Bu şartlarda, zor, ama, direneceğiz. Çünkü kaybedecek birşeyimiz yok; yarın burası özelleştiği zaman, zaten yarıımızdan çoğu işten atılacak. Sessiz sakin bir şekilde atılmaktansa, direnerek, onurumuzu koruyarak atılalım" diyorlar.

Grevin başlamasına bir saat kala işveren yeni bir ücret önerisiyle geliyor. İşverenin yeni ücret önerisine göre 1. ve 2. altı ay için % 10'ar, 3. ve 4. altı aylar için % 15'er zam yapılacak. Hava İş sadece para nedeniyle greve gitmiyor. Grevin amacı üç maddeden; 1- insanca yaşanabilecek ücret, 2- iş güvencesi, 3- Çalışma koşullarını düzenleyecek idari maddelerden oluşuyor.

Atılay Ayçin saat 24:00'da grevi başlatmak için bir konuşma yaptı. Ayçin yaptığı konuşmada "Biz sonuna kadar sabırlı davrandık. Sorunu masabasında çözmeye çalıştık; ama işveren bizi greve zorladı. Bunu biz istemedik, ama madem ki bize grev dayatıldı, o zaman bizde bu greve çöşkuyla ve gururla girmeliyiz. THY'nin greve gidememesi sizlerin çöşkusunu kırmamalı. Yarın THY'de bizimle olacaktır. Bizim taleplerimiz; bugün Türkiye işçi sınıfının talepleridir de aynı zamanda. Ama bu grevi esas olarak da kendimiz için yürütüyoruz. Onlar anti- demokratik uygulamalardan vazgeçsin, bizlerin haklarını gaspetmekten vazgeçsinler, biz yarı grevi bitirelim. Eğer imzayı atmazlarsa, sonuna kadar direneceğiz" diyerek sözlerini bitiren işçiler, hep bir ağızdan, "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!", "İşçiyiz, Güçlüyüz, Kazanacağız!", "Başkan, Seninle Ölümede Gideriz!" sloganlarını atmaya başladılar.

Daha sonra bir sendika işyeri temsilcisiyle görüşüyoruz. Soruyoruz, bu Çelebi Yer Hizmetleri A.Ş. ne işe yapıyor. Burada örgütlü müsünüz? Çelebi patronu (Sahipleri arasında cuncta Tahsin Şahinkaya'da var) bu alanda dört aynı şirket (Çelebi A.Ş., Çelebi Hava Servisi, Çelebi Turizm vs.) kurmuş. İşyeri temsilcisi, bu dört şirketten esas olarak biri dışındakilerin paravan şirketler olduğunu deyinerek "Bu şirketlerden birinde, tam yetki alacakken, işveren işçileri diğer şirkete kaydırıyor. Orada örgütlü yetki alıyoruz diğer şirkete kaydırıyor." diyerek buradaki örgütlenmenin zor olduğunu söylüyor. İşçiler greve çıktığı anda hükümet HAVAŞ'ta lokavt kararını yaşama

geçirdi. Hava İş Sendikası'nın 1 Şubat 1995 tarihinde grev kararını bildirmesinin ardından 2822 sayılı Sendikalar Yasası'nın 27. maddesi uyarınca alınan lokavt kararı, grevin başlamasıyla birlikte uygulamaya kondu. Hükümet, işçilerin grevden vazgeçmesi durumunda, "Savunma Lokavtı"ndan vazgeçeceği öğrenildi.

Grev nedeniyle havalimanlarıNdaki yer hizmetleri önemli ölçüde aksamasına rağmen, THY'nin yer hizmetlerini kendi personeliyle üstlenmesi nedeniyle grevin kendisini istenildiği şekilde hissettirmedeği gözlemlendi. THY'deki işçilerin grevdeki işçilerle pasifte olsa destek vermesi halinde, THY. A.O diğer özel şirketlerden yardım isteyeceği öğrenildi.

Grevdeki işçileri ziyaret eden Deri-İş Sendikası, Denizciler Sendikası, Nakliyat- İş Sendikası yöneticileri yaptıkları konuşmalarda, HAVAŞ grevinin mutlaka başarıya ulaşması gerektiğini, başarıya ulaşabilmesi için gerekirse üretimden gelen güçlerini kullanarak destek vereceklerini açıkladılar.

Egemenlerin, Hava-İş'in grevinin başarısızlığa uğraması için her türlü oyuna başvurmasına karşılık olarak, Türkiye'deki tüm emek cephesinde, bu grevin başarıya ulaşması için gerekirse üretimden gelen güçlerini kullanarak destek vermeleri gerekmektedir.

DİRENİŞTEKİ PENDİK İŞÇİLERİNDEN DESTEK ZİYARETİ

25 Şubat 1995 tarihinde, Pendik Belediyesi'nde işten atılan ve halen direnişte olan 30 kadar işçi, 23 şubatta greve çıkan HAVA-İŞ Sendikasına gelerek, destek ziyaretinde bulundular.

Belediye işçileri adına konuşan Hidayet KIBAL; hafta sonu olduğundan kendilerine de ziyaretlerin sık olduğunu, bu yüzden de az sayıda geldiklerini belirtti. Ve sınıfın, sınıf dayanışmasının bugün için her zamankinden daha çok yaşama geçirmesi gerektiğini vurguladı.

Hava-İş Sendikası Başkanı, Atılay AYÇİN ise; Belediye işçilerine ziyaretleri için teşekkür ettikten sonra, şimdiki kadar kendilerini ziyaret edemediklerinden dolayı özür diledi. AYÇİN eylemlerinin okyanusta bir damla büyüklüğünde olduğunu, fakat bu damlanın direnişleriyle büyüyeceğini o yüzden de tarihi bir öneme sahip olduğunu ifade etti.

Ayrıca en kısa zamanda kendilerinin de ziyarette bulunacaklarını sözlerine ekledi.

"Tüm yasaklara rağmen dünya dönüyor"

İstanbul/Özgür Gelecek- 25 Şubat cumartesi günü İHD İstanbul Şubesi Kültür Komisyonu 1995 yılının Hoşgörüsü yılı ilan edilmesinden dolayı bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasına; Özgür Ülkeden Gülsen Yüksel, Belge Yayınlarından Ayşenur Zarakolu, Sosyalist Basın Platformu temsilcisi Ayhan Erkan, Mezapotamya Kültür Merkezinden Cabbar Barış, Zel yayınlarından İrfan Sancı konuşmacı olarak katıldı.

İHD yaptığı basın açıklamasında Türkiye'nin 95 yılında Özgür Ülkenin bombalanması toplatılması, kapatılması, sosyalist devrimci gazetelerin bürolarının basılması, muhabirlerinin tutuklanması, Yaşar Kemal hakkında dava açılarak girildiğini söylediler.

İşkenceden kayıplara, yargısız infazlardan köy yakmalara varana kadar insan hakları ihlallerine yer veren ve bu konuda kamuoyunu bilgilendirmeye çalışan muhalif basının keyfi yöntemlerle susturulmaya çalışıldığı belirtilerek, "Son MGK toplantısından bu yana, muhalif basın üzerindeki antidemokratik uygulamalar açısından yeni bir dönem başlamıştır. Devlet, muhalif basının susturulması noktasında mevcut işleyişi yeterli görmeyip 1983 yılında TC. Anayasasına giren ancak bu güne kadar hiç kullanılmayan 5680 sayılı yasanın ek 2/2 maddesi uygulanarak daha önce yayınlanan ve kapatılmış olan bir gazete ile benzer özellikleri olan gazetenin kapatılmasını sağlıyor" denildi.

Kültür Komisyonu üyeleri, "MGK tavsiyeleri ile hizaya girmemekte ve gerçekleri iletmekte ısrar eden basına, düşünürlere, kültür sanat hareketlerine ve ürünlerine sahip çıkmanın tam zamanıdır. Tüm yasaklara karşı "Dünya Dönüyor" dediler.

Gülsen Yüksel, hoşgörünün ufak tefek hatalar karşısında olabileceğini belirterek "Devlet tarafından hoş görüyle karşılanmadık, biz zaten hoş görüyü müttefiklerimizden ve dostlarımızdan bekleriz" dedi.

BM tarafından 1995 yılının "Hoşgörüsü" yılı ilan edilmesi sahtekarlığı İHD'de düzenlenen basın açıklamasıyla teşhir edildi.

Ayşenur Zarakolu ise Sınıf savaşımının olduğu bir ülkede hoş görünüm olamayacağını, bunu beklemenin ütopya olabileceğini söyledi. Ayhan Erkan ve Cabbar Barış ise Hoşgörünün barış ortamında olacağını savaş ortamında barış olmayacağını belirterek "Hoş görü için kavga ve mücadele lazım" dediler.

Basın açıklamasının sonunda Türkiye'de toplam 103 tane yazar, gazeteci, milletvekili ve aydının düşünce suçundan dolayı cezaevlerinde bulunduğu belirtildi. (Tabii ülkemizin gerçek aydınları olan binlerce devrimci-komünist insan bu 103 kişinin dışında)

İHD tarafından açıklana, cezaevlerindeki gazeteci aydın yazar, sanatçı bilançosu şöyle oluşmaktadır.

- Düşüncesini açıklamaktan ceza alan-1
- yargılanan, soruşturma açılan gazeteci, yazar, sanatçı-20
- Göz altına alınan aydınlar-56
- Toplatılan, el konan yayınlar-1260
- Polis baskınına uğrayan, gazete, dergi, demek, sendika-32
- Kaçırılan gazeteci yazar sanatçı-2

- Saldırına uğrayan gazeteci, yazar, sanatçı-5
- Saldırına uğrayan yayın organı-3
- Tutuklanan gazeteci, yazar, sanatçı-17
- Kapatılan demek-1
- Göz altına alınan demek üyesi-6
- Kapatılan kültür merkezi-1
- Kapatılan kadın sığınma evi-1
- Baskın yapılan kültür merkezi-2
- Yasaklanan kültürel etkinlik-1
- Yargılanan İHD yöneticisi ve üyesi-7
- Faaliyeti durdurulan yayın-25
- Göz altına alınan öğretmen ve öğrenci-141
- Soruşturma açılan öğretmen ve öğrenci-109
- Kaçırılan öğretmen ve öğrenci-3
- Öldürülen öğretmen ve öğrenci-5
- Saldırına uğrayan öğretmen ve öğrenci-168
- Tutuklanan öğretmen ve öğrenci-10
- Kürtçe kaset dinlediği için göz altına alınan-13
- Arapça yayın yapan TV-radyo'ya verilen ceza-84 milyon TL.

Ege Deri'de işgal

İzmir/Özgür Gelecek-Günü- müzde gündemde olan, işten atılmalar ve çeşitli bahanelerle işine son vermeler en acımasız şekliyle sürüyor. Ülkemizde işçi sınıfının yoğun olduğu kentlerden İzmir'de her geçen gün işten çıkarılmalar devam etmekte. Bu olaylardan biri de 13 Ocak'ta Ege Deri'de yaşandı. İflas ettiğini öne süren işveren işyerini kapattığını söyleyerek işçileri sokağa atmak isteyince işçiler işyerini işgal ettiler.

Daha önce 125 işçinin çalıştığı Ege Deri'de bir yıl içerisinde işveren tarafından gerek teker teker gerekse bir kaç kişinin işlerine son verildiği. Bugüne sadece 38 işçi kalmıştır. Bu işten atılmalarla he-

men hemen bütün işçiler tutarlı bir duyarlılık gösterememişler.

"Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın." mantığıyla hareket etmişlerdir. Günün birinde o yılanın kendilerine saldıracağını hiç düşünmemişlerdir. En son durumun farkına varan işçiler topluca gidip Deri-İş Sendikasına üye olmaya karar verirler. İşçilerin bu tutumu karşısında işyerini kapatma tehdidinde savuran işveren "Sendikadan üyelüğünüzü geri alın size iş vereceğim." diyerek işçilerin örgütlü mücadelesini kırmaya çalışmıştır. Bunun üzerine 9 işçi gidip sendika dan üyeliklerini geri alıyor. 9 kişiden 7 sine diğer işkollarında iş veriliyor. İşveren diğer iki kişiye ise iş teklif-

finde bulunmasına rağmen bu iki işçi "Diğer işçilerin sorununda bizim sorunumuzdur." diyerek bu işgale katılmışlardır. İşçilerin dediklerine göre, işveren daha önceden Finans Bank ve çeşitli bankalardan 40 milyar kredi çekiyor, ancak, çektiği bu parayı ne yaptığı bilinememektedir. 7 kişinin ortaklığında kurulan şirketin Ege Deri'den başka 27 tane daha işyeri vardır. Kredinin karşılığını ödeyemeyince bu işyerlerini kapatmak zorunda kalıyor. Fakat diğer işyerlerinde hala çalışır durumdadır. Ayrıca işverenin Ege'de büyük tüütün işletmesine sahip olduğu söylenmektedir.

13 Ocak akşamı işyerini kapatma belgesiyle gelen işveren işçilerin alınteri olan 2 milyarlık kıdem ve tazminat paralarına göz dikmiştir. Emeklerini kimseye yedimeceklerini söyleyen işçiler işveren emeklerinin karşılığını isteyince işveren, polise haber vererek işçileri direk kapıya atmayı amaçlıyor. İşçiler ve Sendika başkanı, Emniyet(!) mensuplarına "İşçilerin hakkı olan kıdem ve tazminatlarını" istediklerini. Haklarını alana kadar işyerini terketmeyeceklerini söylediler. İşyeri işgalinin 44. günü işçileri tekrar ziyaret ettiğimizde "Bayrama kadar bu işgal devam edecek ondan sonra ucunda ölümde olsa eylemler geliştirceğiz" dediler. İşyerinde yatıp kalan işçiler "Dinleceğiz ya kara hacagız" diyerek karadükkanın dile getirdiler.

Patron tarafından işten atılan işçiler, işyerini işgal ederek, haklarını alana kadar direnişe devam edeceklerini söylüyorlar.

Özgürce

Bulut Çiçek

"Kadın kitlelerini.... gökyüzüne zincirlenmiş bile olsalar, kazanmalıyız!"

Tüm emekçi kadınların ve kadın yoldaşlarımızın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutluyor, idealimiz olan yüce komünizm ülküsüyle başarılarımızın, başarılarımızın daim olmasını diliyorum.

Bu yazımda, duyarlılığı geliştirmek açısından kadın sorunu üzerinde durmak istiyorum. Bu konuda gerek ülkemiz gerçekliğini, gereksede devrimci hareketlerin gerçekliği açısından parmak basılacak somut olgu ve olaylar fazlasıyla mevcut. Ancak ben bu yazıda öyle yapmayacağım; Clara Zetkin'in, Lenin'le yaptığı görüşmeyi anlattığı bir bölümü aktaracağım. Kitabın adı, **Kadın Sorunu Üzerine Sf. 87,318-21**

"İşte bu yüzden, - söylediklerimi toparlayacak olursam- görüşümce eğer her ülkenin komünist partisi erkekleri devrime yönlendirmede olduğu gibi, aynı enerjiyle proletaryanın vereceği meydan savaşları için kadınları da kendine çekmez, devrimci eğitimden geçirmezse, bu devrime ve devrim için kitlelerin harekete geçirilmesine muazzam zarar verecektir. Kadınları da bilinçli üyeler olarak devrime katmak ve eğitmek için çaba göstermeyen tüm yoldaşları, devrimin bilinçli baltalayıcıları olarak adlandırıyorum." (Clara Zetkin)

Komünist kadın hareketinin kendisi bir kitle hareketi, salt proleterlerin değil, bilakis her türden sömürülen ve ezilenin, kapitalizmin ya da herhangi bir egemenlik ilişkisinin tüm kurbanlarının genel kitle hareketinin bir parçası olmalıdır. Komünist kadın hareketinin proletaryanın sınıf savaşmaları ve onun tarihsel yaratısı olan komünist toplum için önemi de burada yatar. (...) Kent ve köydeki milyonlarca emekçi kadını kendi tarafımıza, mücadelelerimize ve özellikle de toplumun komünistçe dönüştürülmesine kazanmalıyız. **Kadınlar olmaksızın hiçbir gerçek kitle hareketi olmaz.** (abç)

Örgütlenme ile ilgili olan şeyler, ideolojik anlayışımızdan çıkar: Komünist kadınların ayrı birlikleri yoktur. Komünist kadının yeri, tıpkı komünist erkeğin olduğu gibi, Partide üyeliktir. Eşit yükümlülükler ve haklarla. Bu konuda hiçbir görüş ayrılığı olmaz. Ancak, gerçeklere gözlerimizi kapayamayız. Parti, özel görevi en geniş kadın kitlelerini uyandırmak, onları partiyle bağlamak ve sürekli olarak onun etkisinde tutmak olan çalışma gruplarına, komisyonlara, komitelere, kollara yada başka nasıl adlandırılırsa adlandırılmış, organlara sahip olmalıdır. Bunun için tabii ki, **bu kadın kitleleri arasında tamamiyle sistematik bir çalışma yapmamız gerekiyor.** (abç) Üyanan kadınları eğitmemiz ve Komünist Partisinin önderliği altında proleter sınıf mücadeleleri için kazanmamız ve silahlandırılmamız gerekiyor. Burada yalnızca fabrikada ya da ev ocağının başında bulunan proleter kadınları düşünmüyorum. Burada aynı zamanda küçük-köylü kadınları, çeşitli katmanların küçük burjuva kadınları da aklımda. Onlar da hepsi kapitalizmin kurbanlarıdır ve savastan beri de daha çok böyledirler. **Bu kadın yığınlarının apolitik, asosyal, geri kalmış ruhu, faaliyetlerinin dar alanı, tüm yaşam tarzları birer olgudur. Bunları gözönünde bulundurmadan aptallık, hem de büyük aptallık olur.** (abç) Onlar arasında çalışma yapmak için özel organlar, özel ajitasyon yöntemleri ve örgüt biçimlerine ihtiyacımız var. Bu feminizme değildir, bu pratik, devrimci amaçla uygunluktur."

Lenin'e, açılmalarının benim için değerli bir teşvik olduğunu söyledim. Birçok yoldaş, hem çok iyi birçok yoldaş, Parti'nin kadınlar arasında planlı çalışma için özel organlar oluşturmaya en sert biçimde karşı çıkmıyorlardı. Bunu, kadının haklarını savunuculuğu ve sosyal-demokrat geleneklere geri dönüş olarak kınıyorlardı. Bu yoldaşlar, Komünist Partileri kadınlar ilkesel olarak eşit haklar tanıdığından, dolayısıyla genelde bir bütün olarak emekçiler arasında da fark gözetmeksizin çalışmak zorunda olduğunu iddia ediyorlardı. Kadınlarla, erkeklerle birlikte ve onlarla aynı şartlar altında ulaşılmalıydı. Lenin tarafından öne çıkarılan şartların ajitasyon ve örgütlenme bakımından herhangi bir şekilde hesaba katılması, karşı görüşün savunucuları tarafından oportünizm olarak, ilkedden vazgeçme ve ilkeyi ihanet olarak nitelenecekti.

"Bu ne yeni birşey, ne de bir kanıttır" dedi Lenin. "Bu yüzden bildiğinizden şaşmamız. Neden hiçbir yerde- hatta bizde, Sovyet Rusya'da bile- Partide erkek kadar kadın yok? Sendikal olarak örgütlü kadın işçilerin sayısı neden bu kadar az? Bu olgular insanı düşündürüyor. Geniş kadın kitleleri arasında çalışmamız için vazgeçilmez olan özel organların reddedilmesi, Komünist işçi Partisi'ndeki sevgili arkadaşlarımızın çok ilkel, çok radikal görüşlerinin de bir uzantısıdır. Bu görüşe göre, yalnızca bir tek örgüt biçimi olmalıdır: bir işçiler birliği. Ben bunları biliyorum. Ülkenin şahit gösterilmesi, bazı devrimci zihniyetli, fakat açık olmayan kafalar için, "kavrayış eksikliği olduğunda", yani akıl, hesaba katılmak zorunda olan apaçık olguları kavramayı reddettiğinde, daima zuhur ediyor. Bu "arı ilke" beklileri, devrim politikamızın tarihsel olarak bize dayatmış gerekliliklerine nasıl razı oluyorlar? Tüm bu laflar amansız gerekliliklerin karşısında çöküyor. Milyonlarca kadın bizimle birlikte olmaksızın, proletarya diktatörlüğünü yürütmeyiz, komünist inşaya girişemeyiz. Onlara ulaşmanın yolunu aramalıyız, bu yolu bulmak için incelemeli ve denemeliyiz."

Sıkça kullandığımız bir söz var; kadınlar nüfusun ve yaşamın yarısıdır, mücadelenin de yarısını omuzlamalıdır, çiyoruun yarısını de, sormak gerekiyor; sen çalışmanın ne kadarını kadın çalışmasına ayırıyorsun?

Üniversite öğrencisine polis saldırısı

İzmir/ Özgür Gelecek- Devrimci kişiliğinden dolayı defalarca polislerin saldırılarına maruz kalan Özgür Çavuşoğlu en son birkez daha 23 Şubat 1995 tarihinde polislerin saldırısına uğradı. 23 Şubat 1995 günü saat: 12:30 sıralarında Ege Üniversitesi Kampüsü çıkışında, beyaz Renault Toros marka otomobilden inen 4 polis tarafından saldırıya uğrayarak kaçırılmak istendi. Özgür Çavuşoğlu'nu silah çekerek zorla arabaya bindirmeye çalışan polis, yaşanan kargaşa sırasında etrafa toplanan kişilere de küfürlü hakaretlerde bulundu. Ellerinden güçlük kurtulmayı başaran Özgür Çavuşoğlu İzmir İnsan Hakları Derneği'nde 27.02.1995 tarihinde yaptığı basın açıklamasında kendisinin hiçbir düşmanı olmadığını, başına geleceklerden devletin ve onun kolluk güçlerinin sorumlu olacağını belirterek devrimci ve demokrat kişileri duyarlı olmaya çağırdı. Devrimci ve demokrat kişiler üzerindeki baskı ve şiddet gün geçtikçe artmaktadır. Bu da düzenin ne kadar çürüdüğünü ortaya koymaktadır.

faşist saldırılara karşı dayanışma çağrısı

İstanbul/ Özgür Gelecek- Üniversitelerde yaşanan faşist saldırılarla ilgili olarak, İstanbul'da bulunan çeşitli kurum, kuruluş ve örgütler bir araya gelerek, saldırıları engellemek için, demokratik kamuoyuna çağrıda bulundular. Yapılan çağrıyı olduğu gibi yayınıyoruz.

"Aşağıda imzası bulunan kuruluşlar olarak bu saldırı karşısında üniversitelerle dayanışma içinde bulunacağımızı, dayanışmamızı somut etkinliklerle ifade edeceğimizi kamuoyuna duyuruyoruz.

Somut etkinliklerin planlanması amacıyla demokratik kitle örgütlerini, 2 mart perşembe günü saat 17:00'de SİP İstanbul İl Binası'nda toplantıya davet ediyoruz.

Tes-İş 5 No'lu şube
Bem-Sen Genel Merkez
Türkiye Yazarlar Sendikası
Öğretim Elemanları Sendikası
Araştırma Görevlileri Derneği
İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği
İyö-Der

Düşünce ve Eylem Dergisi
Özgür Gençlik Dergisi
Yeni Demokrat Gençlik Dergisi
Marmara Üniversitesi Bülteni
Marmara ve İstanbul

Üniversitesinden öğrenciler
Avdılar Kampüsü'nden bir grup devrimci öğrenci
Ada Kültür Dergisi
Barikat Dergisi
Partizan Dergisi
Özgür Gelecek Gazetesi
Devrimci Yaşam Dergisi
Odak Dergisi
Kızıl Bayrak Gazetesi
Devrimci Mücadele Dergisi
Devrim Dergisi
Atılım Gazetesi

Halkın Demokrasi Partisi
Sosyalist İktidar Partisi
Yeni Demokrat Kadınlar
İrtibat için: SİP İstanbul İl Binası,
Klodfarer Cad. Dostluk Yurdu Sok.
10/6 Çemberlitaş- İSTANBUL
Tel: (212) 5160952- (212) 6380527"

Faşist saldırılara karşı barikat örelim

İstanbul/ Malatya- Özgür Gelecek- 22 Şubat 1995 tarihinde Marmara Üniversitesi'nin yemekhanesinde bulunan öğrencilere polis destekli sivil faşistlerce saldırı gerçekleşti. Yaşanılan çatışmada 8 devrimci öğrenci çeşitli yerlerinden yaralandı. Olayda 200'e yakın öğrenci ise gözaltına alındı, 24 Şubat Cuma günü gözaltına alınan arkadaşlarının bırakılması ve olayları protesto etmek amacıyla CHP İlçe Bina'sını işgal eden öğrenciler yaptıkları basın açıklamasıyla olayı kınadılar ve açık grevine başladılar. Aynı gün öğrencilerin bırakılmasıyla birlikte Cumartesi sabahı açık grevlerine son verdiler.

Olayları protesto etmek amacıyla 24 şubatta İstanbul Üniversitesi'nde toplanan devrimci- demokrat öğrenciler üniversitenin bahçesinde beklemeye başladılar. 23 şubatta gelişen olaylardan dolayı olabilecekleri tahmin ediyorlar ve ne yapacakları hakkında görüş alışverişinde bulunuyorlardı. Gerici, sivil faşistlerin özellikle Cuma namazının çıkışından sonra saldıracak olmaları büyük ihtimaldi. Öyle de oldu. Saat 14:30 sıralarında çevik kuvvet ve sivil faşistler öğrencilere okulun bahçesini boşaltmaları gerektiğini söylediler. Bunun üzerine kalkmayacaklarını söyleyen öğrencileri zorla kaldırmaya çalışan çevik kuvvet ve sivil faşistler sonuç alamayınca belli bir süre çekilerek dışarı çıktılar. Devrimci- demokrat öğrenciler oturma eylemine geçtikten sonra marşlar ve halaylarla olayı protesto ettiler. Toplu halde dışarı çıkma kararı alan öğrenciler arasında gelişen konuşma ve öğrencilerin kararlılığıyla polis 15'erlik gruplar halinde bırakmayı kabul etti. Bir iki grubun dışarıya çıkmasıyla sivil faşistler ve polisler saldırıya geçtiler. Sokak aralarında ve okul içerisinde devam eden çatışmada çok sayıda öğrenci yaralandı ve gözaltına alındı. Öğrenciler daha sonraki gün yaptıkları basın açıklamasıyla olayı kınadı.

Olaylar Malatya İnönü Üniversitesi'nde de devam etti. 26 Şubat 1994 tarihinde polis ve sivil faşistlerle devrimci öğrencilerle çatışmasında ölen sivil faşist Şakir Yiğit'in ölü-

münün yıldönümünü bahane ederek saldırıya geçen faşistlerle öğrenciler arasında çatışma yaşandı. Olayda 3'ü ağır 6 devrimci öğrenci yaralandı. 7 öğrenci gözaltına alındıktan bir gün sonra bırakıldı. Her zaman olduğu gibi saldırıyı gerçekleştiren sivil faşistler ve yaralanan devrimci- demokratlar olduğu halde, işkenceye maruz kalan ve gözaltına alınanlar devrimci- demokrat öğrenciler oldu.

Yine aynı şekilde Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde sivil faşistlerin, devrimci- demokrat öğrencilere saldırısıyla çatışma yaşandı.

Uzun zamandır belli bir suskunluğun ve sessizliğin hakim olduğu üniversitelerde son olaylarla birlikte gelişen hareketlilik sağ- sol çatışması şeklinde burjuva basının aracılığıyla lanse edilmek istenmektedir. Aynı yöntem 12 Eylül öncesi süreçte de kullanılmış ve belli oranda etkili olmuştur. Yaşanılan deneyimlerin perspektifiyle hareket etmek gerekiyor. Gerçi şu ana kadar devrimci- demokrat öğrenciler bunu dile getirmeye çalıştılar.

Faşist TC; halkın düzene olan kınarını ve çelişkilerini sağ- sol çatışması görüntüsü vererek başka yöne kanalizetmek çabası içindedir. Kendisini bu olayların dışında tarafsızlık görüntüsü içerisinde lanse etmeye çalışan ve gerektiğinde desteklediği sivil faşistlerden de tutuklamalar yapabilen TC'nin varlık koşulu bu şekilde sürmektedir. Alevi-Sünni, sağ- sol çatışması yaratmasında amacı budur. Bizlere düşen ise bunu teşhir etmek, aktif karşı koyuş mücadelesini sürdürmektir.

Uzun süredir önemli ölçüde gelişim gösteren sivil faşist hareket çirkin yüzünü üniversitelerde göstermeye başladı. Devlet destekli faşist hareket, ülkü ocakları ve milli gençlik vakıflarıyla toplumun içerisinde etkili olmaya, örgütlenmeye giriştiler.

5 Nisan kararları ile iyice yoksullaşan emekçi kitlelerin muhalefetine bastırılmak amacıyla TC tarafından, kısa vadeli önlemler baskı ve yıldırma politikaları izlenirken, geleceğe yatırım amaçlı, gelişen halk muhalefetine ezme, yok etme uğraşı için si-

Devlet destekli sivil faşistlerin saldırısına uğrayan devrimci demokrat öğrencilere, devletin faşist kolluk güçleride saldırarak çok sayıda öğrenciyi gözaltına aldı.

vil faşistlerin örgütlenmesine yardımcı oldu, olanak sağladı/sağlıyor.

12 Eylül AFC'nin tarafsız görünmek amaçlı, faşistleri de tutuklaması ve içeri alması neticesinde umduğunu bulamayan, belli bir kırınglık yaşayan MHP, gelinen son süreçle birlikte geçmiş kayıplarını kazanma uğraşında.

Faşist yüzünü gizleme çabasında olan TC ise; el altından sivil faşist örgütlenmesine, hem devlet kademelelerinde yer veriyor, hem de toplum içerisinde etkili olabilmesi için olanak sağlıyor.

Bu açıdan bakıldığında, üniversitelerde gelişen olayları TC'nin patentinden yoksun bırakamayız. Dikkat edilirse sivil faşistler üniversite içerisinde oldukça rahat hareket edebiliyor ve her nasılsa her saldırı öncesi-son olaylarda da olduğu gibi- üniversite girişinde polislerce sıkı arama yapılmasına rağmen, bıçak, sopa, satır ve kalaslarla saldırıyorlar.

Üniversite olaylarını yukarıda açıklamaya çalıştığımız ilişkilerden bağımsız ele alamayız. Şu ana kadar öğrencilerinde belirttiği gibi psikolojik baskı şeklinde süregelen baskı artık kaba biçimiyle ortalağa serilmiş durumdadır. Okul idaresinin taktığı tavır ise her zaman olduğu gibi zaman zaman polisle işbirliğine girmek zaman zaman ise olaylara seyirci kalmaktır.

Öğrencilerin bir süredir gelişen TC destekli sivil faşist hareketlenmeye karşılık eylem birliktelikleri geliştirmek ve komiteler oluşturmak şeklindeki düşünceleri olduğunu biliyoruz. Bunun hayata geçirilmesi ve yaşam bulması artık kaçınılmaz bir zorunluluk arzlemektedir.

Devrimci- demokrat yurtsever öğrencilerin asgari müstereklerde

birleşerek anti-faşist mücadele yöntemleri geliştirmeleri gerekmektedir.

Öğrenci olmak; olayları çabuk kavramak, öğrenmek ve sorunların alternatifini yaratmada, çözümlerini bulmada pratiklik sağlar.

Sınıf bilinciyle donanmış militan öğrenciler haksızlığın, sömürünün olduğu her yerde karşı durur ve yeni demokratik gençlik için adım adım ilerler. Bizlere düşen görev budur.

Bu faşist saldırılarla ilgili olarak Partizan işçiler ve kamu emekçilerinde "Basına ve Kamuoyuna" adlı bir açıklamayla tüm devrimci- demokrat kesimleri dayanışmaya çağırıldılar.

Partizan işçiler ve kamu emekçileri yaptıkları açıklamada "Bizler üniversitelerdeki faşist saldırıların üç-beş çapulcudan kaynaklanmadığını saldırının kaynağında devletin olduğunu düşünüyoruz.

"Ekonomik ve siyasal olarak iflas eden egemen sınıflar, iflasın bütün yükünü emekçilerin sırtına yüklerken, toplumsal kesimlerden yükselcek hareketi, eylemleri bastırmak için bir yandan kolluk kuvvetlerini, kontrasını, özel timini kullanırken, diğer yandan devletin daha fazla teşhirini engellemek için sivil görünümü faşist odakları devreye sokmaktadır.

"Bu saldırılar, sömürü ve zulüm düzeninin biraz daha devam etmesi için, böl-parçala- yönet politikasının bazen Alevi- Sünni bazen Türk- Kürt, bazen de sağ- sol çatışması şeklindeki yansımasıdır.

"Başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçi yığınları hedefleyen, saldırıların bir parçası olarak üniversitelerde yaşanan faşist saldırılara karşı, bütün emekçiler, demokratik kitle kuruluşları, namuslu insanlar tavır almali, sesiz kalmalıdır." denildi.

Bağcılar'da liseli gençliğe saldırı

İstanbul/ Özgür Gelecek- Ege-men sınıflar, sömürü düzenlerini ayakta tutabilmek, sürekliliğini sağlayabilmek için, her daim düzenlerine uygun kafalar yetiştirme ihtiyacı duyarlar. İşte bu sınıfsal çıkarları doğrultusunda, ilkokuldan ve hatta aile içi eğitimden başlayarak körpe-cik beyinlere kendi yoz, gerici- faşist- feodal ideolojilerini "eğitim" adı altında empoze etmeye çalışırlar. Böylece, sömürülerinin bekası için, duymayan, düşünmeyen, konuşmayan insan tipleri yaratmaya arzularlar. Bunda nihai veya uzun süreçte olmasa da büyük bir başarı sağlarlar. Egemen sınıflar "eğitim"le uysallaştırmadığı veya artık eğitim olayının işlevsiz kaldığı durumlarda, zor, şiddet yöntemini devreye sokar.

Bugün ilköğretimden, yüksek öğretime kadar, tüm eğitim ve öğretim kurumlarında kışa disiplini uygulanmaktadır. Her konuda kendini gösteren katı disiplin yönetmeliklerinin, anlayışlarının esas amacı, gerici-feodal eğitime yozlaşmamadığı, köreltmediği beyinleri şiddet öğesiyle sindirmek ve denetim altında tutmaktır. Egemenler esas olarak ülkemizdeki her türlü toplumsal sorunlara duyarlılık gösteren öğrencilere yönelik baskıların, sadece okul disiplin yönetmeliğiyle değil, aynı zamanda polis ve sivil faşist işbirliğiyle sağlamaya çalışmaktadır.

Bu saldırıların şu anda en yoğun yaşandığı liselerden bir bölümü Bağcılar'daki liseler. Devlet çeşitli siyasi nedenlerle okuldan attıkları öğrencilerin pesini zilzilde bırakmıyor. Bu saldırıların yoğun geçtiği zamanlarda Bağcılar'daki okullarda ve mahallelerde yaşandı. Polisler

okullara ve evlere operasyon düzenleyerek çok sayıda öğrenci ve işçiyi gözaltına aldı. 16 şubat perşembe günü saat 22:30'da Yüzyıl terörle mücadele ekiplerince 2 bayan öğrenci, 17 şubatta bir erkek öğrenci, 18 şubatta 5 erkek öğrenci evlerine baskın düzenlenerek gözaltına alındı ve yoğun işkencelerden geçirildiler.

Gözaltına alınan Naci Ekşi Lisesi, İzzet Ünver Lisesi ve Barbaros Lisesi öğrencileri 23 şubat günü İHD İstanbul şubesinde bir basın açıklaması yaparak bu saldırı ve keyfi uygulamaları protesto ettiler. Basın açıklamasında, 20 şubat günü gözaltına alınıp yoğun işkencelerden geçirilen ve halen izlerini taşıyan bir öğrenci kendisine aynı zamanda ajanlık teklif edildiğini dile getirdi. Öğrenciler yaptıkları basın açıklamasında, polisin, mahalle sakinlerinin ev-

lerine baskın düzenlediğini ve okul idaresinin verdiği bilgiler doğrultusunda, sokakta gördüğü gençlere silah çekerek hiç sorgusuz- sualsiz gözaltına aldıklarını dile getiriyorlar. Öğrenciler, polisin gözaltına aldığı öğrencilerle, örgütler arasında bağlantı kurmaya çalıştığını ve Bağcılar bölgesinde, devrimci örgütlerin çeşitli eylemliliklerini sıradan insanların üzerine yıkmaya çalıştığını söylüyorlar.

Öğrenciler yaptıkları basın açıklamasının sonunda "Devrimci- demokrat öğrencileri baskı ve işkence ile sindirebileceğini sanan faşist TC, manevi olarak bizi yıpratamaz. Faşist TC, artık anlamalıdır ki, baskıları sonuç vermeyecek, bizi yıldıramayacaktır." diyerek, kamuoyunu baskılara karşı duyarlı olmaya çağırıldılar.

Sınıf dayanışması direnışteki işçileri ziyaretlerle sürüyor

İstanbul/ Özgür Gelecek- RP'li Pendik Belediyesi yönetimine işten atılan 207 işçinin direnişleri çeşitli eylemlilikler ve destek ziyaretleriyle sürüyor. 18 şubat cumartesi günü saat 13:30'da Pendik Belediyesi direnişçilerine aralarında çeşitli DKÖ'lerden gençlerin katılımıyla yaklaşık 50'yi aşkın kitle, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Pendik Şubesi pankartı altında destek ziyaretinde bulundular.

Ziyaretçi kitle, hep bir ağızdan "Gelecek Ellerimizdedir!", "Birlik-Mücadele-Zafer!", "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!", "Zafer Direnen Emekçilerin Olacak!" sloganları atarak, Pendik direnişçileriyle kucaklaştılar. Ayrıca gençler bir konuşma yaparak, direnişçi Pendik işçilerinin yanında olduklarını ve mücadelelerini desteklediklerini belirttiler. Daha sonra konuşmacı konuşmasına "Bu haklı mücadeleyi kazanmak için 'Birlik-Mücadele-Zafer'e doğru gideceğiz" diyerek son verdi.

Daha sonra, işçilerle birlikte hayaller çekildi, türküler söylendi. Ardından sloganlarla ziyaretlerine son verip ayrıldılar.

TÜM BEL-SEN'DEN ZİYARET

Tüm Bel-Sen İstanbul 1,2,3,4,5 ve 6 nolu şubelerinin Yönetim Kurulu üyeleri 19 şubat pazar günü direnişteki Pendik Belediyesi işçilerine ve Tuzla Deri işçilerine dayanışma ziyaretinde bulundular.

Saat 12:00'de, RP'li Belediye başkanının işten attığı işçilerin direnişte olduğu belediye binasına yüz metre kala pankart açıp "Pendik İşçisi Yalnız Değildir!", "İşçi-Memur Elele Genel Greve!", "Yaşasın Sınıf Dayanışması!" sloganları atan sendika şube yöneticilerini, işçilerde alkış ve sloganlarla karşıladılar.

Direnışçi işçiler adına konuşan bir temsilci "İşimizi ve onurumuzu geri alana kadar mücadelede kararlıyız" dedi. Tüm Bel-Sen İstanbul şubeleri adına konuşma yapan 3 No'lu şube başkanı Hıdır Yıldız "Sermayenin topyekün ve planlı saldırılarına karşı ortak mücadeleyi yükseltmek ve direnişlere omuz vermek zorundayız. Kamu çalışanlarının sendikası hak ve özgürlükler mücadelesini grevli-toplu sözleşmeli bir hakla sonuçlandırılması, sınıf sendikal hareketinin güçlü bir seyirde olmasıyla yakından bağlantılıdır. Yani mücadelede mücadelemiz, mücadelemiz de mücadeledir" diyerek sözlerini bitirdi.

Daha sonra yöneticiler, direnişçi işçiler için topladıkları yardımı eylem komitesine teslim ederek, direnişçi işçilerle birlikte govend-halay çekip, davul-zurna eşliğinde oynadılar.

Tüm Bel-Sen şube yöneticileri daha sonra saat 13:30'da Tuzla Organize Deri Sanayii'ne giderek direnişteki deri işçilerini ziyaret et-

Direnışteki Pendik Belediyesi işçilerini yine direnişteki Tuzla Deri işçileri ve çeşitli kurum, kuruluş ve örgütlülükler, ziyaretleriyle direnişlerine güç kattılar.

tiler. Direniş çadırlarına sloganlarla yürüten ziyaretçileri, deri işçileri "Yaşasın Sınıf Dayanışması!", "Birlik-Mücadele-Zafer!", "Gelecek Ellerimizdedir!" sloganları atarak karşıladılar. Tuzla Deri-İş şube Başkanı Musa Selvi, yaptığı konuşmada Kazlıçeşme'den Tuzla'ya dek uzanan mücadele ve direnişlerini kısaca anlatarak "Deri işverenleri, işçileri örgütsüzleştirmek için devletin jandarmasını arkasına alarak, yapmadığı baskı ve saldırı bırakmadı. Onlar saldırdıkça biz daha da kinlendik ve birliğimizi pekiştirdik. Her direnişten güçlenerek çıktık" dedi. Böyle zamanlarda dayanışmanın önemine değinen Selvi, devamla, "Biz burada sadece iş ve örgütlenme hakkımız için değil, aynı zamanda sınıfı siyasal iktidar perspektifiyle mücadeleye hazırlıyoruz" dedi. Selvi'nin konuşması sık sık "Birlik-Mücadele-Zafer!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "İşçi-Memur Elele Genel Greve!", "Yaşasın Sınıf Dayanışması!" sloganlarıyla kesildi.

Daha sonra, İstanbul Tüm Bel-Sen şubeleri adına 1 No'lu Şube Başkanı Hıdır Ateş yaptığı konuşmada "Söylenecekleri başkan söyledi. Kazanmak için direnmek ve dayanışmayı yükseltmek mücadeleye başka sınıfın seçeneği yoktur. Biz Tüm Bel-Sen şubeleri olarak aldığımız karar doğrultusunda her ay direnişte bulunan yada grevde olan bir işyerini ziyaret edeceğiz. Bu bağlamda buradayız" dedi.

Aynı gün ve saatlerde Tüm Sağlık-Sen İstanbul Şubelerinden yöneticilerde direnişteki deri işçilerini ziyaret ederek sağlık taramasında bulundular. Birlikte saz çalınıp, oyunlar oynandı. Getirilen yardımlar işçilere verildi.

PENDİK DİRENİŞÇİLERİN DEN AÇIKLAMA

İşten atılan Pendik Belediye işçileri, bir basın açıklaması yaparak

tüm demokratik kurum ve kuruluşları Pendik işçileriyle dayanışmaya çağıldılar. Yaptıkları açıklamada, "Sözde 'Taklitçiliğe' savaş açan RP işçi kıyımında 'Düzen'i taklit etmekte hiç zorlanmadı, maskeleri çabuk düştü. Aslında onların 'Adil düzeni' emekçi halka cehennem azabını bu dünyada yaşatacak kadar adaletsiz bir düzendir. Kağıthane'de, hamile kadınlar, tekmeleyecek kadar iğrençtiler. Gebze'de işçilerin üzerine bir şafak vakti yüzlerce polis saldırdılar. Namus tellallığı yaptılar ama, hakkını aramak için görüşmeye giden kadınlarımızı Melih GÖKÇEK'in odasından saldırdılar tutup yerlerde sürükleyerek çıkardılar. diyen işçiler, bir aylık direnişlerinin kendilerine çok şey öğrettiğini, yıllardır boş hayallerle oyalandıklarını, partiler, bürokrasi, devlet dairelerinin kendilerini ninnilerle vaatlerle avuttuğunu dile getirdiler. Bu noktada işçiler "işçiyi işçiden ve emekçiden başka dost yoktur. Bu bilinçle sırtımızı emekçi İstanbul halkına dayamamız gerektiğini gördük. Şimdi ayaklarımızı daha sağlam basıyor yere, daha güçlü ve inançlı yürüyoruz zafer" diyerek, sınıf dostlarının ve düşmanlarının ayrımını ortaya koyuyorlar.

İşçiler yaptıkları basın açıklamasına "Demokratik kamuoyu, kitle örgütleri, sendikalar, demokrat ilerici basın; kavga senin kavgan, gün senin gündür. İşyeri ve birim komiteleri kur, tabanın gücünü harekete geçir, dayanışma grevi için ileri atıl. Kazanmanın coşkusunu beraber yaşayalım.

"Birliğimizden, emekçi halkımızdan ve demokratik kamuoyundan aldığımız güç ve coşku ile haykırıyoruz; İNANIYORUZ Kİ BİZ KAZANACAGIZ" diyerek son verdiler.

Dolaysızca

Ferhat Ali

Zihinsel çölleşme

Mao, "Sovyet İktisadının Eleştirisi"nde burjuvazinin ideolojisi ve yaşam tarzının gelişkin kapitalist ülkeler devrimi (ve inşaa hareketi) önünde büyük bir engel oluşturduğunu söyler. **Burjuvazinin şehiri o kadar güçlüdür ki, der her köşeye sızmıştır.**

Mao haklıdır. Yaşam, birikmiş deneyimler Mao'nun yargısıyla örtüşüyor. Bilim ve teknolojiye dev ilerleme sonuçları, ulaşım ve iletişim açısından yerleşimin her zamankinden çok daha küçülmesi, burjuvazinin zehrinin tüm yerküreye derinliği ve genişliğine sızmasını muazzam ölçüde kolaylaştırmış ve bu dev ilerleme, uluslararası sermayenin ideolojik saldırısının kötü bir aracı olarak işlev görmektedir. Bu zehir bugün yalnızca kapitalist ülkelerde değil, yarı-sömürge dünyada da aynı yıkıcı etkiyi, frenleyici engeli oluşturmaktan geri kalmıyor.

Atmosferin altında bilimsel-teknolojik alandaki devrim, sermayenin ideolojik saldırı ve kuşatması için emperyalist-kapitalizme fena halde avantaj sağlamış bulunuyor. Devrim ile karşı-devrim arasındaki ideolojik çekişmede sosyalizmin izafiyetle yenilgisi ve devrim dalgasının alçalmasının hemen akabinde uluslararası burjuvazinin bu avantajı arkasına alarak ideolojik saldırısını yerkürenin her santimini yayararak ahlaken yıkılmış bir insan, çöle dönüştürülmüş bir dünya, sersemletilmiş bir işçi sınıfı, afyonlanmış bir toplum, devrim ruhu boğulmuş bir gençlik, yozlaşma tuzağına düşmüş bir emek cephesi yaratma peşinde karacanın su peşinde koşması gibi nefes nefese dir.

Marx'ın, Kapital'deki sözleriyle, bilim sermayeye katılır. Sermayenin hizmetindedir. Sermaye de yine Marx'ın sözleriyle tepeden tırnağa her gözeneginden kan ve pislik damlayarak geldiğine göre, ve canlı emeği insafsızca sömürmek için bu yolu varoluş koşulu gördüğüne göre, bir yandan kan ve ateşle saldıran sermaye, öte yandan bilimdeki dev sıçrayışı ve teknolojik atılımı sermayenin ideolojik saldırısının kötü bir aracı olarak insanlığa ve emek cephesine karşı kullanılmayı elden bırakmıyor.

Dünya göre bugün yerküre fevkalade küçüldü. Bilim ve teknolojiye ki ilerleme bunu sağladı. Renkli renkli dergiler, boyalı basın, sekse bulanmış gazeteler, dünyanın binlerce kilometre uzaklığı bir düğmeye basmayla odalara karşımıza getiren TV'ler basın ve yayın tekelini elinde bulunduran sermaye tarafından yönlendiriliyor. Medyadaki bu sermaye tekeli emperyalizme ve onun çürümüş kültürüne bağımlı çivisi çıkmış çürümüş bir toplum yaratıyor. Marx, bir zamanlar, din halkın afyonudur demişti. Derim ki, yalnızca din değil, emperyalist kültür de yığınları aldatmanın ruhları kirliletmenin, zevkleri rezileştirmenin, insanlığı baştan çıkartmanın ve en nihayet sınıf mücadelesini körelterek ateşleri sönmüş bir kuşak yaratmanın en rezilane afyonudur.

İşte iletişim ve ulaşımındaki dev ilerleme aracılığıyla bu rezilane emperyalist kültür her gün, her saat, her anımızda karşımızda bir canavar gibi bizleri yutuyor. İnsanı erdemleri tahrip ederek, dayanışma ve yaşam ortak paylaşma özellikleri bencillığe ve "ben"liğe kurban ederek bizleri yutuyor.

Burjuvazinin zehiri, zihinleri tutsaklaştırmada önemli mesafe kattı.

Blindeki en modern, en hızlı, en yıkıcı araçlarla sermaye durmaksızın saldırıyor. Medyaya bağımlı, yüzeysellikten muzdarip, derinliği ve çapı olmayan, tüketim budalası, zihinsel atlanlığı yozlaşmış bir insanlık hedefleniyor. Ve devrimi yapacak olan sınıf ve bu sınıfın öncüsü kapitalizmin bozduğu, devrim ruhunu bozduğu, zihin fu-karalığında debelenen bu dünyada ayağa doğrulmak zorunda kalıyor.

Ahlaksızlığın, zihinsel çölleşmenin zincirine emperyalist ideolojik saldırıyla günbegün bağlanan bir yerküre, bir Türkiye realitesiyle yüz yüzeyiz. Ve öncü, komünistler ve devrimciler insan bilincini ideolojik bayağılıklardan, medya bağımlı kültürden, insanın etine kanına sinen yozlaşmış burjuva alışkanlıklardan temizlemek göreviyle karşı karşıya bulunuyor. Emperyalist kültür kuşatması altındaki bilinçleri arındırmak, medyaya köreltilerek boğulan devrimci ruhu isteklendirme ve yığınları bu yozlaşma çemberinden çekip çıkarmak devrim cephesinin ideolojik cepheledi ertelenemez görevidir.

Emperyalist baskıya direnerek, burjuva etkiyi etkisizleştirmek, sınıfın ve toplumun beyinlerini sermayece sınığa edilen kuşku ve inancsızlığı bertaraf etmek ve burjuva zehire karşı, devrim değerlerini öne çıkarmak asilolandır.

Bu demektir ki, ideolojik çalışma her zamankinden daha çok elzemdir. Kapitalizmin ürettiği hastalıklardan arınmak, yolundan sapıtılan ve aldatılan toplumu afyonlanmıştıktan kurtarmak için bu zarruridir. Beyinleri medya kültürüne kilitlenmiş varlıksızlar katını ideolojik tahribattan arındırmak için bu vazgeçilmezdir.

Yozlaşma tuzağına düşmüş bir toplum kendi gerçekliğimizdir. Toplum gündemini medya belirliyor ve medya elindeki olanaklarla en çeşitli yöntemlerle topluma hükmediyor, toplumu yönlendiriyor. Sermayenin medya aracılığıyla topluma yarattığı tahribat, sınıf mücadelesi üzerinde, sokağın, öncünün arkasına saf tutması üzerinde korkunç boyutlarda olumsuzluk yaratıyor. Devrimde olan inanç eksikliği ve inancın tükenişinde bu tahribatın payı gözlenemez önemdedir. Medya hergün, her dakika elindeki muazzam güçteki iletişim araçlarıyla toplumdaki devrim ve sosyalizm umutlarını çökertme, propagandası ile beyinleri yıkıyor. Ve öyleki, toplum, burjuva alışkanlıklarıyla gözleri bağlanmış, beyinleri tutsaklaştırmış ve ahlaken yıkılmış bir rotaya sokulmuş bulunuyor.

Zihinler hapsedilerek yönetiliyor. Marx'ın berrakça çözümlediği gibi, **dinde nasıl ki insan kendi beyininin ürünü olan şeylerin yönetimini geçirir, kapitalizm düzeninde de insanoğlu kendi elinden çıkma ürünler tarafından yönetilir.** Ve bu ürünler bugün bir biçimle de medya olarak insanoğluna hükmediyor. Bilimsel-teknolojik alandaki nitel sıçrama bu hükmediş misli görülmemiş boyutlara varmış bulunuyor.

Modern-revizyonizmin yıllar süren bunalımının altından kalkamayarak dolaysızca klasik kapitalizme evrilmesinin hemen sonrasında, bu bunalım sosyalizmin bunalımı ve ölümü diye propaganda eden uluslararası burjuvazi, kapitalizmi yeniden cilalayarak "yeni" ambalajıyla piyasaya sürmede gecikmedi. Görel olarak bir ölçüde de olsa bazı mevziler kazandı. Ne var ki, yığınlar ve varlıksızlar katı başka tahribatlar bir yana kapitalizmin yarattığı insan kirliliğini ve kapitalizm tarafından düşürüldüğü yozlaşma tuzağına farketedemeyecek, ve medya tarafından kapitalizmin sis perdesi arkasına gizlenen gerçeğe zihinsel tutsaklıktan kurtularak ulaşmayı mutlaka başaracaktır.

Asıl önemlisi, toplumu dönüştürme amacıyla yola koyulan sınıf ve onun en devrimci, en ileri, en kararlı öğelerinin devrimci örgütünü kendi başında zihinsel çölleşmeye karşı çok etkili dalga kıranlar oluşturmaları, emperyalist kültürün yozlaşma, çürüme, ideolojik bayağılaşma tuzağına düşerek "kanı donmuş" ama bunu bir ölçüde de olsa "Maoizm" örtüsüyle sarıp-sarmalamış öğelerden, unsurlardan ve "voldaşlar"dan kendini kararlilikla arındırabilmesidir.

Bu arındırma bilimde, elimizde, birikmiş deneyimlerle yetkinleşmiş fevkalade bir üslupla da sahibiz: **DEVİRİMCI MAOİZM.**

Meşrubat Sanayii'nde işçi kıyımı ve direniş

Adana/Özgür Gelecek- Has Holding'e bağlı Meşrubat Sanayii (MSA)nde yaklaşık 50 gün önce işten atılan ve kıdem tazminatlarını alamayan 89 işçi, 14 Şubat günü fabrika önünde oturma eylemine başladı. Konuyla ilgili olarak bir açıklama yapan Tek Gıda-İş Sendikası 2 No'lu Şube başkanı Davut Kir, çalışanlara Ocak 1994'ten bu yana düzenli ödeme yapılmadığını belirterek "İşten çıkarılan işçilerin kıdem tazminatları ve geriye dönük alacakları bir türlü

ödenmedi. Yetkililerle yaptığımız görüşmelerde, alacaklarımızın en kısa zamanda ödeneceği sözü verilmesine rağmen iki aydır herhangi bir ödeme yapılmadı" dedi. Kir, işten çıkarılan ve hala fabrikada çalışan 73 işçinin ücret ve sosyal hak alacaklarının toplamı 20 milyara ulaştığını söyledi.

Bu arada fabrika önünde alacakları için eylem yapan işçiler Adana Emekçi Mücadeliği'ne bağlı Terörle Mücadele Ekipleri'nce abluka altına alındı. Bu

durumdan rahatsız olduklarını belirten işçiler "biz burada hakkımızı almak için eyleme başladık. Fakat devlet güçleri burada bizi abluka altına aldılar. Sanki kötü bir iş yapıyoruz. Bunlardan dolayı rahat hareket edemiyoruz. Bizi ne zaman coplayacaklar diye merak ediyoruz" dediler.

22 Aralık günü hiç bir gerekçe gösterilmeden işten çıkarılan işçilerin tazminatlarının ödenmemesi durumunda haklarını alana kadar eylemlerini devam ettireceklerini belirttiler.

Çocuk Kreşleri çalışanlarına saldırı

İzmir/Özgür Gelecek
Egemen sınıfların iktidar krizinin gün geçtikçe derinleştiği gözler önündedir. Fakat her çırpınında biraz daha batmaktadır. Düzenlerinin devamını halkın sırtına yüklemeye çalıştıkları, zamlarda, işten atılmalarda arayan egemen sınıflar son bir yılda 1 milyona yakın işçi ve memurun işine son verdi. İzmir Büyükşehir Belediyesi kreşlerinde çalışan emekçiler de bu işten atılmalarda nasibini aldı. Kreşlerde çalışan 100 kişinin işlerine son verildi. Bahane olarak da "çalışan fazlası" olduğunu ileri süren yetkililere cevap olarak çocuk aileleri "kırk öğrenciye bir öğretmen" düşüğünü belirtirken, küçük yaştaki çocuklarının nasıl bir duruma düşüğünü gözler önüne sererek işlerine son verilen kişilerin yanında olacaklarını belirttiler. 20 Şubatla Konak Belediyesinde yetkililerle görüşen ailelere, bazıları geri alacaklarını ancak, tekrar alınacak kişilerin kendilerinin iseklerine göre hareket etmeleri gerektiğini söylemişlerdir.

İşyerlerini hayır kurumlarına çevirdiler

Elbistan/Özgür Gelecek - Yörede kurulu bulunan Afşin-Elbistan Termik Santrali, TKİ ve şeker fabrikaları işçilerinden, kesilmek üzere, her ay cami yaptırma demeklerine, Bosna-Hersek'e, Çeçenistan'a, Kuran Kurslarına, özel öğrenci yurtlarına vs. adı altında gerici-faşist, MHP'li, kontrgerillanın adamı Elbistan Kaymakamı Şükrü Görücü'nün izni ile onlarca makbuz gönderilerek, maaşlarından kesilmek üzere yardım toplamaktalar. Oluşturdukları yardım komiteleri ise, yöredeki MHP- BBP ve diğer dinci cemaat mensupları, Ticaret Odası ile yörenin gerici büyük esnafından oluşmaktadır. Bunlar ele vererek yardım adı altında insanları soymaktadırlar. Ayrıca, Elbistan Kaymakamı'nın emri ile işyerlerindeki işçiler resimleri çekilerek fişlenmektedirler. Yöredeki, gerici-faşistlerin böylesine güçlenip, pervasızca davranışlar içerisinde girmelerine neden olan kontrgerillanın adamı olan, Kaymakam Şükrü Görücü'dür.

Karne parasına karşı çıkan öğretmene cezaevi

İzmir/Özgür Gelecek
İzmir Ufuk ilkokulunda öğretmenlik görevini yapan Cumali Avşar adlı öğretmen "karne parası" toplamadığı ve böylesi bir anlayışa karşı olduğunu söylediği için kınama cezası verildi. Daha sonra verilen ceza az bulunmuş olacak ki, Avşar "öğretmen fazlalığı" gerekçe gösterilerek Sabri Kolçak ilkokulu'na sürülmüştür. Cumali Avşar'ın sürgün edilmesi nedeniyle öğrenci velileri öğretmenlerine sahip çıkmıştır. Ancak Avşar'a verilen sürgün cezasında egemenleri tatmin etmemiş olacak ki, yeri yurdü belli olmasına rağmen "firari sanık" denilerek hakkında tutuklama kararı çıkarılıp, tutuklanmıştır. Bu olayda gösteriyorki egemenlerin kendi düzenlerine yönelik en ufak bir tepkiye dahi tahammülleri yoktur. Ancak, ezilen işçi sınıfı ve tüm emekçi halkında bu düzene, onun saldırılarına tahammülü yoktur.

Expres Kargo direnişçilerine ziyaret

İstanbul/Özgür Gelecek - 26 Şubat 1995 Pazar günü İstanbul/Küçükköy'deki bulunan Expres Kargo'daki direnişçi işçiler direnişlerinin 33.gününde yaklaşık 250'yi aşkın kitle tarafından ziyaret edildi. Aralarında Yenibosna halkı, İstanbul Sendikalar Şube Platformu, Tuzla Deri işçileri, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve çeşitli üniversitelerden gelen öğrenci gençliğin de bulunduğu kitlenin ziyaretçiyelik Expres Kargo direnişçi işçileri güç buldu.

24 Ocak'tan bu yana en doğal demokratik hakları olan sendikalaşma istemleri karşısında işten atılan Expres Kargo işçileri direnişlerinde kararlılar. Türkiye genelinde, Expres Kargo nezdinde çalışan işçilerden şu ana kadar yaklaşık 230 işçi işten çıkarıldı. İşveren son olarak Ümraniye Postahanesi'nde çalışan Hüsamettin adlı bir işçi simsiyriyle bağlantı kurarak Türkiye Kürdistanı'ndan 50 işçi getiriyor. Direnişteki işçiler bunun üzerine sendikalaşma, grev ve grev kırıcılığından bihaber olan bu insanlarla konuşuyor. Sonuçta, yaptıklarının "şerefsizlik" olduğunu, "grev kırıcılığı" olduğunu söylüyorlar fakat kendilerini getiren Hüsamettin isimdeki şahsın fedoral ilişkisini kullanarak etkilemesiyle bunun gereğini yerine getiremiyorlar.

Ankara'dan getirilen işçiler ise bir süre sonra "biz grev kırıcısı olmayız" diyerek işten çıktılar. Hatta TC'nin kolluk güçleri bu olaydan sonra Ankaralı işçilerle konuşuyor ve "merak etmeyin biz sizi koruruz, gerekirse her araç başına bir polis verimiz" deniyor, fakat sonuç alamayınca işçiler polislerce dövülüyor.

Expres Kargo çalışanları oldukça yoğun polis baskısı görüyorlar. Şu ana kadar İstanbul nezdinde 50'ye yakın işçi muhtelif zamanlarda keyfi olarak hiç bir gerekçe de gösterilmeksizin gözaltına alındı ve fiziki/psikolojik işkenceye maruz bırakıldı. Fakat işçiler bu konuda oldukça net. Bir işçi; "haklı mücadelemizde karşımıza polisin çıkacağını ve bizleri yıldırma, susturma için baskı uygulayacağını biliyoruz, haklı mücadelemiz için gerekirse karakola da düşeriz, içeri de atılırız" derken gözaltına alınan ve işkenceye maruz kalan bir işçi; "gözaltına alınışım ve dayak yışıım beni mücadeleden ne yıldırdı ne de geri bıraktı, aksine

Direnisteki Kargo işçileri direnişlerle güç bulurken, yoğun polis saldırıları da devam ediyor. En son saldırıda polisin saldırısı sonucu 80 kişi dövülerek gözaltına alındı.

kinlendim ve burada direnişime sahip çıkıyorum" dedi. Bir başka işçi ise; işveren polislerle işbirliğine başından beri girdiğini söylüyor ve "direniste önemli katkıları olan arkadaşlarımız, ilerici insanlarımız işverence isim ve adresleri polislerle verilmek baskı ve işkenceye uğruyorlar" diyerek işverenin polislerle girdiği işbirliğini dile getiriyor.

Tümtis'de örgütlenme uzmanı olarak görev yapan Kenan Öztürk; "İstanbul genelinde 26 şubemiz var. Aldığımız kararları işçilerle birlikte tartışarak alıyoruz. Yakında Bursa ve Adana'daki şubelerde iş bırakarak direnişe geçecekler. Şu an çalışmakta olan işçiler ise işi yavaşlatarak direnişe katkıda bulunuyorlar. Grev kırıcıları ise yaptığımız son konuşmalardan sonra iş bırakacaklarını dile getirdiler" diyor ve "Sınıf dayanışmasını geliştirmek zorundayız, kazanmanın yolu bundan geçer" diyerek düşüncesini özetliyor.

İstanbul Sendikalar Şube Platformu adına konuşan Haber-İş Sendikası Şube Başkanı yaptığı konuşmada; "Sendikalaşmaya karşı devletin yoğun bir baskısı var. İşçi sınıfının; birlik, dayanışma ve üretimden gelen gücünü ülke genelinde kullanması gerekiyor. Tek yumruk, tek yürek olup karşı koymak zorundayız" dedi.

26 Şubat 1995 günü Expres Kargo anlamlı ziyaretlere tanık oldu. Direnişçiler yalnız olmadıklarını bir

kez daha hatırladılar. Halaylarla, sloganlarla süslenen gün direnişçi işçiler için oldukça anlamlıydı. Her ziyaretçi grubu, "Yaşasın İşçilerin Birliği!", "Yaşasın İş, Ekmek, Özgürlük Mücadelemiz!", "Birlik-Mücadele-Zafer!" sloganlarıyla karşılanıyordu. İstanbul Sendikalar Şube Platformu ziyaret yerine 150 kişiyi aşkın bir grupta gelince yoğunlaşan polis kordonuna karşı kitle "Baskılar Bizi Yıldırılmaz!" sloganıyla karşılık verdi.

Saat 15:00'da Küçükköy Polis Karakolu'ndan gelen çekim kuvvet ekipleri; Expres Kargo direnişçi işçileri ziyarete gelenlerden 10 ziyaretçiyi, sendika üye ve yöneticilerini, yaklaşık 80 kişiyi zorla, copleyarak, sürükleyerek, döverek gözaltına aldılar.

Aynı zamanda gözaltına alınışlar İzmir Expres Kargo'da da gerçekleşti.

İstanbul Expres Kargo'dan Küçükköy Terörle Mücadele şubesi tarafından gözaltına alınanlardan bazılarının isimleri şöyle: Tümtis Genel Sekreteri Yurdal Şenol, Genel Teşkilatlandırma Sekreteri Mustafa Okumuş, Genel Eğitim Sekreteri Hüseyin Seyrek, Şube Sekreteri Hüseyin Özdoğan, örgütlenme uzmanı Kenan Öztürk, Basın Uzmanı İlker Dilcan.

Olayı bir basın açıklamasıyla kınayan TÜMTİS; "Bilinmelidir ki, Expres Kargo işçilerinin işe geri dönüş mücadelesi ile demokrasi

mücadelesi tüm engellemelere rağmen devam ediyor, edecek" dendi.

İşçiler, gözaltına alınışlarından iki gün sonra 28 şubat salı günü, ağır bir şekilde dövüldükten sonra ikisi hariç serbest bırakıldılar.

İşçiler daha sonra sendikaya gelip, toplantı yaparak, direniş devam kararı aldılar. İşçiler, direniş yerlerine giderek polislerce sökülüp atılan direniş çadırlarını tekrar açmak istediler. Ancak resmi ve sivil polislerin tekrar coplu ve kalaslı saldırısına uğradılar. Bu saldırı esnasında da birçok işçi çeşitli yerlerinden yaralandı, birçoğu da gözaltına alınmak istendi; ancak polisler, işçilerin kararlı tavır karşısında geri adım atarak, gözaltına almaya çalıştıkları işçileri geri bırakmak zorunda kaldılar. İşçiler, direniş çadırlarını aşmakta kararlı olduklarını söylüyorlar.

Saldırını dışarıdan izleyen halk, polisler için "şerefsiz bunlar, katil devlet" diyerek tepkilerini dile getiriyorlardı. İşçilerde, saldırıyı birbirlerine tekrar tekrar anlatıp, "bunlar bizleri yıldırılmaz" diyerek, direnmenin mutluluğuyla gülüyorlardı. Bu saldırılara karşı direnişçi işçilere dayanışma ziyaretlerini sıklaştırmalı ve güçlü karşı koymuşlarla faşizmin her türlü saldırılarını boşa çıkartmalıyız.

Özgür geleceğin teminatı; sınıf bilinciyile donanmış, iktidar perspektifli, örgütlü proletaryadadır.

Tutsak ailelerinden baskıları protesto

İstanbul/Özgür Gelecek - Onurlu ve insana yaraşır bir hayatı seçtiği ve bu uğurda savaşım verdiği için TC faşizminin onca işkencelerden geçirip zindanlara koyduğu özgürlük mahkumları düşüncelerinin ve onurlarının asla tutsak edilemeyeceğini direnişlerle egemenlere gösterdi ve göstermeye devam ediyor. Sayısız açlık grevi, ölüm orucu ile insanlık dışı her tür uygulamaya karşı çeşitli mücadele biçimleriyle direnen siyasi tutsakların bu direnişler sonucu kazanılmış hakları ellerinden almaya yönelik devletin pervasız saldırıları devam ediyor.

Bilindiği gibi yıllardan beri süren ve her zaman siyasi tutsakların zaferiyle sonuçlanan, yıldırma politikalarının bir ürünü olan mahkemelere götürülürken mahkumların coplelanması, zincirlerle, kalaslarla vahşice dövülmesi ve çoraplarına kadar didik didik aranması uygulaması dayatılıyordu. Bu saldırı daha boyutlandırılarak mahkemeye götürülen tutsakların birde DGM'de aranması keyfi uygulaması gündeme geldi.

Son olarak İstanbul'da Sağmalcılar Cezaevi'nde siyasi mahkumlara dayatılan bu keyfi uygulamayı, protesto eden tutsaklar, sayım veremeyerek görüşe çıktılar. Bu baskıları protesto eden tutsak aile-

leri ve yakınlarından oluşan yaklaşık 150 kişilik devrimci- demokratlar da 22 şubat günü cezaevinin önünde bir basın açıklaması yaparak tutsakları desteklediklerini açıkladılar. Ve bu tür faşist uygulamalara derhal son verilmesi çağrısında bulundular.

Sabahın erken saatlerinde görüşe gelen yaklaşık 150 kişiden oluşan tutsak yakınları, cezaevi önünde toplandı. Yapılan basın açıklaması sırasında titizlikle çekilerek sloganlar atıldı. Bu sırada polisin basın açıklamasını okuyan kişiyi gözaltına almak istemesi kitlenin müdahalesiyle engellendi. Ve polisin bu saldırgan tavrı alkışlarla protesto edildi.

Basın açıklaması okunduktan sonra kitle "DGM'lerde Keyfi Uygulamalara Son!", "Devrimci Tutsakların Savunma Hakkı Engellenemez!", "Kahrolsun, Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!" sloganları atarak dağıldı.

Tutsak yakınlarının yaptığı basın açıklamasında ise şu sözlere yer verildi. "Faşist MGK rejimi ve onun engizisyon mahkemeleri olan DGM'ler Sağmalcılar Cezaevi'nde tutsaklara yönelik hak gasplarına ilaveten bir yıldırım aracı ve insanlık onurunu çiğnemeye yönelik olarak, DGM'lerde ikinci bir ist- araması dayatılmak istenmektedir. Biz

Egemenlerin tutsaklara yönelik saldırıların artması nedeniyle tutsak yakınları Sağmalcılar C.evi önünde gösteri yaparak baskıları protesto ettiler.

devrimci tutsak aileleri olarak bu faşist baskılara karşı direnen devrimci tutsakları destekliyoruz ve evlatlarımızın savunma haklarını gaspetme-

ye yönelik bu insanlık dışı yaptırımlara sesiz kalmayacağımızı bir kez daha ilan ediyoruz. Devrimci tutsakların kavgaları kavgamızdır."

TUNCELİLİLER DERNEĞİNDE FAİK BULUTLA KISA BİR SÖYLEŞİ

"Bu düzen radikalizm üretiyor"

İstanbul/ Özgür Gelecek- Tuncelililer Derneği ve Yardımlaşma Derneği tarafından 26 şubat günü araştırmacı gazeteci-yazar Faik Bulut'un katıldığı "Göç" konulu bir söyleşi düzenlendi.

Dersim'de evleri yakılan ailelerin de bulunduğu toplantıya 50 kişi katıldı.

Göç olayını değişik yönleriyle irdeleyen Faik Bulut, metropollere olan göçü iki kategoride ele alarak; Geçmişteki ve şimdiki göç olayı arasındaki farkı şöyle sıraladı.

"Birinci fark şu: Bildiğiniz gibi 60'larda 70'lerde bir Kürt köylüsü bu metropole gelirken sattığı eşyalardan bir birikimi olurdu. Geldiğinde bu parayla bir yıl burada geçiniyordu. Bugünkü göç öyle değil. Bugünkü göç köyünü ocağını söndürmüş. Bir defa hiçbir geliri ve teminatı olmadan buraya göç ediyor. En son gördüğümüz Hozat ta, aileler bu kıp, soğukta, Kürt köylüsü, ezilen köylü, ocağı söndürülmüş köylü, hiçbir sermaye birikimine sahip olmadan direk metropole geliyor. Sıfır ekonomiyle geliyor. Yani bu ekonomik bir göç değil.

"İkinci fark şu: Birinci fark şu: Bu göçün 1960'lardaki göçlerden farkı bir de kitlesel göç olmasıdır. Üçüncüsü olağanüstü hal kanunlarının ihlalidir. Yani devletin kendi açısından düşüncesiyle başbaşa bırakılmıştır. Üçüncüsü bir iş sahəsi yoktur. İstese bile bir çalışacak yer yoktur. En kabadağı hali ile işportacılık yapıyor. Yani bizim Kürtçe dediğimiz "çerçeci" yapıyor. Onuda rahat bırakmıyorlar. Polisler, zabıtalara gelip "akşam bize bu kadar şey vereceksin" diyorlar. Böyle olunca bu insanlar kendilerine ilk sahip çıkanlarına gitmiş. Maalesef onlara ilk sahip çıkanlar bizim şeriatçı kesim dediğimiz yani tarikat erbabının eline düşüyor. Para veriyor, iş veriyor ve buralarda ya nurcu oluyorlar ya da Fetullahçı oluyorlar. En çok Kürtler Fetullahçı. Halbuki Kürtler'e en düşman olan da Fetullahçı'lardır.

Başlı başına bıraktığımız insanlar Müslümcü oluyorlar. Bazılarını polis bile teşvik ediyor. Gençlerin potansiyel olarak devrimin safında yer alması lazım. Bu potansiyel gençler tuttuğu gibi dünyayı sarsması gerekirken ne yapıyor? Esrarkeş oluyorlar. Kırklardan buralara gelen insanlar siyasi bir yere gitmiyorlar. Örneğin demoklere, HADEP'e gitmesi lazım, ama gitmiyor. Ancak birileri vasıtasıyla DKÖ'lere gidiyorlar" diyor Bulut. "ancak bu karamsar tablonun birde iyi ve dinamik yanında olduğunu dile get-

tirek devrimcilere düşen görevlerin ne olması gerektiğine dikkat çekti. "Bir kere Türkiye'deki sosyalistlerin devrimcilerin, demokratların, Kürt, yurtseverlerin önünde çok önemli bir fırsat var. Bu fırsat şudur: Özellikle Kürtler ve Türkler ilk defa bu kadar yanyana gelmişler. Dolayısıyla eğer sosyalistler buralarla ilgilenirse Türkiye'de toplumsal devrim olacağına inanıyorum. Bu düzen radikalizm üretiyor. Nasıl mı üretiyor? İşçilere verecek zammı yoktur; Kürt'e verecek hiçbir şeyi yoktur. Olmadığı için bu insanlar dünya bile kaldırırlar. İlk anda çok basit örgütlemelere gidilmelidir. Örneğin demokrat doktorları toplayıp insanları haftada bir araya edebilirsiniz, o kitle senin peşinde olur. Bir spor demeci bile kurabilir ve insanları bu demek çatısı altında toplayabilirsiniz TC. neden Van spor kurdu. Devrimciler bunu pekala yapabilirler. İnsanların evlerine gidip tanışsın hem de sohbet edersin veya gönüllü öğretmen bulursun, haftada bir ders verisin. O zaman bu insanlar kendilerine sahip çıktığımız öğrenirler. Aksi takdirde bir taraftan derler ki "bu devlet yıkılsın", öbür taraftan gider Show TV ve medyanın üç beş tane yalanını yutar ve asimile olur. En azından asimilasyon politikalarını önlemek bazında buna uygun şeyler geliştirmek lazım. Hatta onları politikaya üreteceksin, mümkün değil. Bunları yaparsak, eğer bu göç denen illetin üstesinden gelmiş oluruz. Bu göç Dersim sürgününe benzemiyor. 1930'dakine benzemiyor. Örneğin eskiden insanlar, batya sürgün edildiği zaman, bu insanlar gittiği yerde asimilasyona karşı direnmiş. Bugünkü göç insanlar ister istemez kapitalizmin getirdiği radyo- televizyon ortamında okuma- yazma bilmeside çok önemli değil. İcabında reklam seyrederken reklam asimilasyonu olmuş oluyor. Dikkatli olun, bu gibi şeyler de kaybederiz. Biz Kürtlerin şu anda 3 bin köyü yakılıp yıkıldı. Biz orada kaybetmedik. Biz orada kazandık. Biz burada kaybederiz. Ben bundan korkuyorum. Bu göç meselesini çözmek bu çok önemli stratejik meseleyi çözmek bu burada kaybederiz diye düşünüyorum" diyor Faik Bulut Göç konulu söyleşiyi sonuçlandırırken devrimcilerin bu konuda daha duyarlı olmasını diledi. Söyleşiden sonra Dersim den göç ettirilen analarla sorunun önemi üzerine, onların dilinden bir sohbet yaptı.

tiyerek devrimcilere düşen görevlerin ne olması gerektiğine dikkat çekti. "Bir kere Türkiye'deki sosyalistlerin devrimcilerin, demokratların, Kürt, yurtseverlerin önünde çok önemli bir fırsat var. Bu fırsat şudur: Özellikle Kürtler ve Türkler ilk defa bu kadar yanyana gelmişler. Dolayısıyla eğer sosyalistler buralarla ilgilenirse Türkiye'de toplumsal devrim olacağına inanıyorum. Bu düzen radikalizm üretiyor. Nasıl mı üretiyor? İşçilere verecek zammı yoktur; Kürt'e verecek hiçbir şeyi yoktur. Olmadığı için bu insanlar dünya bile kaldırırlar. İlk anda çok basit örgütlemelere gidilmelidir. Örneğin demokrat doktorları toplayıp insanları haftada bir araya edebilirsiniz, o kitle senin peşinde olur. Bir spor demeci bile kurabilir ve insanları bu demek çatısı altında toplayabilirsiniz TC. neden Van spor kurdu. Devrimciler bunu pekala yapabilirler. İnsanların evlerine gidip tanışsın hem de sohbet edersin veya gönüllü öğretmen bulursun, haftada bir ders verisin. O zaman bu insanlar kendilerine sahip çıktığımız öğrenirler. Aksi takdirde bir taraftan derler ki "bu devlet yıkılsın", öbür taraftan gider Show TV ve medyanın üç beş tane yalanını yutar ve asimile olur. En azından asimilasyon politikalarını önlemek bazında buna uygun şeyler geliştirmek lazım. Hatta onları politikaya üreteceksin, mümkün değil. Bunları yaparsak, eğer bu göç denen illetin üstesinden gelmiş oluruz. Bu göç Dersim sürgününe benzemiyor. 1930'dakine benzemiyor. Örneğin eskiden insanlar, batya sürgün edildiği zaman, bu insanlar gittiği yerde asimilasyona karşı direnmiş. Bugünkü göç insanlar ister istemez kapitalizmin getirdiği radyo- televizyon ortamında okuma- yazma bilmeside çok önemli değil. İcabında reklam seyrederken reklam asimilasyonu olmuş oluyor. Dikkatli olun, bu gibi şeyler de kaybederiz. Biz Kürtlerin şu anda 3 bin köyü yakılıp yıkıldı. Biz orada kaybetmedik. Biz orada kazandık. Biz burada kaybederiz. Ben bundan korkuyorum. Bu göç meselesini çözmek bu çok önemli stratejik meseleyi çözmek bu burada kaybederiz diye düşünüyorum" diyor Faik Bulut Göç konulu söyleşiyi sonuçlandırırken devrimcilerin bu konuda daha duyarlı olmasını diledi. Söyleşiden sonra Dersim den göç ettirilen analarla sorunun önemi üzerine, onların dilinden bir sohbet yaptı.

Başlı başına bıraktığımız insanlar Müslümcü oluyorlar. Bazılarını polis bile teşvik ediyor. Gençlerin potansiyel olarak devrimin safında yer alması lazım. Bu potansiyel gençler tuttuğu gibi dünyayı sarsması gerekirken ne yapıyor? Esrarkeş oluyorlar. Kırklardan buralara gelen insanlar siyasi bir yere gitmiyorlar. Örneğin demoklere, HADEP'e gitmesi lazım, ama gitmiyor. Ancak birileri vasıtasıyla DKÖ'lere gidiyorlar" diyor Bulut. "ancak bu karamsar tablonun birde iyi ve dinamik yanında olduğunu dile get-

Kolektif / Dağlardan

Fethi Özdemir

Sıcak ortamı kaçırmamak gerekir

Parti, işçi sınıfının en bilinçli ve kararlı unsurlarından meydana gelmektedir. Bu şu demektir; devrimi yapacak olan kitlelere, bu ileri unsurların, kitleden aldıklarıyla, yine kitleleri daha ileriye götürülecek perspektiflerin sunulması ve uygulanmasıdır.

Şu an gündemimizi işgal eden işçi-memur eylemlikleri mevcuttur. Fakat yine bilinen bir gerçek var ki bu eylemler Öncü'nün veya diğer devrimci örgütlerin önderlik ettiği ve ya ağırlığı koyduğu eylemler değildi. Olan eylemler daha çok düzene endeksli sarı sendikalar tarafından yapılmaktadır veya yapmak zorundadırlar. Özellikle T. Kürdistan'ında boyutlanan, önu alınmaz devrimci savaşın (özellikle UKM ve sınıfsal mücadele) durdurulması için egemen sınıflar her yola başvurmadan geri durmamışlardır. T. Kürdistan'ında boyutlanan devrimci mücadeleyi önlemek için korkunç harcamalar yapmak zorunda kalmışlardır. Sanayi, tarım, bilim, eğitim, sağlık vb. alanlara ayrılması gereken bütçenin büyük bir bölümünü kesintiye uğratarak savaş ekonomisine ayırmışlardır. Yine başanlı olamamış ve gün gittikçe stoklarında tüketmiş, borçlanmaları da iyice artmış artık borç alamaz duruma gelmişlerdir.

Yeni kaynakların elde edilmesi için bizzat fikir babaları (IMF vb.) çeşitli yollar göstermiş ve Türk hakim sınıflarında uygulamaya başlamışlardır.

Nitekim 5 Nisan kararlarıyla da pratiğe sokmuşlardır. Emekçiler üzerindeki vergilerin artırılması, bütçenin büyük bölümünü savaş ekonomisine ayrılması, özelleştirmenin ha yapılacak ha yapılacak olması.

Neden özelleştirme?

Devletin elinde önemli miktarda KİT bulunmaktadır. Hele bunların bazıları şu an önemli derecede kar getirmektedirler. Bazı para babaları bunlara sahip olmak için can atmaktadırlar?

Yine bunun yanında bazı KİT'lerin getirdikleri gelirler, bazıları tarafından hovardaca kullanılıp, bir yerlere saklanmış, KİT'leri onarmak gibi bir harcamaya gidilmemiş ve artık kullanılmaz hale getirilmiştir.

Özelleştirmeye, işçi sınıfının örgütlenmesini engellemek için çeşitli yollara başvurulmuştur.

En önemlisi de savaşa yeni harcamalar için muazzam derecede kaynak olma durumundadırlar.

Ama bütün bunları yapmak egemen sınıflar için hiç de kolay değildir. Çünkü büyük bir kesim bu kararlar (5 nisan) karşısında da mağdur olmuş ve bunlarında homurdanmaları yükselmiştir.

Egemenler, bu homurdanmaları susturmak için çeşitli yollara başvurmakta.

Özellikle iletişim araçlarından muazzam derecede yararlanmakta, kendisine muhalif olan yayınlara da her türlü baskı, şantaj, sabotaj, toplatma vb. uygulanmaktadır. (Sosyalist dergilerin toplatılması, kapatılması, basılması, ve nihayetinde Özgür Ülke'nin bombalanması)

Evet egemenler bu sıcak ortamı söndürmek için herşeyi yapmaktadırlar. Hele hele var olan dağınık güçlerin birleşmesinden öyle çekinmektedirler ki, bunların dağınık kalması için ellerinden gelen herşeyi yapmaktadırlar.

Sarı sendikalara bu muhalefetin daha da sızmasını önlemek için tüm direktifleri vermektedirler. Bayram Meral'in, Ankara eyleminde meclise yürümeyi iptal ettirmesi gibi.

Bizzat egemen sınıflar tarafından, işçilerin mağdur kalması, erken emekli olanlara tazminatın fazlasıyla verileceği, yani iş buluncaya kadar sigortadan yararlanacağı, meslek edinmeler kurslarının verileceği, fabrikanın (Karabük) işçilere verileceği vb.

Tansu iletişim araçları vasıtasıyla, tüm halka, "son sosyalist ülkeyi yitiktik" gibi söylemlere girmiştir. Diğer satılmış gazetecilerin bu beyanı desteklenmeleri (Halkın, sosyalizmi tam olarak bilmemesi, burjuvazinin son dönemlerde sosyalizmi çok kötü tanıtmaları) sonucu bu tür söylemlerin etkili olacağı görülmelidir.

Bütün bunlar karşısında emekçilerimizin de bilinç düzeyi ortada, Yarın cebine biraz para konduğunda varın siz düşünün. (Bu paranın günümüzde değeri olmamasına rağmen hiç o kadar parayı cebinde bulamayan şaşırabilir.)

Bütün bu durumlar karşısında P. Partisi'ne oldukça ağır görevler düşmektedir.

Evet P. Partisi'nin en bilinçli, kararlı kişilerden oluşur demistik. Ve de P. Partisi devrim yapma gibi sorumluluğu varsa, ki vardır, o zaman gelişen olayları iyi takip etmeli ona göre uygun perspektif çizmeli ve uygulamalıdır. Aksi durumda sadece lafta devrim yapar.

P. Partisi'ni herşeyden önce şu görevler beklemektedir; İşçi sınıfının içine girerek, sarı sendika önderliğini tecrit etmelidir.

İşçi sınıfının içine girerek, egemen sınıfların demagogisini boşa çıkarmalıdır. Bunun için diyalog-bildiri-yayınlara daha hız verilmelidir.

İşçi sınıfının içine girerek, var olan dağınıklığı toparlayıp tek vücut haline getirmesi gerekiyor. P. Partisi işçi-memur eylemliklerinden ders çıkarmalı, onlara önderlik edebilmesinin ancak onlarla içiçe olmasıyla gerçekleşebileceğini görmelidir. Yoksa dağtan işçi komiteleri, kamu çalışanları komiteleri kurmakla yapılamayacağını anlamalıdır. Yani kafa meğinin yanında kol meğinin de harcanması gerekiyor.

■ Ki savaşı yükseltmenin yolu buralardan geçmektedir.

Kurşunlanan işçi temsilcisinin davası devam ediyor

İstanbul/ Özgür Gelecek- 16 Ocak 1995 günü sivil faşistlerin silahlı saldırısı sonucu iki bacağından ağır yaralanan, Topkapı Nakliyat Ambarlarında çalışan Hasan Ercan adlı işçinin saldırganlar hakkında şikayeti sonucu, açılan davaya 17 şubatta Zeytinburnu 3. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Saldırganlar, patron, Mehmet Salih Karahan ve 3 adamı: Lokman Keteci, Salih Sürmeli ve Hakan Keteci' adlı MHP+mafya kökenli kişiler. Amaç ambarlarda sendikal örgütlenmeyi engellemek ve dağıtmaktır.

17 şubat günü yapılan duruşmada söz alan Hasan Ercan şunları söyledi: "İşveren sendikayı kabul etmedi. Orda örgütleniş bölmedi, yok etmek ve '95'deki TİS'i sıfır zamlı sona erdirmek yada sendikayı tamamen etkisizleştirmeyi amaçlamaktadır. Türkiye'de gelişen olaylar, % 150 enflasyon insanları perişan etmiş bir lokma ekmeğe muhtaç etmiş-

tir. "Bu insanlar orada çalışan bir emekçi arkadaşımın herhangi birine saldırılabildi. Devlet istediği kadar desteklesin onları biz işçiler haklarımızı sonuna kadar savunacağız."

Saldırısı protesto etmek amacıyla adliyenin önüne yaklaşık 300 kişiden oluşan bir işçi kitlesi yürüldü. Ve mahkeme sonuna kadar orda beklediler. Tabii bu durum kolluk güçlerine gergin anlar yaşattı. Nakliyat ambarlarındaki 1000'i geçkin işçiden her işyerinden bir temsilci o gün iş bırakarak mahkemeyi izlemeye geldi.

Mahkemenin başlama saatinde cezaevinden adliyeye getirilen saldırgan Lokman Keteci ise işçilerin yuh sesleri eşliğinde ve 40-50 askerin koruması altında duruşma salonuna getiriliyor. Olay günü 2 ruhsatsız silah taşıdığı ve Hasan Ercan'a ateş ettiğini itiraf eden saldırgan Lokman Keteci, bütün saldırganları üstleniyor. Fakat Hasan Ercan ve tanıkları, davayı esas alan layanını M. Salih Karahan'ın olduğu-

şunu, Lokman Keteci'nin kardeşi Hakan Keteci'nin ve Salih Sürmeli'nin elini kolunu sallayarak gezdiğini, serbest olduğunu söylediler. Salih Karahan saldırısı gerçekleştirenlerden biri olmasına rağmen (işyerim zarar gördü vs. gibi sebeplerle) mağdur durumda gösteriliyor.

Bu konuyla ilgili olarak işçiler "M. Salih Karahan'ın neyi mağdur. O zaten orda çalışmıyor hem gelip işçiyi kurşunla hem mağdurum de. Eğer Türkiye'de adalet, eşitlik, hukuk varsa- ki biz buna inanmıyoruz- bu durumu düzeltir diyerek tepkilerini dile getiriyorlar.

Duruşmada işyeri sahibi olan (ve saldırısı gerçekleştiren) dört kişiyle ortak olduğunu vb. söyleyen Lokman Keteci, çelişkili ifadeler verdi. İddianamenin görüşülmesi ve karar için duruşma 17 Mart 1995 gününe ertelendi. Ve saldırgan yine işçilerin yuhalamaları ve alkışlı protestolarla Partisi'ne karşı bir gün-

Alevilik gerçeğin

Her başkaldırı, her tarihsel olay belli bir nesnel zemin üzerinde yükselir. Nesnel zemini olmayan, suni zorlamalarla yaratılan hiçbir olay, hiçbir olgu yoktur. Diğer bir deyişle soyut zeminler üzerinde tarihsel olaylar yaratılamaz. Sınıfların ortaya çıkması, sınıf savaşımına yol açmıştır ve toplumsal değişimler bu zemin üzerinde yükselmiştir. Dahası, nedensiz hiçbir savaş ve çatışma yoktur-olamaz da. Bazı burjuva tarihçilerin iddia ettikleri gibi, tek tek bireylerin ihtirasları yüzünden savaşlar ve tarihe mal olan toplumsal başkaldırıları ortaya çıkmamıştır. Tam aksine o bireyleri yaratan toplumsal başkaldırıların ta kendisidir.

Soruna bu bilimsel çerçevede yaklaştığımızda Alevilik realitesinin de hangi nedenler üzerinde şekillenip gündemdeki yerini koruduğunu daha rahatlıkla görebiliriz. Son yıllarda mantar gibi türeyen Cemevlerinin, Pir Sultan derneklerinin, dahası İnter-Star televizyonunun Osmanlı torunu spikerinin öteden beri Alevilere dair ileri sürülen bir iddiayı tekrarlamasına karşı gösterilen kitlesel tepkilerin altında yatan gerçekleri daha rahatlıkla görme, açığa çıkarma olanağına sahip oluruz. Keza, soruna bu yöntemle yaklaşır irdelemezsek, ortaya sağlıklı sonuçlar çıkaramayız. Bu da doğal olarak yürüteceğimiz politikanın belli olumsuzluklar ve zaafiler içermesine yol açacaktır. Özcesi objektif tahlil ve bu tahliller üzerinde şekillenen doğru bir politika ve pratik hat, her sorunun çözümünde biricik anahtardır. Vazgeçilmez bilimsel bir metoddur.

Bu çerçeveden hareketle öncelikle Marksistlerin din sorununa yaklaşımına ilişkin Lenin yoldaştan uzun aktarmalar yapmakta fayda görüyoruz. Çünkü: **sonuçta Alevilik de din olgusuna, inanç olgusuna tekabül ediyor.** Ondan bağımsız, ondan apayrı bir olgu değildir. Hiç şüphesiz mezhepsel anlamda farklılıklar vardır. Ve yazının akışı içinde bunu ortaya koyacağız. Yani soruna düz bir mantıkla yaklaşmayacağız. Din bir "afyondur" diyerek her mezhepsel örgütlenmeyi, çıkışı, somut koşullarından soyutlayarak, gerici diyerek savaş açamayız. Açmamalıyız da.

Lenin: "Din, kişinin özel sorunu olarak kabul edilmelidir. Sosyalistler, din konusundaki tavırlarını genellikle bu sözlerle belirtirler. Oysa herhangi bir yanlış anlamaya yol açmamak için bu sözlerin anlamı kesinlikle açıklanmalıdır. Devlet açısından ele alındığı sürece, dinin kişisel bir sorun olarak kalmasını isteriz. Ancak, partimiz açısından dini kişisel bir sorun olarak göremeyiz. Dinin devletle ilişkisinin olmaması, dinsel kurumların hükümete değin yetkileri bulunmaması gerekir. Herkes istediği dini izlemek ya da dinsiz, yani kural olarak bütün sosyalistler

gibi ateist olmakta tamamen özgür olmalıdır. Vatandaşlar arasında dinsel inançları nedeniyle ayırım yapılmasına kesinlikle göz yumulamaz. Resmi belgelerde bir vatandaşın dininden söz edilmesine de son verilmelidir. Kiliseye ve dinsel kurumlara hiçbir devlet yardımı yapılmamalı, hiçbir ödenek verilmemelidir. Bunlar, devletten tamamen bağımsız, aynı düşüncedeki kişilerin oluşturduğu kurumlar niteliğinde olmalıdır. (...) Sosyalist proletaryanın modern devlet ve modern kiliseden istediği, kilise ve devletin birbirinden kesinlikle ayrılmasıdır."

Devamla "Ancak hiçbir koşulda din sorununu burjuva radikal demokratlarının yaptığı gibi, soyut, ülkücü (idealist-bn.) bir biçimde, sınıf mücadelesinden kopuk "entellektüel" bir sorun gibi ortaya koymak yanlışına düşmememiz gerekir. Aşırı baskı temelinde oturan ve işçilerin eğitilmediği bir toplumda, dinsel önyargıların sadece propaganda yöntemleriyle yok edileceğini sanmak budalalık olur. İnsanlığın üzerindeki din boyunduruğunun, toplumdaki ekonomik boyunduruğun bir sonucu ve yansıması olduğunu akıldan çıkarmak burjuva dar görüşlülüğünden başka bir şey değildir. Proletarya kapitalizmin karanlık güçlerine karşı kendi mücadelesiyle aydınlatılmadıkça, ne kadar bildiri dağıtılsa dağıtılsın, ne kadar söz söylenirse söylesin proletaryayı aydınlatmak olanaksızdır. Bizim açımızdan ezilen sınıfın bu dünyada bir cennet yaratmak adına gerçek devrimci mücadelede birleşmesi, öteki dünya cenneti konusunda proletaryanın görüş birliğine gelmesinde daha önemlidir. (abç)

"Dinin devletten ayrılması açısından, devrimci proletarya, dini gerçekten kişisel bir sorun durumuna getirmeyi başaracaktır. Ve ortaçağ kalıntısı küflenmiş görüşlerden arınmış bu siyasal düzende, proletarya, din aldatmacasının gerçek kaynağı olan ekonomik köleliğin kalkması için açık ve yaygın mücadele verecektir" (Lenin Din Üzerine S. xx II. 15)

Yukarıdaki görüşler din sorununa yaklaşımımızda temel çıkış noktamız olmalıdır. Bunun anlamı şu demektir: Bizler inanç ve ibadet özgürlüğünden yanayız. Sırf inançlarından dolayı hiç kimseye zor ve baskı uygulamayız. İnsanları yanlış ve batıl inançlarından arındırmanın yolu, aydınlanmadan geçer. Toplumlar kendi gerçeklerini kavrayıp bilince çıkardığı oranda özgürleşerek köhnemiş düşüncelerden arınırlar. Aydınlanma sürecinin yüzyılları kapsayacağı gerçeğinin de bilincinde olmalıyız. Diğer bir deyişle, din olgusuyla yanyana ama onunla uzlaşmadan birlikte yaşamasını öğrenmek zorundayız. Bunu yaparken; hiçbir zaman din olgusunu mücadelemizde birincil hedefler arasına koymayız. Bizim birincil hedefimiz devrimci düşünceleri

kitlelere taşımak ve sınıf savaşımını hızlandırmaktır. Sınıf savaşımına katılan, ona kucak açan her birey süreç içinde özgürleşir, özgürleştikçe din olgusunun ne olduğunu daha iyi anlayıp kavrar. Keza, biz devrimci programımıza ve kimliğimize dine dair hiçbir ibare eklemeyiz. Sosyalist kimlik din olgusunun en büyük yanıtıdır. Bilim, bilimsel olan her şey ortaçağ anlayışların karşıtı ve panzehiridir. O halde tüm sorun dinler ve mezhepler temelinde birbirine düşman olan tüm emekçi kitleleri bilimin silahıyla buluşturularsa ortaçağ anlayışlarından o denli uzaklaşır. Bu gerçeği görüp ona uygun davranmak bizim için bir zorunluluktur. Bu görev asla unutulamaz ve ertelenemez.

Din olgusunun tarihi en az sınıfların ortaya çıkış tarihi kadar eskidir. Çıkışından bu yana yönetenler hep din olgusuna amaçları için bir araç olarak kullanmışlardır. Hala da kullanmaya, devam ediliyor. Vicdan ve ibadet özgürlüğü hiçe sayılarak; zorla insanların inançları değiştirilmiştir. Zorbalar, saltanatlarını sürdürmek, ganimetler elde etmek için, din maskesi adı altında binlerce insanı kılıçtan geçirmişlerdir.

İnsanlık tarihinin oluşumunun ilk evrelerinde oldukça farklı inançlar söz konusudur. Neredeyse, her kabilenin bir tanrısı vardır. Bu durum sınıf olgusunun ortaya çıkış dönemine kadar devam ediyor. Yani çok tanrılı anlayış yerini tek tanrılı anlayışa bırakıyor. Buna paralel olarak Hristiyanlık ve Müslümanlık olgusu ortaya çıkıyor. Alevilik olayı Müslümanlık kapsamı içindedir. Onun dışında değildir. Müslümanlık kapsamı içinde olan sünni mezhebiyle barışık halde değil, çatışma halindedir. Bu çatışma inancaş ve şiddet boyutuyla öteden beri sürüp gelmektedir. Aleviliğin ortaya çıkışı daha geniş ve kapsamlı bir konudur. Dolayısıyla biz bu yazımızda esas olarak bugünkü nesnel durum üzerinde duracağız. Kuşkusuz bugünü her yönüyle doğru bir tarzda ortaya koymak için geçmişe de uzanmamız gerekiyor. Ancak yazımızın kapsamı yönüyle biz, ancak yerince geçmişe uzanacağız. Geçmiş ile bugün arasındaki bağı kurmaya çalışacağız.

Alevi mezhebiyle Sünni mezhebi arasında ibadet farklılığı olduğu bir gerçektir. Diğer bir gerçektir, Anadolu Aleviliği İran ve Arap Aleviliğine benzemektedir. Anadolu Aleviliği çok farklı kültürlerin bileşkesidir-ürünüdür. Anadolu Aleviliği hiçbir zaman iktidar olmamıştır, yani devletin resmi din olmamıştır. Hep muhalefette kalmıştır. Yasadışı ilan edilip, bu inanışa sahip olmayan insanlar sürgünlere ve katliamlara maruz kalmışlardır. Özellikle 1200 yıllarından sonra Selçuklular'a karşı Baba İshak, Baba Resul önderliğinde bir dizi halk ayaklanmaları olmuştur. Bu ayaklanmalar Osmanlı döneminde de devam etmiştir. Osmanlılar'ın zalimce uygulamaları, köylüleri haraca bağlamaları, inançlarından ötürü insanları cezalandırıp sürgün etmeleri toplumsal tepkilere yol açmıştır. Şeyh Bedrettinleri yaratmıştır. Osmanlı'nın zorbalığı Şeyh Bedrettinler, Pir Sultanlar şahsında ezilenler arasında dayanışma duygusunu geliştirmiştir. Zalimlerin zulmüne karşı başkaldırıyor, direnmeyi, boyun eğmemeyi öğretmiştir. Bu başkaldırıları İslamiyetle açıklayamayacağımız gibi, sadece mezhepsel hareketler olarak da değerlendiremeyiz. Dinsel motifler taşımalarına rağmen başkaldırıların bağrında halkçı öz vardır. Yani halkın Osmanlı'nın zalimliğine ve mezhepsel baskısına karşı yürüttüğü bir savaşımdır. Dönemine göre objektif olarak haklı ve meşrudur. Bu ayaklanmaların halkçı özünü karartmak bizi yanlışlara ve yanılgılara götürür. "Yarin yanağından gayri herşey ortaktır" diyen Şeyh Bedrettin'i anlamamaktır. Keza bizler tarihsel olaylar arasındaki ilişkileri ve etkilenmeleri görmek zorundayız. Yalnız görmek değil, bilimsel olarak yorumlamak zorundayız da. Neden ve sonuçları etrafıca ortaya koyup açığa çıkarma zorunluluğumuz vardır.

Selçuklulara karşı Baba İshak, Baba Resul önderliğinde gelişen hareketlerin niteliğini ve amacını iyi kavrayamazsak, Şeyh Bedrettinleri ve Pir Sultanları sağlıklı yorumlaya-

mayız. Bu hareketler arasındaki bağlantıyı kuramayız.

Marksizm-Leninizm somut şartların somut tahlilidir. Bunun anlamı şu demektir: Her olayı her olguyu somut şartları ve içinde bulunduğu koşullar çerçevesinde ele alıp değerlendirmemiz gerekiyor. Baba İshak ve Pir Sultan hareketlerini o günkü nesnel durumdan soyutlayarak, bugünkü gözlemlerle değerlendirme yapıp yorumluyorsak, ortaya sağlıklı sonuçlar çıkaramayız. Dahası bu bilimsel bir yaklaşım da olmaz. Özcesi bu hareketlerin o tarihsel koşullarda oynadığı misyon esas olarak insanlığın geleceği açısından olumlu ve ileri bir adımdır. Mezhepsel motifler taşımaları hiçbir zaman o hareketlerin halkçı özünü karartmaz-karartmamalıdır da. Bizler her tarihsel olayı ve gelişimi tüm ayrıntılarıyla ve titizlikle inceleyip, irdelemek zorundayız. Dün doğru olan bugün yanlış olabilir. Bugünkü yanlışlıktan ve olumsuzluktan hareketle dün doğru olanı yadsıyamayız, gözmezlikten gelemeziz.

Yine Anadolu Alevilerinin "Kurtuluş Savaşı"na aktif olarak katılıp yer aldıkları doğrudur. Hatta 1900 yıllarında Bektaşî Alevileri ve daha başka isimler altında kendi topraklarını korumaya çalıştıkları ve bu uğurda savaşmış oldukları da bilinen bir gerçektir. Anadolu Alevilerinin, Kurtuluş Savaşı'na katılmalarının nedenlerini şöylece özetlemek mümkündür:

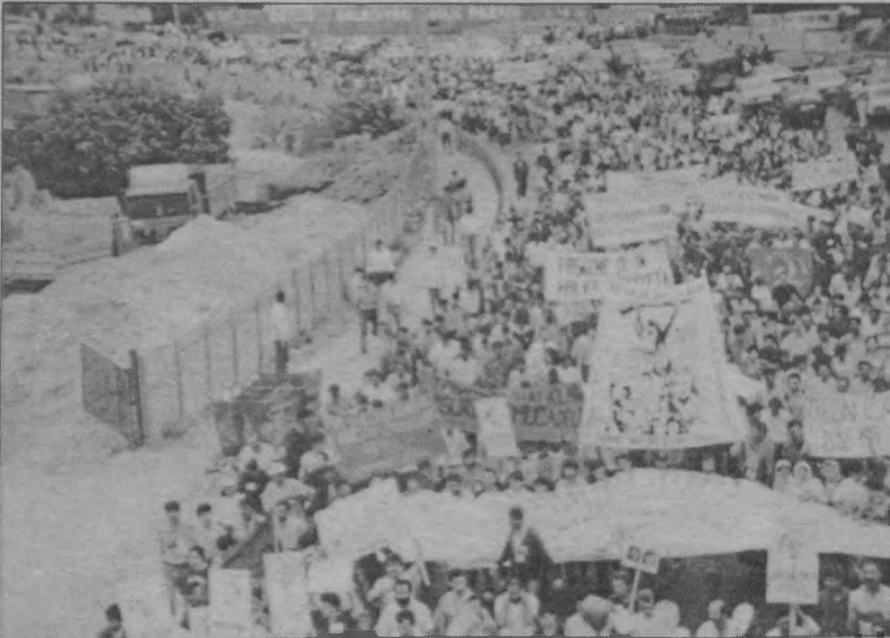
Birincisi, A. Aleviliği yüzyıllardır Osmanlı İmparatorluğu'nun baskılarına maruz kalmıştır. Doğal olarak Osmanlı'ya karşı gelişen tüm tepkiler Alevi kitlesi üzerinde olumlu etkiler, izlenimleri yaratıyordu. Kemalistler tarafından "hilafet" in kaldırılması, Alevilerin desteğini almak için ileri sürdüğü demagogik vaatleri vb. girişimler önemli oranda da olsa Alevi kitlesinin Kemalistlere destek sunmasını sağlamıştır.

İkincisi, Alevi kitlesi Kemalistlerin İttihat-Terakki tükenmiş kokuşmuş bir imparatorluğun kalıntıları üzerinde kurulan TC'nin gerçek niteliğini göremediler-kavramadılar. Diğer bir ifadeyle Kemalizm'in gerçek niteliğini kavrayamadılar. Nitekim Kemalistler, ayakları yere basar basmaz hemen dergahları dağıtarak ve Alevi kitlesinin mezhepsel temelindeki tüm örgütlenme çabaları engellemiş ve varolanları da dağıtmışlardır. Daha sonraki süreçte de özellikle Kürt kökenli Alevilere yönelik her türlü katliam ve sürgünlere başvurmakta hiç tereddüt etmemişlerdir. Dersim katliamı bunun en bariz ve en açık örneğidir.

Burada bir noktanın altını kalın çizgilerle çizmekte fayda görüyoruz: **Başta burjuva milliyetçi çevreler olmak üzere, bazı sol hareketleri ve yazarlar Alevi kitlesini Kemalistlikle suçlamaktadır. Öncelikle Alevileri bir bütün olarak Kemalistlikle suçlamak siyasal aymazlıktır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Kemalistler Alevilerin Osmanlı'ya karşı duydukları tepkilerden iyi yararlanmışlardır. Aynı Kemalistler mezhepsel faktörleri kullanarak ulusal karekterli Kürt isyanlarına da birbirine karşı kullanmaya çalışarak aralarındaki en ufak dayanışma ve örgütlenme girişimlerini engellemiştir. Yine aynı Kemalistler komünistlere de oyun oynamışlardır. Özcesi olayı somut koşullardan soyutlayarak bugünkü gözlemlerimizle değerlendirmeye kalkarsak, doğal olarak gösterilen tüm tepkilere, verilen, mücadelelere dudak bükerek; gözmezlikten geliriz. Dahası tüm olumlulukların tarihini kendimizle başlatırız.**

Oysa gerçek olan şu ki; Selçukluların ve Osmanlı'nın alevilere karşı açtığı savaş Kemalistler devam ettirmiştir. Kemalistler alevilerin toplumsal kültürel tüm değerlerini yok etmeye çalışmıştır. Herşey resmi tarihe ve devletin resmi dini olan Sünni mezhebe göre şekillendirilmiştir.

Keza 1938 yılında Dersimli Kürt Alevilere karşı açılan savaş ve katliam ise henüz hafızalarımızdan silinmemiştir. Tüm bu olgulara rağmen hala Alevileri bir bütün olarak Kemalistlikle suçlamak, nesnel gerçeklikten uzak ve siyasal körlüktür. Ama M. Kemal'in "keskin Osmanlı karşıtı" kesilmesi, devlet ile din

devrimci bir bakış

işlerini ayırdığı faşist demagojisi önemli ölçüde Alevi kitlesini etkilemiştir. Bu gerçeği de görmek zorundayız.

Kemalistler iktidarları döneminde her türlü demokratik hak ve özgürlüklere karşı yürüttüğü karşı devrimci savaşın benzerini, dinsel ve mezhepsel açıdan da yürütmüşlerdir. Mezhepsel olarak, Sünni mezhebin hakimiyeti tartışılmaz bir duruma getirilmiştir. Aleviler hep horlanmıştır, aşağılanmıştır. Vicdan ve ibadet özgürlükleri resmi olarak yasaklanmıştır. Bu da kaçınılmaz olarak Alevi-Sünni çelişkisinin diri kalmasına neden olmuştur.

Keza Kemalistlerin "Laiklik" gösterisine ve sahtekarlığına Aleviler de bir ölçüde kanmıştır. Bugün hala bu sahtekarlığı görmeyen hayli Alevi kitle söz konusudur. Bu kitle "Türkiye laiklik laik kalacak" sloganını her fırsatta dile getiriyor. Oysa TC. hiçbir zaman laik olmamıştır. Din her zaman egemen sınıflar tarafından amaçları için bir araç olarak kullanılmıştır. Devlet, Diyanet İşleri'ne büyük ödenekler vermektedir. Neredeyse her köye, her karakolun yanına bir cami yapılmaktadır. İmam Hatip okullarında, din hocalarından geçilmiyor, kısacası Türkiye hiçbir zaman laik olmadı ki, laik kalsın. İlericilik, devrimcilik adına bu sloganı atanlar Kemalistlere olmadık misyonlar yüklemektedirler. Halka ve devrime karşı suç işlemektedirler.

1960-1970 ve sonrası süreçte, özellikle Alevi gençliği gelişen toplumsal muhalefet içinde büyük oranda yer aldı. Anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin aktif militanları oldular. Onları bu mücadeleye iten belli başlıca nedenlere gelince;

Birincisi, Selçuklular, Osmanlılar ve TC'nin kuruluşundan bu yana Alevi mezhebi hiçbir zaman iktidar olmadı. Her zaman merkezi otoriteyle barışık durumda değil, çatışık durumdaydı. Bu çatışmanın temelinde mezhepsel olay yatmakla birlikte, iktidarın nimetlerinden yararlanamamak, sürgün ve göçlere maruz kalmanın beraberinde getirdiği bir yoksulluk da söz konusu. Yani Alevi nüfusunun esas emekçi ve üreticidir.

İkincisi, Mezhepsel anlamda iktidar olmama, hep muhalif kalmanın getirdiği bir tepkiselik artı dini anlamda daha fazla bağnaz ve tutucu olmamanın sağladığı belli avantajlar söz konusudur. Bu durum kaçınılmaz olarak özellikle Alevi gençliğini arasartırmaya sevketti. İşte Alevi gençliğini esas olarak devrimciliğe iten, sosyalizme sevk eden nedenler bunlardır. Yani nesnel durum.

Yoksa kimilerinin iddia ettiği gibi, Alevilik eşittir sosyalizm ve devrimcilik değil. Sonuç itibarıyla Alevilik mezhebi de dinsel bir kurumdur. Ondan bağımsız değildir. Dahası eğer Alevilik, sosyalizmle eşanlamlı olmuş olsaydı bunca Alevi kitlesi, mezhepsel partilere ve kurumlara değil, sosyalist ve komünist partilere yönelir kurmaya çalışırdı. Oysa yukarıda saydığımız nesnel nedenlerden dolayı özellikle Alevi gençliği sosyalizme, anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleye yatkındır. Dahası tarihsel olarak zalimlere başkaldırının beraberinde getirdiği belli eşitlikçi, özgürlükçü kültür de söz konusudur.

Ama bu belirleyici değildir-olamaz da. Örneğin, bugün Suriye'de iktidarda olan Hafız Esad ve tayfası da Alevi kökenlidir. Hafız Esad'ın sünni mezhebe karşı taktığı tavrı hiç izah etmeye gerek yoktur. Bazı radikal İslami örgütlerin faaliyetlerini bahane ederek, Sünni kesimin yoğun olduğu kasabaları bombaladığı bilinmeyen bir sır değildir. Özcesi sorunu dinsel bir olgu olarak görüp bilimsel bir mantıkla yorumlamak zorundayız. Aksi yaklaşımlar her zaman bizi yanılgılara götürür. Mesela İBDA-C ve benzeri örgütler zaman zaman çıkarları gereği ABD ve çeşitli Batılı güçleri, dahası TC'yi hedefler tarzda giriştiği bazı eylemlerden hareketle devrimcilik adına Ulusal Kurtuluşçuluk adına bu görüşlere olmadık ilerici misyonlar biçiyoruz. Hemen ittifak yapıyor, yapılamaz mı tartışmalarına girebiliyoruz. Çünkü; değerlendirmeleri sınıfsal bir gözden koparıyoruz. Elbetteki bizler düşmanla-

rımız arasındaki çelişkileri görmek zorundayız. Hatta bu mevcut çelişkiler, öyle tarihsel anlar ve süreçler olur ki, kimi güçleri bizim nesnel müttefikimiz durumuna da getirebilir. Böyle dönemlerde dahi yapacağımız siyasi belirlemeler, izleyeceğimiz politikalar hep sınıfsal eksenler üzerinde yükselip şekillenmek zorundadır. Aksi takdirde kimi çelişkilerden yararlanma adı altında bazı gerici güçlere yamanırız. Onların çirkeflüğünü, her yönüyle açığa çıkarıp teşhir etme yerine böylece ittifaklarla onları kitle nezdinde şirin gösterip aklamış oluruz. Kısacası bu konularda çok hassas ve titiz olmamız kaçınılmaz bir görevdir.

12 Eylül Askeri Faşist Cunta'sı halka karşı topyekün bir savaş açmıştır. Bağrında büyük oranda devrimci bir potansiyeli barındıran Alevi kitlesi de objektif olarak bu saldırılardan nasibini almıştır. Ki Cunta öncesi dönemde de Alevi kitlesi sosyal demokrat geçiren CHP vb. partilerin oy deposuydu. Bu kitlenin yoğun olduğu tüm bölgelerde bu partiler milletvekilleri çıkarıyordu. Yine 12 Eylül öncesi MİT ve diğer sivil faşist güçler tarafından tezgahlanan Maraş, Çorum katliamı vb. olayları cuntacılar gelişleri için bir araç olarak kullandılar. Bu katliamlar Alevi-Sünni çelişkisinin daha da derinleşmesine yol açtı. Sınıfsal savaşımı mezhepsel çatışmaya dönüştürmek egemenlerin her zaman arzusu ve isteği olmuştur. Ki bunda kısmen de başarılı oldular. Artı, Alevi kitlesinin mevcut nesnel durumundan dolayı devrimcilere, sosyalistlere sundukları destekten dolayı, objektif olarak cuntacılar Alevilerin yaşadığı kimi bölgelerde, köylere camiler yaptırma girişiminde bulundular ve yaptılar da. Tüm bunlar Alevi kitlesinin cuntacılar tepki duymalarına yol açtığı gibi, mezhepsel duygularının giderek kabarmasına da sebebiyet verdi.

Özellikle uluslararası planda ve ülkemizde sosyalistlerin ve devrimcilerin aldığı ağır kayıplar, parçalanmış Doğu Bloku şahsında giderek sarsılan sosyalizmin prestiji, Alevi kitlesini de yeni arayışlar içine itmiştir. Daha önce sosyalizme, devrimciliğe yönelen Alevi gençliğin mevcut durumdan dolayı mezhepsel arayışlara yönelmiştir. Mezhepsel faktörü ön plana çıkarma ve bu temelde örgütlenme çabası içine girmiştir.

Yine 1980 öncesi genelde sol maskeli partilere oy veren Alevi kitlesi 12 Eylül sonrası oy potansiyelinde de belli değişimler olmuştur. Örneğin, sivil hükümet demagojisi yapan cunta artığı Özal'ın ANAP'ı önemli oranda Alevi kitlesinden oy almıştır. Cuntacılar duyulan tepkiyi Özal kendi potasına aktarmıştır.

Alevi kitlesi özellikle 1987 sonrası süreçte önce Avrupa'da, daha sonra ise ülke içinde kendini su veya bu şekilde ifade etmeye başladı. Bugün ise; onbinlerce üyeye varan dernekleriyle, Cemevleriyle kendisini çeşitli platformlarda ifade ediyor.

Bu çıkış ve örgütlenmelerin yıllardan beridire süre gelen Sünni mezhepli imparatorlukların, devletlerin uyguladıkları baskıların doğal sonucu olduğunu görmek zorundayız. Neden dün değil de bugün maddi bir güç haline geldikleri sorusuna, sorularına vereceğimiz cevaplara gelince;

Birincisi, yukarıda da belirttiğimiz gibi içinde buldukları nesnel durumdan dolayı Alevi gençliği, kitlesi daha önce sosyalizm mücadelesine demokrasi mücadelesine yönelirken, geçici de olsa sosyalizmin uluslararası planda ve ülkemizde aldığı yenilgiden dolayı bu kitle yeni arayışlar, dahası mezhepsel olguya yönelmiştir. Sosyalizm ile Alevilik olgusunu bütünleştirmeye çalışmışlardır. Kuşkusuz Alevi gençliği bugün de demokratik ve özgürlükçü düşünceleri yadsırmıyor. Tam aksine Aleviliği demokrasiyle, sosyalizmle özdeşleştirmeye çalışıyor.

İkincisi, 1984 yılından sonra T. Kürdistan'ında gelişen ulusal mücadele TC cephesinde büyük gedikler açmıştır. Dahası TC'yi çaresizlik ve yeni arayışlar içine itmiştir. TC, Kürt halkını bölmek için yine Osmanlı'nın tükenecek olanlarından birine başvurmuştur. Kürt kökenli Alevi kitlesi ne Sünni mezhepli Kürt kitlesini karşı karşıya getirip, öte-

den beri var olan mezhepsel çelişkiyi derinleştirmeye çalışmıştır. Özcesi Kürtleri mezhepsel temelde bölme girişimi içine girmiştir. Bu politikanın yeni değil, M. Kemal'den devir alındığını da hemen belirtelim.

Bu politikanın hayat bulması için öncelikle Alevilerin mezhepsel örgütlenmelerinin engellenmemesi gerekiyordu. Nitekim de öyle oldu. Ama "evdeki hesap çarşıya uymadı." Bir yanda devletin bekasından yana olan, kendini devletin ve laikliğin teminatı olarak gören Murat Demir gibi Kemalist unsurların denetiminde kurulan derneklerin ve örgütlerin ortaya çıktığı gibi, buna paralel olarak onlardan bağımsız demokratik karakterli oluşumlar da ortaya çıktı. Diğer bir deyişle, çelişkinin olumlu ve olumsuz yanı. Bizler bugün bu gerçek olguyu görmezlikten gelemez. Tam aksine olumlu yanı daha da olumlamak için çalışmamız gerekir. Daha da somutlarsak; bugün bu topraklarda irademiz dışında da olsa Alevi realitesi üzerinde şekillenen bir örgütlenme-örgütlenmeler vardır. Bu örgütlenmeler bağrında ilerici ve gerici öğeleri taşımaktadır. Kitlelerin olduğu her yere gitme esprisine uygun olarak bu örgütlenmelerin içine de giderek oralarla düşüncelerimizi taşıma diye bir görevimiz, bir sorumluluğumuz vardır.

Peki hangi politikayla, ya da hangi politikalarla? Öncelikle "Din bir afyondur". Bu tür örgütlenmeler de gericidir, karşı çıkılmalı ve dağıtılmalıdır mantığı yüzeysel ve sakattır. Daha baştan itibaren o emekçi kitleyle aramızda kalın duvarları örmeştir. Buna hiç kimsenin hakkı yoktur. Hele hele devrimcilik ve komünistlik adına hiç mi hiç yoktur. Bu ilkeli davranma adı altında yapılan basit bir illiklidir. Apolitik bir yaklaşımdır.

O halde ne yapmamız gerekir? Tarih boşlukları affetmez. Biz doğrularımızla doldurmazsak, başkaları yanlışlarıyla doldururlar. Mezhepsel anlamda da olsa öteden beri süre gelen-uygulanan baskı ve zorbalığa karşı gösterdikleri tepkiyi desteklemeliyiz ve mezhepsel yanını da hoş görüyle karşılamalıyız. Vicdan ve ibadet özgürlüğünden yana olmalıyız. Bu zemin üzerinde ortaya çıkan örgütlenmelere ayırmsız olarak cepheden tavrı alma gaffeti içine girmemeliyiz.

Bizler bugün öncelikle Alevi toplumsal dinamizmini Diyanet İşleri bünyesine taşımak isteyen, bu hareketin düzen dışına çıkmasını engelleyip düzen içine hapsedmeye çalışan örgütlenmelere karşı çıkmalıyız. Bunları etkisiz hale getirmek için propaganda ve ajitasyona ağırlık vermeliyiz. Kemalistlerin, TC'nin laik olmadığını döneme kitlelere anlatmalıyız. Pir Sultan, Hacı Bektaş Velî'nin, M. Kemal'in resimlerini yanyana

asan, bunların felsefeleri arasındaki farkı görmeyen mantıklara karşı mücadele etmeliyiz. Kemalizm tüm emekçiler için, Kürt ulusu ve azınlıklar için bir felaket demektir. Bu felaketin özellikle Dersim'de yol açtığı acı sonuçları Alevi mezhebine sahip olan her bireyi görmesini sağlamaya çalışmalıyız.

Alevilerin devletten bağımsız olarak Cem evlerinde, dergahlardaki örgütlenmelerine karşı çıkılmamalıdır. Ama hiçbir zaman mezhepsel örgütlenme sınıfsal örgütlenmenin önüne çıkarılmamalıdır. Biz sosyalistlerin tüm uluslara ve mezheplere mensup emekçileri sınıfsal perspektif temelinde örgütlemeye diye bir görevimiz vardır. Bu görevimizi erteleyemeyiz. Bunu yapmamak, kendi kendimizin inkarıdır.

Yine Alevi sorununa pragmatist bir mantıkla yaklaşım, olmadık misyonlar yükleyen bazı sol ve burjuva milliyetçi hareketlerin yanlış anlayışlarını da mahkum etmeliyiz.

Bu konuda PKK'nın pragmatist mantığı bariz bir örnektir. Faşist Türk devletinin gelişen ulusal ve sınıfsal mücadeleye karşı kullandığı din silahına bugün PKK sanılmaktadır. Önce, "Kürdistan İslam Hareketi"ni kurarak din savunuculuğuna düşen PKK, bu kez "Kürdistan Aleviler Birliği" kurarak Alevi savunuculuğuna soyundu. "Tavrımızın, islam içinde sol diye tabir edebileceğimiz, egemen feodal sultanlara, beylere, meliklere karşı feodal geleneğin temsilcisi olduğunu vurguladık. Birazda İran'da Şiilik, Anadolu'da ve Kürdistan'da Alevilik biçiminde karşımıza çıkan, tarihte ezilen ulusların, Emevi-Abbasi-Osmanlı sunni gelenekli gerici sultanlarına başkaldıran, halkların esas aldıkları yolu takip etmek anlamına geliyor. Günümüzde bunu sosyalizmle bütünleştiriyor, kendi yurtseverliğimizde gereken anlama kavuşturuyor ve mücadelemiz somutlaştırıyoruz" (abc) (Zülfikar dergisi, S. 2 Sayfa 20) diyor A. Öca'nın.

Dinle sosyalizmin zıtlığını kavramıyor, te pragmatist bakış açısı budur. PKK da arasan bulunur. Buda tehlikelidir. MLM'lerin bu gibi yanlış anlayışlara dikkat etmeleri gerekir. Bu hareketlerin haklı taleplerini desteklemekten de desteklemeliyiz. Onların hep sel inançları ve karşıt aygıtı olmalıyız. Sosyal olgunluktan uzak, basmakalıp ve sığul eleştirilerden kendimizi kurtarmalıyız.

Şunu unutmamalıyız ki, bir camiyeye gidip kendimizi kolay kolay ifade edemeyiz, buna müsaade etmezler. Ama Alevi örgütlenmelerin olduğu yerlerde, kısmen de olsa kendimizi ifade etme imkanımız vardır. Bu imkanı bir tepkisel ve apolitik yaklaşımlarla tenekelemeliyiz.

Bu toplumsal dinamizmin enerjisini bugün cümlü sınıf mücadelesine aktarmamızın önünü, ciddi ve objektif siyasi yaklaşım olmadan geçtiği gerçeğini asla unutmamalıyız

Sendikal rekabet ve sonuçları

İstanbul/ Özgür Gelecek- Bugün yoğun işçi çıkartmalarının yaşandığı işkollarının başında, hizmet işkolu gelmektedir. Bu gerçekliğin altında yatan önemli nedenlerden biri sendikal rekabettir. Yalnız işçi çıkarma değil; sürgün, düşük ücret, yapılmayan toplu sözleşmeler, kapatılan temsilcilik odaları vb. kısacası her türlü ekonomik ve demokratik hakların gaspı rekabetin sonuçlarıdır.

12 Eylül'le birlikte kapatılan DİSK, yıllar sonra yeniden sendikal alanda örgütlenmeye başlarken, sınıflar mücadelesinin reddi ve toplumsal uzlaşmacılık üzerine inşa edilen işbirlikçi- bürokratik- çağdaş sendikacılığı kendine bayrak edindi. DİSK egemen sınıfların yeni sağ politikalarının ürünü olan "ekonomideki liberalizmin" sendika alanındaki uzantısıydı. Yani "ekonomide rekabet olurda, sendikalar da olmaz mı?" türünden burjuva anlayışın sonucuuydu.

Egemen sınıfların, Türk-İş'in işçi düşmanı yüzünün iyice açığa çıktığı, sınıf içinde hızla teşhir olmaya başladığı bir dönemde, işçi

sınıfının farklı anlayışlara yönelmesini engellemek, bahar eylemiyle sokağa çıkan sınıfı başka bir birimle düzen içi konumlarda tutmak girişiminin adıydı DİSK.

Nitekim komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir kanadının temsilcisi olan SHP'nin yerel yönetimlerin bir çoğunda işbaşına gelmesi ayrıca hükümet ortağı olması DİSK'in örgütlenmesi için iyi bir zemin oldu.

Öncelikle örgütlenme alanı olarak hizmet işkolu seçildi. Belediye-İş ve Hizmet-İş'in dışında 3. bir sendika olarak Genel-İş SHP'yi de arkasına alarak bu işkolunda üye kaydetmeye başladı.

Genel-İş'in örgütlenmeye başlaması karşısında Belediye-İş başlangıçta hayli sessiz kaldı. Adeta seyretti. Belediye-İş yöneticileri işkolunda güçlenen devrimci demokrat muhalefetten "kurtulurum" anlayışıyla, soruna yaklaştı. Nasıl olsa Genel-İş'e solcular gidecekti. "Bende böylece koltuğumu daha uzun süre korurum" türünden hayallere yattılar. Bazı devrimci- demokrat güçlerin, birkaç şube pazar-

lığıyla Genel-İş'e geçmeleri, Belediye-İş'in beklentilerini kısmen doğruluyor. Sınıf sendikal anlayışı savunan DDSB'li işçiler, bu gelişmelere başından itibaren tavır koyarak, Genel-İş ve Belediye-İş arasında bir fark olmadığını, her iki sendikanın ve bağlı buldukları konfederasyonların işbirlikçi ve sarı olduklarını söyleyerek, sınıfa, sendikal rekabeti ve sonuçlarını anlatmaya başladılar.

Bugün geline aşamada sendikal rekabet, tesbite itiraz, yetkiye itiraz, bilirkışı raporlarına ve mahkemeye itiraz vb. şeylerle yılan hikayesine dönmüştür. İtirazların yaşandığı belediyelerde, işçilerin sorunları dağ gibi büyümüştür. Sınıfın bölünmüşlüğünden faydalanan işverenler, pervasızca saldırmakta dilediği gibi atını oynatmaktadır. 1994 martından sonra işten atılan işçilerin miktarı içinde bulunduğu durumu sanırım daha iyi tanımlıyor. (Bkz. Tablo)

Hizmet işkolunda sendikal rekabetten kaynaklanan sorunların dışında, bugün; ülke gerçeğimizde çok önemli gelişmeler olmaktadır. Başta, işçi sınıfı olmak üzere, geniş emekçi yığınlar büyük ve kapsamlı bir saldırıyla karşı karşıyadır.

5 Nisan ekonomik terör paketinin ardından işçiler açığa mahkum edilmiştir. Köyler yakılmış, insanlar yurtlarından göç ettirilmiştir. Kayıplar, faili meçhul cinayetler, aydınların, sendikacıların tutuklanması, hapse atılması, günlük olaylar haline gelmiştir. Haksız savaşa harcanan yüzlerce trilyon, halkımızı daha da yoksullaştırırken, ülkemizi yangın yerine çevirmiştir.

Bütün bu gelişmeler karşısında her namuslu insan gibi, güç odağı olan sendikaların mutlaka tavır alması gerekirken, tam aksine bütün bu yapılar sessizce geçiştirilmekte, hatta bu saldırıya kendilerinde omuz vererek desteklemektedir. Yol-İş 1 No'lu Şube'nin 2 ay kapatılması; Harb-İş'in faaliyetinin 6 ay dondurulması ibret verici gelişmelerdir.

Başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçileri yakından ilgilendiren bu gelişmeler karşısında gerek Belediye-İş gerekse Genel-İş kör ve sağır olmuştur. Sendikal rekabetin yarattığı rahatlık, bu bayları koltuklarına iyice yapıştırmaktadır. Kağıthane'de, Gebze'de, Pendik'te, Anakent'te yüzlerce işçinin atılması, bu bayların pek umurunda değildir. % 150'yi aşan enflasyona

Belediye İş ve Genel İş arasındaki rekabetten dolayı binlerce belediye çalışanı işten atıldı. Bu rekabetten dolayı zarar gören işçiler öfkeli.

rağmen, işçilerin hala iki yıl önceki maaşlarla, ayakta kalmaya çabalamaları bu bürokratları pek ilgilendirmemektedir. Onlar bütün hesaplarını "rekabetten daha iyi nasıl faydalanabilirim?" üzerine kurmuşlardır.

Nitekim 23 Şubat 1995 tarihinde Belediye-İş'e üye işçilerin Genel-İş İstanbul Bölge Temsilciliği önünde gerçekleştirdiği protesto bu yönüyle ele alınmalıdır.

Bugüne kadar Belediye-İş, yaşanan sendikal rekabet konusunda en ufak bir tavır geliştirmeyen, 23 şubatta alelacele düzenlediği protesto, işçi disiplininden ve sendikal rekabeti mahkum etmekten uzak, işçiler arasındaki düşmanlığı geliştirmeye yönelik bir protesto olmuştur. Sorulmaz mı; Batman Şube

Başkanı Osman Kündüş 7 şubattan bu yana nerededir? Ve siz Belediye-İş yöneticileri Osman Kündüş'in bizzat devletin karanlık güçleri tarafından kaçırılmasından bu yana 20 gün geçti ne yaptınız? Yine Pendik'te 200'den fazla işçi işten atıldı, halen direniş sürmektedir. Belediye-İş yönetimi olarak neler yaptınız?

Ülkedeki bunca önemli gelişmeler karşısında devekuşu gibi başını toprağa gömen, sınıf düşmanı, işbirlikçi sendikacılar, yöneticilerden elbet bu insanları hesap soracaktır.

Gözlerine perde çekmeye çalıştığınız, aldattığınız ve hep uyuyacak sandığımız işçilerin, sizi bir paçavra gibi fırlatıp atacakları gün gibi yakındır.

İstanbul iline bağlı bulunan belediyelerde 1994 Mart'ından bu yana işten atılan işçi miktarı		
İstanbul Büyükşehir Belediyesi	RP	25
Eyüp Belediyesi	Belediye-İş RP	30
Kağıthane Belediyesi	Belediye-İş RP	66
Sarıyer Belediyesi	Belediye-İş RP	14
Pendik Belediyesi	Belediye-İş RP	234
Anakent (İSTON)	Genel-İş RP	106
Ümraniye Belediyesi	Belediye-İş RP	23
Gebze Belediyesi	Genel-İş RP	723
Anakent (İSBAK)	Belediye-İş RP	5
Anakent (İSMAR)	Belediye-İş RP	7
Anakent (BELBİM)	Belediye-İş RP	3
Esenyurt Belediyesi	Belediye-İş SHP	3
Beşiktaş Belediyesi	Belediye-İş	13
TOPLAM		1292

KONFEDERASYON KURULTAYI YAPILDI. SONUÇ: Sadece konfederasyonlaşma takvimi

Ankara/ Özgür Gelecek- Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurulu (KÇSKK) Merkez Kurultayı 25-26 Şubat tarihlerinde Ankara'da yapıldı. Karayolları Genel Müdürlüğü toplantı salonunda 26 şubat cumartesi günü saat 10:30'da başlayan toplantıya işçi sendikaları, konfederasyonlarından, Türk-İş, DİSK çeşitli siyasi partilerden, HADEP, BSP, SİP, İP temsilcileri ile, İHD ve DKÖ çeşitli temsilcileri katıldılar.

Sınıf mücadelesinde şehit düşenler için yapılan saygı duruşundan sonra KÇSKK dönem sözcüsü Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara açılış konuşması yaptı. divan başkanlığını DİSK Genel-İş Başkanı İsmail Hakkı Onal'ın yönettiği Kurultay, 2 gün sürdü. Açılış konuşmasında kamu çalışanlarının sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinin kısa bir tarihçesini çizen Baykara, "Grevli

Toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesinin hedefe ulaşması için daha yapılacak çok mücadele var. Yeni taktikler ve oluşumlarla mücadelemize devam etmek zorundayız. Kurultayımız bu politikalara hizmet edecektir." dedi.

Konuklar adına ilk konuşmayı Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral yaptı. Meral, "Siyasi partiler kendilerine, uyu olacak sendikal yapılanmalar isterler. Konfederasyonlaşma aşamasında özellikle buna dikkat edin" dedi. Ardından "Grevli toplu sözleşmeli sendika hak mücadelesini destekliyoruz. Dernek statüsünde bir sendikayı hükümete geri hediye edin" diyen Meral'a delegelerden bir grup "siz somut olarak ne yaptınız? Kahrolsun sendika ağaları" şeklinde sloganlar atarak bir süre kargaşa ve sesli tartışmalar yaşandı.

İnsan Hakları Derneği Başkanı Akın Birdal yaptığı konuşmasında "Demokratikleşme iddiasıyla işbaşına gelen koalisyon hükümeti, söylediklerinin tersine insan hakları ihlalleri ve hakların kullanılmasını önünde ülkeyi bir cehennem çevirmiştir. AT'a girmek için Avrupa ülkelerinin koşullarına rağmen, şimdi bu konuda bu ülkelerin tavırsız kalması anlaşılacak bir durum değildir" sözlerine yer verdi. Birdal konuşmasını "Bu ülkelerin böyle bir duyguları, istemleri olmayabilir. Sorun bütünüyle emekçilerin, halkın gündeminde birinci sırada kalması gereken bir sorundur" belirte mesiyet bitirdi.

"İnsanlık Onuru İşkenceyle Yenecek!" sloganları atıldı.

Petrol-İş eski genel başkanı Münir Ceylan alkışlarla küşüye geldi. Konuşmasında "Ulke-mizde geline sonuçlar üzerlerine bir değerlendirme yapmak ve bunda kendi payımızın ne olduğunu cesaretle söylememiz gerekir. Sessiz kaldık, işten atmalara, köy yakmalara, kirli savaşa ve yargılı- yargısız infazlara. Bir resmi devlet anlayışı kurumsallaşmıştır. Bu en tehlikeli anlayıştır. Korku mikrobonu yemediğimiz sürece, özledığımız değerlere ulaşamayız" dedi. Sonra 12 marttaki Elele, Gönül gönüle kampanyasına destek vermeye çağırıldı.

DİSK adına Devrimci Maden-İş, Genel Başkanı Çetin Uygur konuşmasına "Sendikal kriz algısı var. İşçi memur ayrımı yapıldır aşılmasıdır. '95 bütçesinin sorunlarını bizler ya-

şamaktayız. Özelleştirme, sıfır zam ve saldırı politikalarına karşı emekçiler tek vücut, tek yürek olmalıdır." dedi.

Zaman zaman atılan sloganlarla coşkulu anlar yaşayan kurultayın birinci gününde konuk konuşmalarının ağırlığından ötürü delegasyon konuşmaları ikinci güne kaldı. İkinci gün söz alan delegasyon kurultayla gündemlerinin sürece hizmet etmediğini, bu gündemli programdan eylemin önerilerinin çıkamayacağı ve atanmış delegasyona şiddetle karşı olduklarını dile getirdiler. Bu kurultayın esas olarak konfederasyonlaşmayı sonuçlandırmak için düzenlendiğini dile getirdiler. İkinci gün konuşmaların uzatılması ve söz isteyen delegelerin bir kısmının yeterlilik önergesi verilerek konuşmaları engellendi. Sonuçta iki günlük kurultaydan çıka cika konfederasyonlaşma için 4 ay sonra başvuru kararı alındı.

Dericilikte küçük üretim birimleri üzerine

Bilindiği gibi ülkemizde bir çok alanda olduğu gibi küçük üretim alanlarına ilişkin araştırma, inceleme, istatistik veriler yok denecek kadar azdır. Osmanlı geleneğinden olsa gerek kulaktan dolma bilgiler ve ham anlatımlarla işler götürülmeye çalışılır. Hal böyle olunca da bu birimler de gerek sendikall hareket, gerekse de politik örgütlenmeler ete kemiğe büründürülemez. Bu sorumluluğu yerine getirmek de hayatın her alanında olduğu gibi komünistlerin omuzlarındadır. Bu konuya özelden deri iş kolundan girerek genel tespitlere ulaşmaya çalışacağız.

Ülkenin sosyo ekonomik yapısı yarı feodal, yarı sömürge doğru tesbitini yaparken sınıfları, katmanları, üretim biçimlerini de yerli yerine oturtmalıyız. Bunu yaptığımızda ona uygun örgütlenmeleri de sağlıklı bir şekilde yerine getirebiliriz.

Türkiye küçük üretim cennetidir. Ekonomik çözümleri tarıma dayalıdır, tekstil, otomotiv, şişe cam alanındaki varlığı taşeronluğa dayalıdır, montaja dayalıdır. Böyle olunca, pastanın büyük bölümü emperyalist efendilere gider. Komprador işbirlikçilere de kemik parçası kalır.

Kemik parçasıyla da yetinmeyen komprador burjuvazinin, gözünü dikeceği bir yer kalır: emek ücretinin talanı. Ki bunu da getirebileceği en uç noktaya getirdi. Geline sürece ekonomide, siyasette, devletin tüm organlarında çürüme, bitme, kilitleme yaşanmaktadır. İşçi cephesinde sendikalar bazında aynı şeyleri söylemek mümkün.

Sıralayacak olursak: 1) geçmişten gelen yanlış politikalar, 2) yaşanan hızlı sürece motive olup politika üretmemeye kısırlığı.

Açacak olursak: a) Geçmişten gelen yanlış politikalar neydi? Tespit edilen politikalara uygun konumlanamama, yani, bir yandan Türkiye küçük burjuvalar cenneti denilecek ama küçük üretim birimlerinde örgütlenmeye burun kıvrılacak, bu, kaçınılmaz örgütlenmeyi savsaklamak kendi adımıza ciddi birinci yanlış

b) KİT'ler sorunu: Özelleştirme ile yaşanan şaşkınlık devlet icazetli sendikaların çözülmesi ve kısmen yarı işçi aristokrasisi KİT işçilerinin safalarını netleştirmeleri anlamında olumludur. Kaldı ki işsizlik de diğer sorunlar gibi sistem yarattığı kronik sorundur ve devrimle bu sorunun çözümleneceği propagandasının az yapılması, işçilerin yasadışılığa çekilme malzemesinin iyi kullanılması ikinci yanlış. Örneğin: Beykoz deri fabrikası işçileri kendisini memur gibi hissediyor; toplumsal olaylara sadece seyirci kalırken kapatılma kararından sonra sesini yükseltmeye başladı, kapatılmaz diye.

KUNDURACILIK

Yukarıdaki anlatımları somutlamak açısından kunduracılığı ele

Kunduracılık, dünyadaki en zor iş kollarından biridir. İnsangücü emek yoğun üretiminin Maden İş kolundan sonra en çok kullanıldığı çalışma alanıdır.

alalım. Kunduracılık insanlık tarihinde en eski meslek alanlarından biridir. Ağırlık bakımından maden işinden sonra gelir. Dünya ayakkabı piyasasını İtalya elinde tutmaktadır. Türkiye'de Osmanlılar döneminde Beykoz ayakkabı üretiminin yanı sıra küçük atelye üretimleri var olmuştur. Bu alanda 1871'de Beykoz çayırında yapılan miting ve Amele Perver Cemiyeti'nde sürdürülmüş ilk sendikall faaliyetlerdendir. Bu meslek Türklere Rumlardan kalmıştır, kullandığımız alet isimleri Rumcadır. Danalya, Limaki, Kukulaki, falçata, mana, maki-nata, kamorato vb. gibi 1953'te meşhur 6-7 Eylül Hareketi milliyetçiliğin pohpohlanarak Rum azınlığa devlet tarafından saldırtılması sonucu Rumların çoğu kaçmak zorunda kalır. Yaşayan tek Türk Rumlarda o günleri hala dehşetle anarlar. Üretim biçimine damgasını vuran lonca sistemdir; yani, bugün İstanbul'un göbeği Gedikpaşa'da 50.000 kunduracı 17. yüzyılları yaşıyor. İstanbul'da 12 bin işletme olduğu tahmin edilmekte, yaklaşık yarısı kaçak, işçilerin %98'i sigortasız, sağlıksız, havasız, rutubetli han odalarında 14-16 saat çalıştırılarak bir tas çorbaya günü birlik yaşama mahkum edilmiştir. İş kolumuzla ilgili kurum Türk-İş, Deri-İş Sendikası 1948'de kurulmuştur. Bu sendika da diğer sendikalar gibi devletle uzlaşarak icazetli faaliyet sürdürmüştür, bir elin parmak sayısını geçmeyen devletin fabrikalarında örgütlenmiş 100 binleri bu güne kadar görmezden gelmiş, temsil ettiği işçilere karşı kör, sağır, dilsizi oynamıştır. 1976'da kurulan DİSK İleri Deri-İş Sendikası süreciyle başlayan sendikall rekabet kısırları yarattıysa da niyet işçiyi örgütlemek olmadığını için kıpırtı olarak kaldı. 1979'da Kunduracılar Derneği kurulmuştur. Politik önderlikten yoksun iyi niyetlerle kurulan bu dernek kendini kısa zamanda feshetmiştir. 1980 Askeri Faşist Cuntası'ndan sonra işçilerin zaten kötü yaşam koşulları iyice kötüye gitmiştir. Zaten geçmişten gelen bir mücadele mirası olmadığından ekonomik katırlar en çok küçük üretim işçilerini vuruyordu. 1988'de başlayan Beyoğlu bölgesinde Kundura işçileri Der-

neği Kuruldu. Partizan işçiler öncülüğünde kurulan bu dernek iyi tesbitler ve hedefler saptamasına karşın grup kavgaları sonucu misyonunu oynayamadı. Şimdi tabela derneği konumunda. Derneğin asıl amacı işçilerle sendika arasında köprü rolü oynamaktır. O dönemin bürokrat sendikacıları buralarda bu iş olmasın propagandasını yaptılar. 1992'de dernek faaliyetlerini canlandırma niyetiyle Gedikpaşa'da ağırlıklı faaliyet başlatıldı. Kervan dergisi çevresinin karşı devrimci tavırları bu niyetleri tekrar dumura uğrattı. Bu kez Partizan işçiler yeni açılan DİSK Deri-İş'te faaliyet sürdürmeye başladı. Gedikpaşa'ya uzun yıllar sonra sendika şubesi açıldı. Gedikpaşa'da kendisine devrimci-demokrat misyonu biçen çevreler bu sendikall faaliyete "partizanın değerimine su taşı- rız" safatasıyla katılmadılar.

Halbuki niyet bu zor alanda namuslu insanlarla mücadele başlatmak, örgütsüz bu alanı birlikte örgütlemektir. DİSK'in tasfiye niyetine de açığı çıkmıştır. 5 ay sonra şube kapatıldı. Sendikanın genel faaliyetleri askıya alındı. 1994 Gedikpaşa'da İşçi Sağlığı Kültür Dayanışma Derneği kuruldu. Kurulur kurulmaz siyasal çekimlere başladı. Partizan işçiler sürece müdahale ederek devrimci-demokrat insanlarla ortak bir toplantı düzenledi. Türk-İş Deri-İş sendikasında mücadele sürdürme kararı alındı. İki aydır sürdürülen faaliyet umut verici.

Nasıl bir çalışma yürütmek gerekiyor: küçük üretim birimleri temel alınmalı. Deri İş kolunda 150 milyon çift ayakkabı üretildiği tespit edilmiş. (Kaynak: İşverenlerin istatistiği) Bunların %15'i fabrikalarda, %85'i atelyelerde üretiliyor. Ki, fabrika dedikleri yerlerde bile emek yoğun üretim egemendir. Yeşil Kundura, Adela, Dema, Desma, Desma buralarda üretim %80 kol gücüne dayanır. Bunun dışında söylenenlerin, fabrikalaşyoruz demenin hiç bir bilimsel değeri yoktur. Ancak 35 kişilik atelyelerin 15-20'ye, 10-15 kişilik atelyelerin ise, 30-50'ye çıktığı doğrudur, buna Merten piyasası örnektir. 70'i aşkın 40 ila 150 arası işletmeler var. Bunların çoğunda pa- ça başı üretim yapılır ve üretim kol

gücüne dayanır. Üretim esas olarak kalfa-çırak-usta, ilişkisine dayanır. Yani lonca sistemidir. Hala fabrika diyenler bir adım geriye. Yine temel aldığımız Gedikpaşa örnekleri çok ilginçtir. Uzun Ayakkabı Sanayii, Birol Kent Rok Sanayi Ltd. Şti. vs. tanımlar var. İçeriye girdiğinizde 50'ye 50 tezgah dediğimiz masaları ve köşelerinde kürsi diye de bilinen sandalyelerde üretim yapan insanları görürsünüz. Kalfa, çırak, işçi çalıştırılarak üretimde. Makina katkısı sadece dikmiştir. Yani, %90 kol gücüne dayanır. Bu anlatımlardan sonra şu rahatlıkla tespit edebiliriz: Bu alanda örgütlenmenin olmazsa olmaz koşulu küçük üretim alanlarıdır. Ancak bu tespitten sonra büyük yerlerde de örgütlenme yapılabilir diyebiliriz. Bir başka deyişle küçük göletlerin kuşatılması göletlerin etrafındaki yüzlerce kez göletleri katlayacak damlaların hareketlenmesine bağlıdır. Küçük üretim birimlerinin fabrikaları kuşattığı objektif bir gerçektir. Bu gerçeğe uygun hareket ettiğimizde ancak kalıcı örgütlenme sağlayabiliriz. Yoksa büyük sanayi kuruluşlarını hedeflemenin bizi getireceği yer 20 yıl sonra geldiğimiz yer olacaktır.

Bir örnek de tekstilden; Merten'de bulunan Orsa Holding bünyesinde 3000 işli çalışmakta. Yüzlerce taşeron atelyeler Orsa'ya fason çalışıyor. Üretim gücü 3000 işçiden çıkıyor, olası bir grevin örgütlenmesi, iş bırakma üretim randımanını düşürmüyor. Bir başka deyişle, taşeron atelyeler fabrika işçisinin pazarlık gücünü kurdığı gibi olası bir örgütlenmede de caydırıcı bir durum yaratıyor. Deri konfeksiyonunda da durum aynıdır. Onun için Deri-İş'in örgütlü olduğu bir tek iş yeri gösterilemez. Dayatılan kölelik kuşatmasının yanı sıra militan sınıf sendikacılığının hayata geçirmeye mümkün. Bu tarz devleti de bir anlamda atl duruma sokacak, işçinin fiili gücü P. Partisinin'nin yönlendiriciliğiyle birleştiğinde sistem hastalıklarının sistem içinde çözülemeyeceği kavratılır, kitleler devrime seferber edilir. DDSB'ye ilişkin toplantılar düzenlenmeli, politikalar işçilere götürülmeli tartışılmalı, zenginleştirilmeli, güncelle ilişkin duyurucu değerler çıkarılmalıdır.

Hakemler sorun oldu

Haber Merkezi- Devlete iş yapan müteahhit firmalarla, kamu kuruluşları arasında çıkacak sorunları önlemek ve yargıdaki gecikmeden kurtulmak için oluşturulan hakemler, yüksek miktarda ücret talep ediyorlar. Son olarak STFA ve Karayolları Genel Müdürlükleri arasında çıkan hukuki sorun bu hakemlerin ücreti konusunda yeni bir tartışma süreci başlattı.

STFA, Kınalı- Sakarya otoyolu yapımı için Bayındırlık ve İskan Bakanlığı'ndan ek talep olarak 222 milyon dolar talepte bulundu. Ama İmar ve İskan Bakanlığı bu ücreti uygun görmeyip, hakem yoluna başvurdu. Fakat bu sefer de ortaya hakem ücretinin ne olacağı konusunda tarafların anlaşmazlığı çıktı. Bakanlık hakem heyetine 6 milyar lira önermesini önerdi ama hakemlerin kendilerine biçtikleri fiyat 15 milyar lira idi. STFA, ücretin her iki taraf arasında konuşulup karara bağlanması gerekliliğine rağmen Bakanlığa sormadan kendi payına düşen miktarı yatırdı. Ve tabii ki Bakanlık buna otomatikman itiraz etti.

Daha bu sorun çözüme ulaşmadan bu seferde Galata Köprüsü projesinde 14 milyon marklık fazla ödeme olayı patlak verdi. Ve bu kez de bu sorun için hakeme gidildi. Ve başhakem tam üç kez değişti.

Yani bir tarafta hakem sorunu, diğer tarafta ise başka bir sorun için başvurulacak yer yine hakemler.

İşsizlik kader değildir

Haber Merkezi- Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) 2000 yılında dünyada 2,5 milyar işsiz insan olacağını açıkladı. Nedenlerini şu şekilde sıralayan ILO; "Dünyada çalışma hayatı krize doğru gitmektedir, hükümetler sosyal bir felaketi önlemek için beraber çalışmak zorundadır." dedi. Emperyalist ülkelerde işsizlik oranı düşüken, geri kalmış sömürge ve yarı- sömürge ülkelerde bu oran kronikleşme seviyesinde ilerlemiş durumdadır. ABD'de 1995 yılındaki işsizlik oranı % 6'nın altındayken, İspanya'da % 24, Finlandiya'da % 17'lere varmaktadır. Bizim gibi yarı- sömürge, sömürge ülkelerde yüzdeye varmayla gerek yok, yaşanan durum kronikleşmesi boyutuyla ortadadır.

ILO yaptığı açıklamada "25 yıllık süre içinde dünyada el emeği piyasasına fazladan 1 milyar kişinin daha çıkacağı ve bunların büyük kısmının iş bulmakta güçlük çekeceğini" dile getirirken, "Bir işin birden fazla kişi tarafından yapılması" veya "kısa çalışma hafta"nın hiçbir ülke tarafından kabul edilmeyeceğini belirtti.

"Yeni dünya düzeni" aldatmacısının genel karakteri budur. Emperyalist ülkeler kendi ülkelerinde artan işsizliği önlemek için sömürgecilerine yönelirler. Ucuz el emeğini sömürgecilerine yaptıkları finans aktarımı ve yatırımlarla güçlendirerek sömürden elde ettiği kazançları kendi ülkelerinde kullanır. Susu payı olarak da belli kazanımlar elde etmiş olan halkına verir. Emperyalizme göbekten bağlı yarı- feodal, yarı- sömürge ülkeler ise işsizliği had safhada yaşar. Yani üretimin kaymağını emperyalistler ve onların sadık usakları komprador- kapitalistler yerken, işin acısını emekçiler çeker ve günden güne yoksullaşır, işsizlikle karşı karşıya kalırlar.

Sanat Üzerine

Haşmet Zeybek
Gelecekçilik

Sanatçı, toplumunu ne kadar iyi kavrar, düşünce açısından olayları o kadar iyi resmeder, yansıtır. Yapıtları o derece büyük, güçlü ve kalıcı olur. Düşünceye ne kadar güçlü dayanırsa, kitelerin çıkarını o kadar kararlı savunur. Çünkü gelecek kitlelerindir. Bunu kavradıkça yapıtlarının içeriği zenginleşir, yükselir. Bütün yaratıcı çalışmalarda bu özellik gözönünde tutulmalıdır. İçeriğin zenginleşmesi, düşünsel yorum, sanatsal yenilik, canlı anlatım, çeşitli biçimler; geleceği gerçekçi biçimde kavramakla ortaya çıkar. Sömürücülerin soytarlığını yapanlar, gerçek özgürlüğün sanatçının kendisinden kopmasıyla geleceğini savunurlar. Bunlara göre sanatçı yaşamdan aldığı bazı öğelerle engin dehası, sonsuz esinle yaşamla ilgili olmayan ikinci bir kendi bireysel gerçeğini yansıtır.

Geleceğin kahramanları, yeni dünyanın insanları adı altında topluma bilim-kurgu (science-fiction) adı altında yutturulmaya çalışıyor. Geleceği sadece teknolojik gelişim üzerine kurmaktadırlar. Kitlelerin özlemini geleceğin sınıf gerçeğini görmemek ya da bile bile sapırmak. Olguların emeğin tarihi ile açıklamak yerine, büyüye, tanrıya, bir gizli güce bağlamak.

Bilimi şaşırtıcı, anlaşılmasız ve şüphe edici olarak yönetici sınıfların amaçlarına uygun bir biçimde doruğuna ulaştırırlar. Geleceğin toplumunu böylece anlatmaya çalışırlar. Geleceği açıklamak adına kafaları daha da bulandırmırlar.

Egemen çevreler "Biz her şeyi biliyoruz, bileceğiz. Güçlüyüz, yıkılmayız." Bunu yaymaya çalışırlar. Örneğin CIA yayınları, romanları, filmleri bu konu üzerindedir.

Oysa bu güçlülük değil, güçsüzlüktür. Kendi tedirginliğidir. Geleceğin dünyası böyle kuşkuyla tedirgin edici olmayacaktır. Teknolojik gelişim insanların zararına değil, yararına kullanacak biçimde gelecektir. İnsanlığın hizmetinde olacaktır. İnsanlar üretken, özgür ve mutlu olacaktır.

Geleceğin sanatı, geçmişin en ileri, devrimci geleneklerine; halkın zengin sanatsal yaratıcılığına dayandığı ölçüde sağlıklı doğacaktır. Dünya sanatının en sağlam geleneklerine bağlanacaktır. Yeniliklerle, gelenekler arasında ilişkiyi öncelikle yapıtın içerik sorunu olarak kavramalıyız. Sanat emekçi kitlelerin devrimci dönüşümünü sağlamak, yeni insanı yaratmak için geleceğe bağlı olarak betimleme geleneginden yararlanır. Yeni olan şeyler birey birey sanatçıları deneylerin sonucu değil, kültürel mirasın doğru olarak yansımalarıdır. Sarfedilen çabanın kesintisiz olarak geliştirilmesinin, zenginleştirilmesinin mantıklı sonucudur.

Sanatçının çalışmalarındaki bu nitelikler, bireysel özellikleri ve yetenekleri ile yaratıcı bir biçimde kaynaştığı zaman "kendine özgü" gü kazanacaktır. Ve kendisinden önceki sanatçıları ancak değerlendirmenin sonunda aşacaktır. Ters, kendisinden öncekilerden ya geri düşer ya da özdeşleşir. İleri bir adım atamamak ise boş bir heveskarlıktır. Ne gününe ne de geleceğe ışık tutamaz.

Kültür Üzerine
Sayfa 44

Hasan Hüseyin'li günler

Mehmet İsa KARACA
Hasan Hüseyin'i ben, 1964'lerde tanıdım. Akis Dergisi'nde çalışıyordu o yıllar. Yön Dergisi'ne de "Ohöö" başlığı altında mizahi yazılar yazıyordu.

Sonra "Kızılırmak" şiir kitabı yayımlandı.

Hasan Hüseyin bu kitabından ancak bin lira kadar bir telif hakkı alabilmişti.

Sonra ne hikmettir anlayamadım, Kızılırmak şiirinde "kılçık" (!) olduğu, kimilerin boğazına takıldığı gerekçesiyle O'nu tutuklayıp, paldır-küldür içeri atvermişlerdi.

Duruşmasında bulunamadım ama, savunmasını kendisi yapmıştı ve 40 gün kadar yatmışlığı ile kurtulmuştu.

(...)
Hasan Hüseyin dobara dobara konuşurdu. Gizli-kapaklı işler çeviren yüzü maskeli insanlardan asla hoşlanmazdı.

Kızdığı zaman küfürlü konuşurdu. Konuşurdu ama iyi niyetlilik sınırlarını zorlamazdı. Ne muhatabını hedef tutardı, ne de başka birini. Küfürlerinde bile bir iğneleme, bir mizah payı vardı. Küfür, O'nun için rahatlatıcı bir araçtı, deşarj olurdu.

(...)
Uzun yıllar, hakkı olan ilgi ve değer bilirliliği ondan esirgeyen dergi ve yayınevleri, Ankara Radyosu'nda O'nun sanat ve kişiliğinden bahseden bir programın yayınlanmasından sonradır ki, peşine düşmüşlerdir. Çünkü radyo ve basın, ondan bahsedileri, dergi ve yayınevleri sahipleri bir reklam yerine geçmişti.

(...)
Bürokratik çark, birçokları gibi Hasan Hüseyin'in de yüreğini ikiye bölmüş, öğretmenlik mesleğinden etmişti. Öğretmen olan eşini ise Ankara dışına savurup atmıştı. O kadar uğraşmamıza rağmen, yasalara uygulanmasını kabul ettirememişti milli eğitimdeki yetki-

lilere. Eşini Ankara'ya aldirtamamış, ancak Sincan'a kadar getirtbilmiş.

(...)
Ülkesinin bağımsızlığını, halkın refah ve selametini önplanda tuttu. İnsan sesine aşık, insan gözyaşına saygılıydı. O'nun felsefesinde gözyaşı, insan kanına eşdeğerde idi. İkisi de kutsaldı O'nun için. Kan ve barut kokan bir dünyadan daima nefret etti. Barış ve huzuru tutkunuydu. Karanlığın düşmanı, aydınlığın ozanıydı O. Işıl ışıl bir dünya, masmavi bir gökyüzü istemiştir her zaman.

(...)
Yıllardan sonra değeri onaylanan Ahmet Arif'in çilesine benziyordu Hasan Hüseyin'in çilesi de! Zaten hemen hemen bütün yazarların çilesi, birbirine benzer.

(...)
Bir gün Kızılay'ın orta yerinde: "Yeter Hasan Hüseyin, vatani sen mi kurtaracaksın?" diye takılmıştım da, O: "Biz yazmak için yaratıldık Karaca, yazmadan yaşayamayız. Yazmak, bizim ekmeğimiz, suyumuz, havamızdır. En büyük kazanım nedir, biliyor musun? Bu memleket, bizim de var olduğumuzu, bazı hödüklere ispat etmemdir!" demişti.

Evet hak vermiştim o zaman, Hasan Hüseyin'e. Yalnız İstanbul'da değildi yazarlar-çizerler; Ankara'da da vardı. Hem dört dörtlük, değerinde yazarlardı bunlar.

İşte Hasan Hüseyin, bunu ispat etmişti edebiyat çevrelerine. Ama O'nun güf, tok sesi bir gün geldi ki, susuverdi!...

Hasan Hüseyin anıldı

Devrimci şair Hasan Hüseyin Korkmazgil, ölümünün 11. yıldönümünde anıldı. 24 Şubat'ta Okmaydani'nde bulunan mercan Dügün Salonu'nda, Ali Rıza Soydan tarafından şairin yazılarından derlenen ve oynanan oyun "Duyduk Duymadık Demeyin" ismiyle sahnelendi. Oyun, Alternatif Tiyatro grubu tarafından sergilendi.

26 Şubat'ta da, Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde etkinlikler düzenlendi. Etkinliklere Nurettin Sözen, Azime Korkmazgil, Şükran Kurdakul ve Behzat Ay konuşmacı olarak katıldılar. Ardından, ozanın hayatından kesitler sunan bir slayt gösterisi yapıldı. Ankara Birlik Tiyatrosu'nun bir gösteri ve Grup özgürlük Türküsü'nün dinletisiyle etkinlik sona erdi. Etkinlikleri 500'e yakın insan izledi.

Başarılı bir oyun sergileyen alternatif Tiyatro'nun sergilediği "Duyduk Duymadık Demeyin" adlı oyunun tek oyuncusu Ali Rıza Soydan ile oyunun bitiminde kısa bir söyleşi yapıldı.

—Tiyatronuzun tarihçesini anlatır mısınız?

— Alternatif tiyatro olarak, Eylül 1993 günü Alibeyköy'de bir düğün salonunda ilk oyunumuzu oynadık. Bu oyun 14 günlük bir açlık grevinin ardından oynadı. Sonra da tiyatromuzu fiilen kurmuş olduk. Geçen yıl Ankara'da çalıştık. Bu yıl İstanbul'dayız. 25 Şubat'ta 100. oyunumuzu oynayaacağız.

"Duyduk Duymadık Demeyin" bizim ilk oyunumuz, istedik ki bu oyun bizim bir çıkış manifestomuz olsun, yani kuruluş manifestosu olsun.

Bu oyun, Türkiye'nin gündemindeki her şeyi özetleyen bir manifesto oldu. Bu oyunu Hasan Hüseyin de güncel denk düşen bir oyun olarak çıkarmıştı. Tabii bizim de katkılarımız ilavelerimiz oldu. Kurguyu yapmak için tabii. Başu sonu olan bir oyun ortaya çıktı. Ben böyle bir şey olacağını düşünmüyordum. Gerçekten de başu sonu belli olan bir oyun ortaya çıktı.

— Türkiye'deki aydınlar hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Benim aydınlara bakış açım iki yönlü olabilir. Gerçekten Türkiye'de aydın misyonunu üstlenmiş veya üstlenecek insan var. Şimdi birincisi, Türkiye'de aydınlar sahiptir. İkincisi, aydınlarımız ve siyasi gelenekler kültür-sanat konusunda bugüne kadar net bir anlayış ve net bir perspektif koyamadılar. Kültür devrimde çok önemli bir silahtır ve çok önemli bir araçtır. Kültür insanları donatır ve bilinçlendirir.

— Bundan sonraki çalışmalarınızı nerede yapacaksınız?

— Salonumuzdan atıldık. Şimdi salonuz kaldık. Burada üç gün bu oyunu sergileyeceğiz. Ondan sonra bir Ümraniye'de, bir de Kartal olmak üzere bu oyunu iki kere sergileyeceğiz. Sonra turne planlıyoruz. Bir önce Anadoluya, halka açılmayı düşünüyoruz.

Nehirler aka aka...

Dinle beni, an, ey yolcu!

Adım adım
kulaç kulaç
ilerliyor nehir
yoklayıp
araştırarak
tartıp
dengeliyerek
adım adım
pençe pençe
ilerliyor nehir.

Birden bire koç başı
birdenbire ipek bir
çarşaf
ve balıklar, kurbağalar
yosunlar
köprüler ve yoksul
değirmenleri bozkırın
birdenbire bir uğultu
birdenbire bir kıyamet
bindirip
çekilerek
çekilip
toparlanarak
varıyor koca dağın
ardındaki o koca dağa
varıyor cüceleşip
devleşerek
varıyor
nehirce kakhahalarca.

şarkılar söylemeliyim
nehirler gibi uzun
nehirler gibi hırçın
ve yumuşak
ve nehirler gibi
dur
durak bilmeyen
şarkılar söylemeliyim.

gitmek
nehirlere yanyana
gitmek
nehirler gibi zor
nehirler gibi çetin
nehirler gibi umutlu
gitmek
nehirlerden de öteye
oraya
taa oraya
o büyük kurtuluşa

yüreğim
yaralı kuşum
topla ve aç kanatlarını

(Hasan Hüseyin-
Acıyı bal eyledik)

rizgar

- KURDISTAN DİPLOMASİDE
- Girêka Kor: KURDISTANI
- CEZAEVLERİ DİRENİYOR
- KUDC ÇALIŞMALARI DONDURULDU
- Siyasi Savunma -Recep MARAŞLI
- Di vi pêvajoye de çima dubendi ?
- "Milliyetçilik" ve Türk Solu ile Kürt Solu
- Sömürgeci Rejimin Sivil Hedefleri
- Sosyalist Basın Susturulamaz

7. Sayı ÇIKTI

Calıbrğa Meh. Şişli İbni Hıfso Sok. Oturmuş İğhamı 16/4
ANAYIR/İSTANBUL

Çevre Radyo'ya saldırı

Kartal/ Özgür Gelecek- Faşizmin günbe gün artan saldırılarına karşı yükselen devrimci demokrat ilerici sesler bastırılmaya, yok edilmeye çalışılıyor. En küçük hak arayışlarını bile kanla bastırmaya çalışan egemen güçlerin gönüllü uşakları bu saldırılarına bir yenisini daha ekledi. Anadolu yakasında yayın yapan Çevre FM 24 Şubat günü gece saat 1:00 civarında molotof kokteyli bir saldırıya uğradı. Saldırıda radyo binası ve cihazları tamamen yanarken, çalışanlarından biri hafif yaralandı.

Molotof atılmasının hemen ardından radyoevinde yangın çıktı. Yangının çıkması üzerine itfaiye arandı, ancak, itfaiye olay yerine 1 saat sonra geldi. Çevre halkının anlatımlarına göre itfaiyeye haber verilmesinden sonra, jandarma komutanı itfaiyeyi arayarak gelmelerine gerek olmadığını, yangının söndürülmesine kendilerinin yardımcı olacağını söyler, diğer taraftan da jandarma erlerine "Boşverin, ne olursa olsun gitmeyin" der. Bunun üzerine çevre halkı itfaiyeyi tekrar aramış ve kendileri kovalarla su taşıyarak yangını söndürmeye çalışmışlar.

Bu saldırıyı protesto etmek amacıyla demokratik kitle örgütleri ve semt sakinleri 26 Şubat günü yanan radyoevinin önünde biraraya geldi. Yaklaşık 1500 kişinin katıldığı protesto gösterisinde çeşitli dövizler taşınırken, "Faşizme Karşı Omuz Omuza!", "Dün Maraş'ta, Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta!", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız!", "Birlik- Mücadele-Zafer!", "Ge-

lecek Ellerimizdedir!" şeklinde sloganlar atıldı.

Birçok kitle örgütü, demokratik kurum ve kuruluşun imza koyduğu bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan saldırının Çevre FM özelinde demokrasiye yapılmış bir saldırı olduğu, tarih boyunca karanlığa sahip çıkanların, bilime, aydınlığa, ışığa, güneşe ve özgür düşünceye düşman oldukları belirtilen açıklamada, "Bütün zorluğa karşın, düşüncenin verdiği cesaretle, doğruyu, iyiyi, güzeli, sevgiyi ve barışı savunan halk önderlerinden Şeyh Bedrettin'i, Pir Sultan'ı asanlar kanla beslenmeye devam etmişlerdir. Maraş Katliamı, Çorum kıyımı ve Sivas'ta 37 canı diri diri yakacak kadar beyin hücreleri çürümüş caniler, insan olmamanın utancıyla yaşamak zorundadırlar" denildi.

İstanbul ve Marmara Üniversitelerindeki olaylarda değinilen basın açıklamasında, bu olayların provokasyon olduğu belirtilerek, "Bu olaylarda saldırganlar değil, saldırıya uğrayanlar gözaltına alındı, tutuklandı, haklarında soruşturma açıldı. Bu oyun eski bir oyundur. Sindirme ve yok etme politikasının iki aşamalı uygulamasıdır" denilerek, bunlara karşı tavrı kontrolmediği sürece bu tür saldırıların arkasının geleceği vurgulandı.

Yaklaşık bir saat süren gösteride marşlar, türküler okunarak, halaylar çekildi. Jandarmanın müdahale etmemesi sonucunda kitle olaysız bir şekilde dağıldı.

Çok uzağından sana...

Diyojen; MÖ. 400'lü yıllarda yaşayan Büyük İskender'e, "gölge etme başka ihsan istemez" diyen bir cürettir..

Büyük İskender'e aldımayan Diyojen: gündüz vakti elinde fener ile Sinop sokaklarında "insan arayan" aykırı bir karardır aynı zamanda...

Gündüzleri ve geceleri, günahkar bir aptallığın teslimiyetiyle "kutsanmış" Türkiye'de; aykırı kararlılığın cüretine olan gereksinim cidden büyük...

Şimdi, Türkiye sokaklarında "insan arama" zamanı...

Burjuvazinin, "kurtara kurtara" batırıldığı, Türkiye; kapkara kontrgerilla cumhuriyetine dönüştü. Karanlıklar içinde Sinop'lu Diyojen'i anımsamak gerekiyor. Kimseden, "demokrasi ihsanı" istenmeden, beklenmeden ve "insan arama" kararlılığıyla...

Türki, "Bata bala" Allah Kerim arası bir saf düşünürün (R. Tamer, Kültür, 12.12.1994) yaşadığı terör, teslimiyet ve aptallık coğrafyasıdır.

Murathan Arslan'ın, kırım Yunan düşüncülerine gönderdiği yaparak ifade ettiği gibi; "Dünyayı oluşturan dört temel unsur (ateş, su, hava toprak); Türkiye'de insanlığın aleyhine tüketilmiştir. Ateşi, karanlığı sevenler kullanmaktadır. İşte Sivas, Dersim köyler ve Özgür Ülke... Su, kirlenmiştir ve mikroplar içindedir. Su içtiği için insanlar ölmektedir... Hava yerine zehir solunmaktadır. İşte İstanbul... Ve toprak kan içindedir. Düşenlerin kanı yerde kalmaktadır...

Zülmün gündelikleştiği coğrafyada; artık 'bir zamanları ve kaybettiklerimiz' anımsamak gerekiyor...

(...)
Ne liberal vahşetin teşhirciliği ve İslam köktenciliklerinin tesettürü arasına sıkışıp kalmış Türkiye'de; insanlık geleceksizleştiriliyor. Sarışın aptal kadın, Türkiye'de "biz gidersek ezan susar" deyip yurt dışı gezilerinde "biz gidersek İslamcılar gelir" diyerek, iğrenç bir reel politikerliğe sarılıyor. Bunun adı pragmatizm. İslamcasına da "takiyye" deniliyor...

Din, siyasete alet ediliyor. "Laik" Türkiye'de, Nurlular ve Fethullahçılar (bir kez daha!) rejimin imdadı-

na çağrılıyor...

DEP'lileri "ceza"landıran; Özgür Ülke'yi bombalayan; 1994'in ilk dört ayında 428 trilyon lira iç borç ödemesinin kabusu ile kıvranan; 5 Nisan 1993 programı çöken ve sil baştan noktasına gelen Türkiye'de, mutfakta yangın var: Aralık '93'den ve '94'e, enflasyon % 2000'ler civarındadır..

İş bununla bitmiyor: 1995 yılı bütçesinin 1,3 ktrilyonluk toplamının, 235,6 trilyonu militarizmin ve dinin emrine ayrıldı...

(...)
Ajacakaranlıkta, tarihsel önemi olan bir kavşağa ilerliyoruz. Umudu büyütecek, özlemleri gerçekleştirecek güç ihtiyacımız var. Bir kader olmayan tarihin eğilimleri, seçenекlerle netleşmektedir. Seçenekleri gerçekleştirecek olan insan(lar)dır.

Ekonomik/siyasi ilişkilerin, yaşanan çürüme ile insanlara yansıdığı Türkiye'de; materyalin bir diğer yüzünde "mireya Baykuşu" nun ötecece atacak karanlık oluşturdugunu unutamayız. Yani Türkiye'de kökten bir kopuş ve yeniden kuruluş imkanları da "olunlaşmak" dir.

Ürreği, beyin başkaldırına kotalanmış Diyojenlere olan gereksinim ciddiden büyüktedir. Bunun için, sokaklarda insan aranmalıdır. İnsan sokaktadır. Karlılığıyla hayatın içindedir. 68'den 80'e uzanan tarihimiz, buna tanık/ taraftır. Aptallığın teslimiyetine karşı, dönüş ve başkaldırı türkülleri söylenmelidir. Ateş, su, hava ve toprak hala kurtarılabılır... Yaşam, nefatifleriyle değerlendirilebilir... Dağlar kentlerdeki kardeşlerini beklemektedir.

Bu nedenle; Lenin'in, hayran olduğu kadına, yoldaşı İnessa Arman'a, Aralık 1913'de yazdığı mektubu anımsanarak, anlaşılmalıdır: "Soytarlar! Sadece sözcüklerin peşindedir. Yepyeni biçimler içersinde kendisini gösteren yaşamın karmaşıklığını ve şaşırtıcılığını hiç düşünmüyorlar. (...) düşünmeyi bilmiyorlar. Yalnızca sözcükleri ezberlemekle yetiniyorlar. Yineleyip duruyorlar."

Şimdi ezberciliğe, nakli genellemelere ve basiti yinelenemelere verip; makro ölçekte, Özgür Ülke kadar kararlı ve işlevsel olma zamanıdır. Henüz vakit var. Ama zaman çok sınırlı...

Temel Demirel

Değirmeler

Ali D. Kardeş

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından bu sayıda yayımlanmamıştır.

Ulusal Radyo'dan coşkulu şölen

İstanbul/ Özgür Gelecek- 15 Şubat 1995 Pazar günü "Karanlıklara güneş çizmek için" sloganıyla İstanbul Ulusal Radyo açılış şöleni düzenlendi. Açılışın yapılacağı düşün salununun kapasitesi açılışa gelen insanları alacak büyüklükte olmaması nedeniyle, büyük bir izdiham yaşandı. 4 kişi bayıldı, bir kişi ise komaya girdi. Tertip komitesi bundan dolayı açılışın dışarda yapılması kararı alarak, insanları dışarda toplamaya başladı. Katılımın fazla olması nedeniyle açılışın organizasyonu bozulmaktan. İnsanlar dışarda beklemekten sıkılmışlardı. Dışardaki kitle Kürtçe ve Türkçe ezgiler eşliğinde halaylar çekerek "Türküler Susmaz Halaylar Sürer!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Birlik Mücadele Zafer!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!" sloganları atarak coşkularını canlı tutmaya başladılar. Bir müddet böyle devam ettikten sonra tertip komitesinden 2 kişi slogan atan topluluğu dağıtmaya çalıştı. Bunun üzerine kitle tertip komitesinin bu tavrına "Birlik- Mücadele- Zafer!", "Türküler Susmaz, Halaylar Sürer!" sloganları ve alkışlarla karşılık verdi.

Olaylardan 2 dakika sonra alana davul ve zurna getirildi. Davul, zurna eşliğinde türküler söylenip halaylar çekilmeye başlandı. Aradan geçen 10 dakika sonrasında Tertip komitesi salona girebileceğini şölenin başlamak üzere olduğunu belirtti.

Şölene Grup Yorum, Ali Rıza Binboğa, Fevzi Kurtuluş, Grup Munzur, İlyas Salman, H. Hüseyin Demirel, Grup Kızıllırmak, Moğollar, Emre Saltuk, Sadık Gürbüz ve kırkın üzerinde sanatçı, aydın katıldı.

Açılışa Pir Sultan Abdal Derneği saz grubu eşliğinde Çorum Halk Oyunları Ekibi kitleyi coşturan oyunlar sergiledi. Sanatçılar sahneye çıkarırken "Türküler Susmaz, Halaylar Sürer!", "Halkız Haklıyız Kazanacağız!" sloganları atıldı. Sanatçılar P. Sultan Abdal'dan türküler söylerken, salondaki kitle de eşlik ederek, semah çekmeye başladı.

Grup Yorum alkışlar ve sloganlarla sahneye çıktı.

Sanatçılar ve izleyici kitesinin Ulusal Radyo'dan beklentisi "Halkın susturulmaya çalışılan sesini yükseltmesi, asimile edilmeye, yozlaştırılmaya çalışılan kültürüne sahip çıkması" idi.

Adana PSA Derneği basıldı

Adana/ Özgür Gelecek- Büromuza yapılan saldırının ardından aynı gün saat 12:00'de Pir Sultan Abdal (PSA) derneğini basan polis dernekte bulunan dernek çalışanını tartakladı. Baskına uydurdukları kılıf, gazetemizin dernekte bulunması ve insanlara okutulması iddiasıdır. Büromuza ve PSA'yı basan

polis aynı gün Denge Azadi gazetesini saat 15:00'da baskın düzenledi. Denge Azadi çalışanları ve Azadi'ye protokol dağıtmak üzere gelen Kızıl Bayrak çalışanı da "şüpheli şahıs" gerekçesiyle gözaltına alındı ve 24 saat sonra mahkemeye çıkarılmadan serbest bırakıldı. Bu tür keyfi uygulamaların amacı sosyalist basını yıldırmaktır.

ÇİZGİLERLE

partizanarsiv.net

KONUŞAN FOTOĞRAFLAR

Aman çabuk satın; lütfen satın aldırmayın!

Başlığı okuyan herkesin bir "Hoppalaaa!" çekeceğini biliyorum. Biliyorum; çünkü ben bile neredeyse "Hoppalaaa!" çekecektim. Sonra yazıyı toparlayınca "Oohh beel!" çektim. İyi ettim. Siz de iyi okuyun, çok basit bir aritmetik işlemi yapıyoruz:

İsrail'in nüfusu 3 milyon; % 10'u 300 bin eder, değil mi? Hah! İsrail'in yıllık içme suyunun miktarı 600 milyon metre küpmü, bunun da % 10'u eder mi 60 milyon metre küp? Eder. Buraya kadar anlaşılmayan bir şey var mı- Yok! Güzel. Devam ediyoruz. TC, yıllık içme suyunun % 10'u olan işte bizim bu 60 milyon metre küp suyu satmak için İsrail'e teklif vermiş. Eğer bu suyu sadece İsrail devletinin

yöneticileri içecekse hiç durmayın, çabuk satın. Yok eğer bu sudan İsraili emekçiler de içecekse onlara tavsiyem, bu suyu satın aldırmamalarıdır.

Niye mi? Yahu Türkiye'de içilecek su kalmadı ki! Adı üstünde: içme suyu! Yani bu su içilmez; kolera, veba, tifo..., ne tür hastalık ararsan var. Mübarek içilecek su değil; hastalık koleksiyonu gibi bir şey. Neresi içilir bunun anam, babam?

Bu sudan yararlanılsa yararlanılsa inşaatlarda yararlanılır. Mikropları öldürüldükten sonra inşaatlarda kullanılacak bu suyun 1 metre küpünden çıkarılan kireçle en az 10 apartmana badana yapılır.

Sahip çıkamaz

Hak-İş Genel Başkanı Necati Çelik, Et ve Balık Kurumu (EBK)'nin kendilerine bağlı özgeçmiş'e devriyle ilgili yoğun eleştirilere uğraması sonucu "EBK'nun bize devri yanlışsa niye imzaladılar, doğrusu neden susarak taktim işini bize bırakıyorlar?" dedikten sonra da

Sarışın Başbakan'a meydan okuyarak "Tansu Hanım, Et ve Balıkta attığın imzaya sahip çık!" diye seslenmiş.

"Hak" sana da akıl fikir versin Necati Bey! Yahu, kadın kimliğine sahip çıkamıyor; imzasına nasıl sahip çıkacak ki?!

Temcit pilavı

Basındaki açıklamalara bakılırsa, anayasa değişikliği, TBMM Nayasa Komisyonu tarafından 'buzdolabına' kaldırılmış.

Hoş, Proletarya Partisi'nin erliğindeki halkın yapacağı anayasa değişikliği ndakileri 'değişiklik'

olarak görmüyoruz da, Allah! için adamlar kendi içlerinde haksız da değiller hani. Yani 'buzdolabına' koymayıp da bozulmasını mı(!) bekleyeceklerdi?! Allah! korusun!.. Bozulur olmazsa, nasıl ısıtıp ısıtıp halkın önüne sürerler sonra?! Değil mi ama?

İnciler...

"Dinle ey İsrail senin tanrın birdir"

Tevrat

O'da Kuzey Amerika'da oturuyor

Firavun dört bin yıl sonra uyandı bir gece

Mezarım nerde dedi mezarım nerde?

* İçki şişesi Yeltsin'in darbesi konusunda

Türkiye ne düşünüyor?

"Önce Clinton

konuşsun, bizim devlet ayrılıkçı değil de...

* Çiller "Kohl'e "Terör dosyası vermiş

Basın

Ha o mu? "Gizli ilişkiler dosyası

*Partiler banka gibiymiş

Polisler cellat

Cumhurbaşkanı peki?

Imm... O'da imam gibi

"Namazı katleden

şeyler, köpek, eşek, domuz ve kadındır"

Kur'an

Ey kadınlar yerinize sahip çıkın!

* Filozofların

aydınlatamadığı bir

toplumu şarlatanlar

aydınlatır

Concordet

Demir ve tunçla korunan devlet çöker

Platon

BULMACA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

SOLDAN SAĞA

1) Yarı-sömürge, yarı-federal ülkelerde iktidarı emperyalizmin toplumlar dayanağı sınıflardan çekip almanın en elverişli yolu. 2) İran'da bir halk- Türk Soyundan olan ve Kırım dolaylarında yaşanan bir halk. 3) Ruh- İçine su konulan kap. 4) Arnavutluk eski Cumhurbaşkanı olan Ramiz ön adlı ünlü revizyonist- Su kanalı. 5) Yaşamsal sıvı. 6) Bir bağlaç. 7) İşaret- Kürdistan'daki savaşı belirlemede kullanılan sözcük, temel olmayan. 8) Kara tahta ile özdeşleşmiş, beyaz bir yazma aracı. 9) Öztürkçe dünya- Izdırapsız, üzüntüsüz, sıkıntısız olmayan. 10) Bir kuş- Karın doyurmayı anlatma.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1) Yanlışlık- Herhangi bir konu ile ilgili yazılmış ve basılmış eser. 2) Acele, ivedilik Köylülerce eşit koşullarda emek birliğiyle gerçekleştirilmesi. 3) 1870-1924 yılları arasında yaşamış modern komünizmin kurucusu 20. yüzyılın en etkili politik önderi, öğretmeni, proletaryanın ideolojisi Marksla birlikte onun adı ile de anılır- Bir şeyi elde etme, arama emri. 4) Kilo- metre- Eskinin karşıtı. 5) Kilogram. 6) Dedeler, büyükbabalar- Bir şeyin belli bir bedel karşılığında verilmesi. 7) Yurt- Asya'da bir ülke. 8) (...) damar- Namus. 9) Eskiden "doğu" için söylenen sözcük- Dünyanın uydusu. 10) Karakter- Ters tesiri olan.

SOLDAN- SAĞA

1) ABİDİN DİNO 2) HİKAYE - BİN 3) MR.- LİZBON 4) ELEM- NE 5) DİYALEKTİK 6) AKA- AA 7) LİDER- KM. 8) İLET- Şİİ 9) FATMA - ŞA 10) EŞİTLİK

YUKARIDAN AŞAĞI

1) AHMET ARİF 2) BİRLİK- LAR 3) İK- EYALET 4) DALMA- İTME 5) İYİ- LAD- AŞ 6) NEZLE 7) KARŞIT 8) İBO- TA 9) NİNİNİ- KİŞİ 10) ON- EKİM- AK

SÖZÜN ÖZÜ

Manuel TEKİN

Sevgili Özgür Gelecek okurları

Gazetemiz Özgür Gelecek'in gelişen ulusal ve sınıfsal mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayabilmesi için, siz okurların önemli öneri ve eleştirilerine ihtiyaç duymanın bilinciyle, bu anketi hazırlayıp, siz okurlarımıza sunuyoruz. Ciddi bir perspektif edinebilmemiz için siz okurların anketimize, aynı derecede duyarlılık göstermeniz ve cevaplarınıza aykırı düşmediği sürece, soruların tümünü cevaplamamız gerekmektedir. Anketimize ne kadar çok cevap verilirse, o kadar çok perspektif ediniriz. Herşeyden önemlisi de, Özgür Gelecek'in gerçek yaratıcıları olarak sizlerin denetimini, gözlerini üzerimizde hissedeceğiz ve görevimize çok daha ciddi sarılacağız. Evet, bu şekilde, sizler tarafından denetlenmek istiyoruz.

Sevgili okurlarımız, anket sorularımız, değişik tiplerden oluşmaktadır. Sorularımızı, tek şıkla cevaplandırabileceğiniz gibi, birden fazla şıkla da cevaplandırabilirsiniz. Ayrıca geniş anlatımlarda bulunmak isterseniz, ek bir kağıda yazabilirsiniz.

Dostlukla, başarılar dileriz.

Not: Bir gazeteyi birden fazla kişi okuyorsa, anket sorularını başka bir kağıda yanıtlayarak iletebilirsiniz. Dediğimiz gibi ne kadar çok kişiden cevap alırsak, o kadar çok perspektif edineceğiz.

1) Cinsiyetiniz?

a) Erkek

b) Bayan

2) Yaşınız?

3) Yaşadığınız yer Hangi il/ ilçe:

a) Merkez

b) Kırsal

4) Medeni haliniz?

a) Evli

b) Bekar

5) Kaç nüfussunuz?

6) Milliyetiniz?

a) Türk

b) Kürt

c) Ermeni

d) Laz

e) Arap

f) Diğer:

7) Mesleğiniz?

8) Öğrenim durumunuz?

a) Hiç yok

b) İlkokul

c) Ortaokul

d) Lise

e) Yüksekokul (Üniversite)

9) Özgür Gelecek'i düzenli okuyor musunuz?

a) Evet

b) Hayır

10) Düzenli okumuyorsanız, okuma sıklığınız nedir?

a) Genellikle okuyorum

b) Arada- sırada

c) Orta düzeyde

d) Son sayıları

e) İlk defa

f) Varsa başka:

11) Özgür Gelecek'in tüm sayfalarını okuyormusunuz?

a) Evet

b) Hayır

12) Gazetede ilgiyle okuduğunuz sayfa hangisi

a) Okur köşesi

b) Gündem

c) Haberler-yorumlar

d) Köşe yazarları

e) Orta sayfa yazıları

f) Ekonomi

g) Kültür-sanat

h) Mizah-bulmaca- çizgiler

i) Anlatı

j) Kavganın güncesi

k) Kadınsayfası

l) Dış haberler

13) 11. soruya cevabınız "hayır" ise genellikle veya hiç okumadığınız sayfa hangileri?

a) Okur köşesi

b) Gündem

c) Haberler-yorumlar

d) Köşe yazıları

e) Orta sayfa yazıları

f) Ekonomi

g) Kültür-sanat

h) Mizah-bulmaca, çizgiler

i) Anlatı

j) Kavganın güncesi

k) Kadın sayfası

l) Dış haberler

14) Okur sayfası

a) İlgili okuyorum- sayfa sayısı yeterli

b) İlgili okuyorum- sayfa sayısı yetersiz

c) İlgimi çekmiyor- okumuyorum

d) Varsa başka:

15) Gündem sayfası

a) Beğeniyorum, gündemi yakalıyor,

perspektif yeterli

b) Gündemi yakalıyor ama perspektif zayıf

c) Gündemi yakalamıyor ama perspektif yeterli

d) Okuyorum, ama beğenmiyorum

e) İlgimi çekmiyor okumuyorum

f) Varsa başka:

16) Haberler

a) Beğeniyorum- sayfa sayısı yeterli

b) Beğeniyorum- sayfa sayısı yetersiz

c) Okuyorum ama beğenmiyorum

d) İlgimi çekmiyor- okumuyorum

e) Varsa başka:

17) Haber sayfalarını beğenmiyorsanız neden?

a) Haberlerde, yorum ve perspektif zayıf

b) Haberlerin çoğunluğunun işçi haberleri olmasından

c) Güncel haberler yakalanamıyor

d) Köylülük sorunlarıyla ilgili haber yok

e) T. Kürdistanı'ndan haber yok

f) Varsa başka:

18) Köşe yazıları

a) İlgili okuyorum

b) Okumuyorum, sıkıcı

c) Köşe yazıları yeterli

d) Daha fazla köşe açılmalı

e) Varsa başka:

19) Hangi köşe yazarlarını gazetemizde görmek istersiniz?

20) Orta sayfa yazıları?

a) İlgili okuyorum

b) Okuyorum ama yetersiz

c) Hiç okumuyorum. Nedeni?

d) Varsa başka:

21) Ekonomi

a) İlgili okuyorum

b) Arasına- (Neden)

c) Daha çok teorik olmalı

d) Hiç okumuyorum(Neden)

e) Haber-yorum olmalı

f) Varsa başka:

22) Kültür - sanat

a) Okuyorum- beğeniyorum

b) Okuyorum ama beğenmiyorum

c) Kültür- sanata ilişkin (MLM) teorik açıklamalar sunulmalı

d) Kültür- sanata ilişkin haberler çoğaltılmalı

e) Hiç okumuyorum (Neden)

f) Varsa başka:

23) Mizah

a) Beğeniyle okuyorum

b) Sığ ve yüzeysel buluyorum

c) Zorlama espriler yapıyor

d) Okumuyorum (Neden)

e) Varsa başka:

24) Dış haberler

a) Beğeniyorum

b) Beğeniyorum ama yeterli değil

c) Çizgiler, acemice ve basit

d) Okumuyorum (Neden)

e) Varsa başka:

25) Bulmaca

a) Zor ama öğretici

b) Her sayısını ilgiyle çözmeye çalışıyorum

c) Hiç uğraşmıyorum (Neden)

d) Varsa başka:

26) Anlatı

a) İlgili okuyorum

b) Okuyorum, ama sıkıcı

c) Okumuyorum (Neden)

d) Varsa başka:

28) "İbrahim diyor ki" köşesi

a) Bu köşenin konulması olumlu

b) Konulan yazılar genelde güncel yönelik seçilmiyor

c) Böyle bir köşe açmak gereksiz

d) Varsa başka:

29) Kadın sayfası

a) Günceli yakalıyor, perspektif koyuyor

b) Günceli yakalıyor perspektif eksik

c) Günceli yakalamıyor ama perspektif yeterli

d) Daha çok teorik olmalı

e) Okumuyorum (Neden)

f) Varsa başka:

30) Dış haberler

a) Dünyada gelişen olayları zamanında ve yeterli düzeyde veriyor

b) Olayların gerisinde kalıyor

c) Yorum ve perspektif eksik

d) Okumuyorum (Neden)

e) Varsa başka

31) Özgür Gelecek'i neden okuyorsunuz?

a) Marksist- Leninist- Maoist çizgide olduğu için

b) İşçi sınıfının ve yoksul halkın sorunlarına ciddi bir biçimde değindiği için

c) Tüm diğer devrimci- sosyalist basını takip ettiğim için

d) Araştırmama kaynaklık etmesi için

e) Varsa başka:

32) Özgür Gelecek'in dışında hangi gazete- dergileri okuyorsunuz?

a) Marksist- Leninist- Maoist çizgide olduğu için

b) İşçi sınıfının ve yoksul halkın sorunlarına ciddi bir biçimde değindiği için

c) Tüm diğer devrimci- sosyalist basını takip ettiğim için

d) Araştırmama kaynaklık etmesi için

e) Varsa başka:

33) Özgür Gelecek'in periyodu

a) 15 günlük yeterli

b) Haftalık olmalı

c) Günlük olmalı

34) Özgür Gelecek haftalık olsa hangi ebatta görmek istersiniz

a) Dergi biçiminde

b) Gazete boyutunda, tam sayfa

c) Yarım sayfa (Yani şimdiki ebatı)

35) Sayfa- fotoğraflar

a) Tüm sayfa- fotoğraflar renkli olmalı

b) Kapak ve ortasayfa renkli olmalı

c) Sadece kapak

d) Şimdiki hali iyi

36) Gazetemizin sayfa sayısı

a) Yeterli

b) Yetersiz (kaç sayfa olmalı...)

c) Fazla (kaç sayfa olmalı...)

37) Sayfa düzenini (mizanpaj) nasıl buluyorsunuz?

a) Beğeniyorum

b) Beğeniyorum ama yeterli değil

a) Beğeniyorum

b) Beğenmiyorum

c) Öneriniz varsa:

38) Görsel materyal (fotoğraf- çizgi)

a) Yeterli

b) Yetersiz

39) Gazetemizin fiyatı ne kadar olmalıdır.

a) Yeterli

b) Yetersiz

40) Marksist- Leninist- Maoist çizgide başka yayına ihtiyaç duyuyor musunuz?

a) Kültür-Sanat dergisi

b) Kadın dergisi

c) Varsa başka:

41) Gazetemizin dağıtımını sizce yeterli mi?

a) Yeterli

b) Çok yetersiz

42) Gazetemiz elinize nasıl ulaşıyor?

a) Bayiden alıyorum

b) Gazete bürosundan temin ediyorum

c) Elden alıyorum

d) Aboneyim

e) Çeşitli DKÖ'lere gelen protokollerden okuyorum

f) Varsa başka:

42) Gazeteyi sizinle birlikte kaç kişi okuyor?

a) Sadece alarak

b) Çevremdekilere okutarak

c) Haber-yazı göndererek

d) Çizgi göndererek

e) Dağıtımına katkıda bulunarak

f) Varsa başka:

44) Gazetemize ne tür katkıda bulunuyorsunuz?

a) Sadece alarak

b) Çevremdekilere okutarak

c) Haber-yazı göndererek

d) Çizgi göndererek

e) Dağıtımına katkıda bulunarak

f) Varsa başka:

45) 44. sorudan hareketle, bundan sonra ne tür katkıda bulunabilirsiniz?

a) Sadece alarak

b) Çevremdekilere okutarak

c) Elden dağıtımını yaparak

d) Muhabirlik yaparak

e) Haber- yazı- çizgi göndererek

f) Bağıştta bulunarak

g) Varsa başka:

46) Gazetemizde daha çok ne tür şeyler görmek istersiniz?

a) Sadece alarak

b) Çevremdekilere okutarak

c) Elden dağıtımını yaparak

d) Muhabirlik yaparak

e) Haber- yazı- çizgi göndererek

f) Bağıştta bulunarak

g) Varsa başka:

47) Gazetemizin esas alacağı hedef kitle hangi kesimler olmalı?

a) MLM siyaseti benimsemiş ileri kesime yönelik olmalı

b) MLM siyaseti benimsemiş orta kesime yönelik olmalı

c) MLM siyaseti benimsemiş geri kesime yönelik olmalı

d) Halk kesiminin ileri kitlelerine yönelik olmalı

e) Halk kesiminin orta kitlelerine yönelik olmalı

f) Halk kesiminin geri kitlelerine yönelik olmalı

48) Bunların dışında, bizim sormakta- görmekte eksik kaldığımız noktalarda, varsa eleştiri ve önerilerinizi yazarak belirtebilirsiniz.

Kavganın Güncesi

Dünya proletaryasının elin DMARKSİZM gibi yenilmez bir klavuz veren büyük usta KARL MARKS; (5 Mayıs 1818-14 MART 1883). Bu kuramı dünyada ilk kez Sovyetler Birliği'nde hayat geçiren V.İ. LENİN'in sadık takipçisi ve sosyalist inşanın mimarı olan büyük usta J. V. STALİN (21 ARALIK 1879- 5 MART 1953) inançla ve coşkuyla anıyoruz.

İbrahim diyor ki

Kemalizm demek

Yine Şafak revizyonistleri, "M. Kemal, halkımızın ilerici tarihinin (abc) bir parçasıdır" demektedirler. Bu iddiaların, Türkiye gerçekleriyle en küçük bir ilgisi ve bağdaşır tarafı yoktur. Şafak revizyonistleri, kendi boş hayallerini gerçeklerin yerine koymaya çalışıyorlar; ülkemizde bir yoğun revizyonist ve oportünist klik, özellikle Kemalizm konusunda aynı şeyi yapıyor. Özellikle Kemalizm konusunda, orta burjuvazinin gerçeklere aykırı idealist yarğaları öylesine beyinlere yerleşmiş, kafalara öylesine tekel kurmuştur ki, Kemalizmın komünistçe değerlendirilmesi sanki olanaksız hale hale gelmiştir. Şimdi iyi biliyoruz ki, bizim Kemalizm konusundaki yarğalarımız, Çetin Altan, D. Avcıoğlu, İhan Selçuk'tan tutun da, TİP, M. Belli, H. Kıvılcımlı, TKP, THKP-THKC, THKO ve Şafak revizyonistlerine kadar, bütün burjuva ve küçük-burjuva örgüt ve akımlarını öfkeyle ayağa fırlatacaktır. Ama öfkeyle ayağa fırlatılmıyorsa, Türkiye tarihine daha ciddi olarak göz atılmalı, onu doğru olarak kavramaya çalışmaları gerekmez mi? Türkiye gerçekleri bize şunu gösteriyor:

Kemalizm demek, fanatik bir anti-komünizm demektir. Kemalistler, M. Suphi ve 14 yoldaşını, kahpece ve hunharca boğazlamışlardır. TKP'yi M. Suphi yoldaşın ölümünden sonra bu isme layık bir parti olmadı; halde; amansız bir şekilde ve her fırsatta ezmiş bugün Amerikancı faşist sıkıyönetim mahkemelerinin yaptığı, Kemalist iktidar defalarca yapmıştır; her iki yılda bir, çoğu zaman her yıl en az bir kez, genel tutuklamalar düzenleyerek yüzlerce insanı polis işkencesinin geçirmiş, karakollarda ve zindanlarda çürütmüştür. Sovyetler Birliği'ne çıkar sağlamayı hesapladığı sürece dalkavukluk etmiş, diğer zamanlarda sinsî ve azgın bir düşmanlık beslemiştir.

Kemalizm demek, işçi ve köylü yığınlarının, şehir küçük-burjuvazisinin ve küçük memurların sınıf mücadelesinin kanla ve zorbalıkla bastırılması demektir. Kemalizm, işçiler için süngü ve ateş, cop ve dipçik, mahkeme ve zindan, grev ve sendika yasağı demektir; köylüler için ağa zulmü, jandarma dayacağı, yine mahkeme ve zindan ve yine her türlü örgütlenme yasağı demektir. Şnurov yoldaşın verdiği örnekleri, Adana-Nusaybin demiryolunda işçilerin nasıl kurşuna dizildiğini bütün arkadaşlar bir kere daha hatırlasınlar.

Kemalizm demek, her türlü ilerici ve demokratik düşüncenin zincire vurulması demektir. Kemalizmı övmeyen her türlü yayın faaliyetleri yasaktır. İlerde, Kemalist iktidar aleyhine herhangi bir yazının çıkabileceği olasılığı dahil, yayın organlarını kapatılması için yeterli nedenlerdir. Sonu gelmez "örflü idareler" ülkeyi kasıp kavurmakta ve her bir "örflü idare" yıllarca sürmektedir; meclis, CHP'nin tepesindeki bir avuç yöneticinin ve onun değişmez başkanı M. Kemal'in elinde oynaktır; Anayasa da ve bütün yasalar da öyledir, ülkeyi gerçekte ordu yönetmektedir.

Kemalizm demek, her alanda Türk güvenizminin kışkırtılması, azınlık milliyetlere amansız bir ulusal baskının uygulanması, zorla Türkleştirme ve kitle katliamı demektir.

Kemalizm'ın "İstiklal-i tam" ilkesi demek, yarı sömürgelik koşullarına seve seve razı olma ilkesi demektir. Kemalist Türkiye, yarı-sömürge Türkiye'dir. Kemalist iktidar, İngiliz-Fransız emperyalizmine ve daha sonra Alman emperyalizmine usaklık eden, onlarla işbirliği eden bir iktidar demektir. Şnurov'un belirttiği gibi, Kemalistlerin emperyalistlerle olan sınıf kardeşliği, ulusal düşmanlıklarından ağır basmıştır; Kemalist iktidar, birçok kez İngiliz, Fransız ve Alman şirketlerinin çıkarlarını korumak için, Adana-Nusaybin demiryolu grevinde olduğu gibi, işçileri kurşuna dizmiştir.

Şimdi Kemalizm dalkavukluğu yapan revizyonistler, bize hisimla soracaklar: Peki öyleyse, Kemalistleri SSCB ve Lenin niçin destekledi? Bunun yanıtı gayet basittir: SSCB ve Stalin, Japonya'ya karşı Guomintang'ı niçin desteklediyse, bunu da onun için destekledi. ÇKP ve Mao Zedung yoldaş, Asya'nın, Afrika'nın ve Latin Amerika'nın geril ülkelerindeki komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarlarını, örneğin Yahya Han'ın faşizmini, ABD emperyalistlerine ve Sovyet sosyal emperyalistlerine karşı niçin destekliyorsa, o dönemde SSCB ve Lenin yoldaş da, Kemalistleri onun için destekledi, yani o dönemde daha gerici ve daha büyük düşman olan İngiliz-Fransız emperyalistlerini tecrit etmek için destekledi; yani SSCB ve Lenin yoldaş, gericiiler arasındaki çelişmelerden devrimin çıkarına ustalıkla yararlandılar. Sorun budur.

Kemalizme dalkavukluk eden revizyonistler, hisimla bağıraraklar: "Siz, Kemalizmın ulusal kurtuluşu yönünü reddediyorsunuz! Hayırlı Biz sadece Kemalizmın "ulusal kurtuluşçuluğunun" niteliğini doğru tespit ediyoruz. Kemalizmın ulusal kurtuluşçuluk olarak gördüğü şey, sömürge yapının kalkması, fakat yarı-sömürge yapının olduğu gibi egemenliğin korunmasıdır; emperyalizmin doğrudan egemenliğin kalkması, fakat dolaylı egemenliğin olduğu gibi devam etmesidir; emperyalizmle ekonomik ve siyasi işbirliğidir; emperyalizme siyasi bakımdan yarı bağımlılıktır. Kemalistler, sömürgecilğe niçin karşıdılar? Bu sorunun yanıtını Şnurov yoldaşın daha önce aktardık. Bir kere daha okuyalım:

"... Devrimin başına Türk ticaret burjuvazisi geçti. Türkiye tarım ülkesi olduğu için, tüccarların başlıca alışveriş tarım ürünleri üzerinedir. Böylece ticaret burjuvazisi, ağalar ve büyük toprak sahiplerine sıkı bağlar kurdu. Her Türk köyünde ağa ve büyük toprak sahibi, aynı zamanda tefeci ve köylü ürünlerinin belli başlı alıcısı ve satıcısıydı. Bu ağaların bazen un değirmeni, yağ veya kuru meyva işleyen küçük imalathaneleri ve diğer ufak tefek girişimleri oluyordu. Ağalar aynı zamanda tarım ürünlerini toptan satın alan büyük ticaret firmalarının acenteleri durumundaydılar.

"Bu koşullar altında, Türkiye, Avrupa kapitalistlerine yenilmiş olsaydı, yabancılar en kısa zaman içinde bütün ticareti ve sanayi ele geçireceklerdi. Türk burjuvazisi bir ölüm kalım sorunuyla karşı karşıyaydı. Kapitalistlerin işgali altındaki liman şehirleri olmazsa, devlet kendilerini desteklemezse, yabancılar verilen ayrıcalıklar devam edip Türkiye her bakımdan yabancı kapitale bağlı kalırsa, yurdun öz ticaret ve sanayii er geç ölecekti, tüccarı, sanayicileri, tarım ürünlerini yabancı ülkelere satan ağa ve büyük toprak sahiplerini devrimci kılan işte bu tehlike idi. Köylü, işçi ve küçük esnafın kapitalistler ve toprak ağalarına karşı duyduğu hoşnutsuzluk ustalıkla yabancı kapitalistlerle mücadeleye dönüştürüldü.

Kemalistleri, sömürgecilğe karşı çıkaran nedenler işte, Şnurov yoldaşın işaret ettiği nedenlerdir. Japon emperyalizminin işgaline karşı çıkan Çan Kay-Şek ve onun temsil ettiği sınıflar ne kadar ulusal kurtuluşçu ve devrimciyse, M. Kemal ve onun temsil ettiği sınıflar da, o kadar ulusal kurtuluşçu ve devrimcidir.

Kemalizm demek, aynı zamanda, toprak ağaları sınıfıyla kol kola, omuz omuza köylü kitlelerini ezme, çıkar birliği etme, sınıf kardeşliği etme demektir.

Bütün bu gerçekler, Kemalizmın sınıf karakterini, hangi sınıfın ideolojisi olduğunu açıkça gösteriyor: **Kemalizm, komprador Türk büyük burjuvazisinin ve orta burjuvazinin sağ kanadının ideolojisidir.**

Kemalizmın faşizmle bağdaşmaması bir yana, Kemalizm, bizzat faşizm demektir. Kemalist diktatörlük, askerî faşist diktatörlüktür.

Seçme Yazılar (sf.186-190) Umut Yayıncılık

Komünist Enternasyonal I. (Kuruluş) Kongresi yapıldı

Mart 1919'un ilk haftasında Kremlin'in duvarları arasında sesizce, ama çok önemli bir olay oldu. Sovyetler Birliği çevresindeki ablukayı aşan yabancı sosyalist temsilcilerden oluşan bir topluluk Çarlık döneminden kalma eski bir mahkeme salonunda III. Enternasyonal'in kurulması konusunu tartışıyordu. Birçok temsilci de ya hükümetleri çıkmalarına izin vermediği yada yolda tutuklandıkları için ulaşamamıştı.

Toplantıya katılan 50'den fazla temsilciden 35'i 19 farklı ülkedeki komünist parti yada grupların temsilcisi olarak oy hakkına sahipti. aRusya Komünist (Bolşevik) Partisi'nden temsilci olarak Lenin, Zinovyev, Stalin, Buharin ve Çiçerin vardı. Kongreye Türkiye Komünist Partisi'nden Mustafa Suphi de katılmış ve bir konuşma yapmıştı.

Lenin 2 Martta yaptığı kuruluş kongresini açılış konuşmasında

"İç Savaş'ın yalnızca Rusya'da değil, Almanya gibi kapitalist ülkelerde bile bir gerçeklik haline geldiğine işaret ettikten sonra, burjuva demokrasisi hayallerinin çöktüğünü belirtti.

6 Mart 1919'da oylanan "Komünist Enternasyonal Platformu"nda, "Yeni bir çağ doğdu, kapitalizm çözülmüş, içte yıkılışı çağ"; proletaryanın komünist devriminin çağı "saptaması yapıldıktan sonra "insanlık yıkım tehdidi altındadır, onu kurtarabilecek tek güç proletaryadır" deniliyordu.

"Kapitalist üretim yöntemlerinin nihai sonucu, kaostur... Gerçek düzeni, komünist düzeni işçi sınıfı kurmalıdır. İşçi sınıfı sermaye egemenliğini parçalamalı, savaşları imkansız kılmalı, devletler arasındaki sınırları ortadan silmeli, dünyayı kendisi için çalışan uçsuz bucaksız bir topluluğa dönüştürmeli, halkların kuruluşu ve kardeşçe dayanışma-

sını gerçekleştirmelidir.

I. kongrenin önemi bu kongrede yapılan işlerden çok, Komintern adıyla yaygınlık kazanacak olan III. Enternasyonal'in, yani Komünist Enternasyonal'in fiilen kurulmuş olmasıydı. Kongre sonunda yayınlanan "Bütün ülkelerin proleterlerine" başlıklı bildiri, daha sonraları ikinci bir Komünist Manifesto olarak nitelenecekti.

Bildiride kapitalizmin yükselişi ve çöküşü ile, Komünist Manifesto'dan bu yana geçen yetmiş iki yıl içinde komünizmin gelişmesi gözden geçirildikten sonra, çabucak ana temaları değiştirildi. Komintern Manifesto'su şu çağrıyla son bulur;

"Dünya İşçileri! Emperyalist barbarlığa, Monarşiye, ayrıcalıklı tabakalara, burjuva devlete ve burjuva mülküyete karşı her tür ve çeşitli toplumsal ve ulusal baskıya karşı mücadelede birleşin!

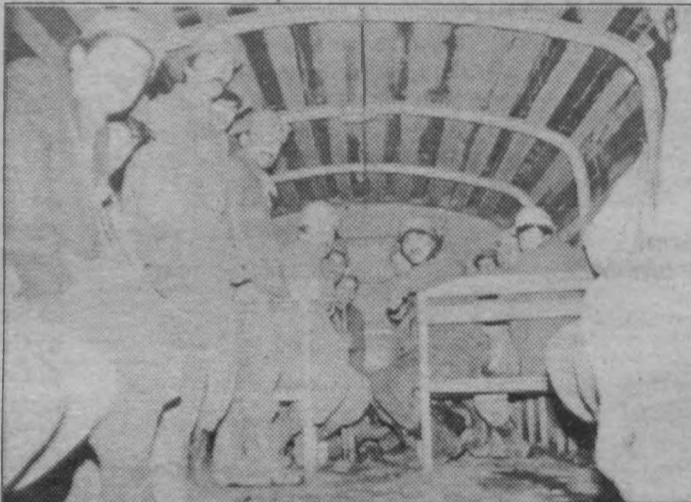
Kozlu'da karanlığa inat direniş

12 Mart 1965 cuma günü Türkiye işçi hareketi tarihinde ilk büyük ayaklanma Kozlu ayaklanması oldu.

12 mart saat 23:45 sularında Kozlu'da liyakat zammının verilmemesinden dolayı genel grev başladı. Akşam vardiyasında çalışan işçiler işe başlamak için giderlerken yolda greve giden işçiler tarafından İhsaniye Köprüsü'nde yolları kesildi ve greve gittiklerini belirttiler. Bunun üzerine diğer işçilerde katıldı ve toplanarak hep birlikte yürüyüşe geçtiler.

Bu arada devlet Kozlu'ya askeri yığınak yapmıştı. Binlerce askerin Kozlu'ya gelmesi üzerine binlerce işçi tepki gösterdi. Bunun üzerine deniz erleri mermilerle halk üzerine ateş açmaya başladı ve halkta taş ve sopalarla askerlere hücum ettiler. İşçiler artık tutulmaz hal aldıklarından askeri birlikler geri çekilmeye başladı.

Bu arada 17 jandarma eri yaralanmış, vali işçiler tarafından dövülmüş ve jandarma komutanı yaralanmıştı. **Mehmet ÇAVDAR ve Satılmış TEPE** isimli işçiler öldürülmüştü. Arkadaşlarının öldürüldüğünü gören işçiler daha da kinlenmişlerdi. İşte bundan sonra Zonguldak sanki bir

savaş alanı gibiydi. İşçiler kendilerini satan Maden-İş sendikası Başkanı Osman İpekçi'yi arıyorlardı. Sendika başkanı askerler tarafından korunup şehir dışına çıkartıldı.

Maden-İş Sendikası beş kişilikten oluşan bir heyet gönderip işçilerle görüşürüp işçi ayaklanmasını bastırmak istiyordu. Ancak işçiler sendikadan gelen işçi temsilcileri dövere geri gönderdi. Devletin İçişleri Bakanı ve generallerde Kozlu'ya geldiler ve işçilerle görüşüp eylemi bitirmek

istediler. İşçilerin içinden seçilen beş kişilik bir heyet, İçişleri Bakanı ile görüştüler ve iş başı yapmaya karar verdiler. Kendi işçi arkadaşlarını satan bu beş kişilik işçi heyeti, resmi bir otomobille Kozlu'ya geldiler, sokak ve evleri dolaşarak işçilerin işbaşı yapmasını istedikler.

İşçiler kendilerini satan bu insanlara güvenmeyip tam tersine tepki göstererek işbaşı yapmadılar. Kozlu ayaklanmasında yüzlerce işçi tutuklanıp, işkenceden geçirilip cezaevine gönderildi.

Yeşermek üzere toprağa düşenler

Hüseyin BABAYİĞİT,
Ali KAYA, Binali YİĞİT,
Kader KILIÇ, Haydar
SÖNMEZ, Niyazi
GÜNDOĞDU, Mazlum
GÜDER Proleterya

saffarında şehit düştüler. Onların bize emanet ettiği kızıl bayrağı daha yükseklere taşıyacak ve gelecekteki onurlu bir şekilde devredeceğiz.

Seyfi BATAR
(Diyarbakır
05.03.1988)
Çatışmada iki
yoldaşıyla
katledildi.

www.partizankarsiv.net

Kadınlar, kazanımlarımıza sahip çıkalım!

Sendikaların ve sendikalara bağlı kadın komisyonlarımızın '95 8 Mart'ına ilgisi '94 yılına oranla daha az. EKB olarak, miting tertip komitesinin, sendika yönetimlerinde bulunan ya da sendikali kadınlarımız tarafından oluşturulmasının günün önemi açısından anlamlı olacağını düşünerek çağrıda bulduk. Böyle bir çabayı destekleyeceklerini söyleyen sendika yönetimleri, iş pratik sorumluluk almaya gelinece pek ortalıkta görünmediler. Böylelikle başvuru süresinin gecikmesine neden oldular. EKB kendi olanakları ve birkaç duyarlı kurumla bu görevi üstlendi.

Sendika yönetiminde bulunan bazı kadın arkadaşlarla konuştuğumuzda genelde kadın komisyonlarında bir dağılımın olduğunu ve eski canlılığını yitirdiklerini söylediler. Ki bu salt kadın komisyonları için değil, genel olarak kadın-erkek çözümleri için geçerlidir.

Duraklamanın nedenlerini sorduğumuzda, "İnsanlar belli ölçüde kendilerini yorgun hissediyorlar. Onca yıldır uğraştık elimize ne geçti, gün geçtikçe yoksullaştık, bir grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını dahi elde edemedik yakınmaları var" diye yanıtladılar.

Öncelikle "ne kazandık?" sözünün yanlışlığını vurgulamak istiyoruz. Bu kazanımları salt maddi kazanım olarak değerlendiren kafaların yakınmalarıdır. Kamu çalışanları daha düne kadar kapıkulu olarak görüyorlardı. Yaşamlarının en küçük ayrıntısını belirleyen şey siyasal kararlar olduğu halde politikayla en ufak ilgisi dahi yasaklanmış, ilgileneni kendilerini hep kapı dışarda bulmuştu. Özellikle '80 sonrası verilen mücadelelerle memurlar kapıkulu olmadıklarını haykırdılar, ayağa dikildiler. Politika bizim de hakkımız dediler. Sendikalaşmaları yasalarca yasaklandı halde emekçi olarak bizim de hakkımız diye dayattılar ve sendikalarını kurdular. Dönem dönem yaptıkları eylemlerle ve devletin emekçi düşmanı yönünü teşhir ettiler ve le onurlu yaşama çabası verdiler. Bunlar elbette bir kazanımdır. Bunları inkar etmek kişinin kendi emeğine saygısızlıktır.

Peki tüm bunlar yeterli mi? Elbette yeterli değil. Bugün katedilmesi gereken çok uzun bir yol var. Bu için bir yanı, diğer bir yanı da "bugün objektif şartlar daha çok atılımlı olmayı dayatmışken ve olunması gereken, neden daha geri duruyor, bunun üzerine kafa yormak gerek.

Bunun en önemli nedeni birincisi; devletin her türlü terörüyle (ekonomik, askerî, siyasi ve kültürel) kuşatılmış emekçi kesime siyasal bilinç götürmedeki eksiklikler. Sendika bürokratlarının bunda

önemli bir engeli vardır. Mücadeleyi üç kuruşa beş kuruş eklemeye talepleriyle boğmaya çalıştılar. Salt ekonomik yönde çalışan kafalar yaratmaya çaba sarf ettiler. Tabii ki herşeyin birbirine bağlı olduğu toplumsal yaşamda tek yönlü bakmak başarısızlığı da beraberinde getirmektedir. Ve sonuçta üç kuruşa beş kuruş eklemeye çabasıyla ya da eklendiği halde yüksek enflasyon nedeniyle daha sözleşmelerin mürekkebi kurumadan tekrar eski alım gücüne, hatta daha da aşağıya düşmeleri sonucu umutları kırılmaya başlıyor. "Onca mücadele ediyoruz bir şey kazanamıyoruz" diye.

Ekonomik ve sosyal hakları için sokağa dökülen emekçilerimiz, "Haksız savaşa son" diye sokağa dökülmüyor. Oysa ücretlerinin azlığının ya da pahalılığın bir nedeni de bu haksız savaşa aktılan trilyonlardır. Emekçilerimiz "Yargısız infaza son" diye eylemlerine girmiyorlar. Bilmiyorlar ki devlet bu uygulamalarıyla korku toplumu yaratmayı hedefliyor. Baş kaldıranı, yok ederim mesajını vererek halkı edilgenliğe sürüklemeye çalışıyor.

Ve yine emekçi halkımız "Somali"ye asker gönderilmesine" karşı kitlesel eylemlilikte bulunmuyor. Gönderilen evlatlarımız orada ne adına ve kimin için ölüyorlar? diye devletin hesap sormuyorlar. IMF kararlarına, devletin yağmalanmasına, KİT'lerin haraç mezat satılmasına güçlü bir muhalefet yürütmüyorlar. Ekonomik sıkıntılarının gerçek nedenini bilince çıkaramadıkları için sonuçta niçin 3 kuruşuma 5 kuruş ekeleyemedim diye hayıflanıp duruyorlar.

Emekçiler ekonomik sıkıntıları aşmanın yolunun soruna siyasal yaklaşmaktan geçeceğini bilmiyorlar. IMF kararlarına, devletin yağmalanmasına, KİT'lerin haraç mezat satılmasına güçlü bir muhalefet yürütmüyorlar. Ekonomik sıkıntılarının gerçek nedenini bilince çıkaramadıkları için sonuçta niçin 3 kuruşuma 5 kuruş ekeleyemedim diye hayıflanıp duruyorlar.

İşin bir ve önemli yanı budur. Diğer ise buna bağlı olarak -ki siyasallaşmak siyasal olgunluğu, dostu-düşmanı birbirinden doğru ayırmayı da beraberinde getirir.

İkinci neden: Emekçilerin ve emekçi önderliğine soyunanların birlikte iş yapma yetilerinin zayıflığı. Herkes kendi kapısının önünü süpürmekle meşgul, diğerleri ne yapıyor, ne halledir fazla düşünmüyor. Oysa koca bir bataklık olan ülkemizde bu kapılar ve de bu kapılara ait yapılar az. Eğer

bizler bu yapılar arasında birbirimize ulaşmak için çaba harcamazsak ve aralarındaki bataklık temizleme hedefi gütmeysek herkes bataklıkla sarılı adasında nefes alamaz hale gelir. Devletin istediği de bu; herkesi kendi alanında boğmak, güçlerini birleşmesini engellemek. Emekçiler bu taktiği boşa çıkardıkça kazanım elde ederler. Bu nedenle herkesin kendi adacıklarında boğulup kalmaması için gerekli özveri gösterilmelidir. Herşeyi ilke düzeyine çıkarıp (özünde ilkelerin niteliğini düşürerek) amudun sapı, üzümün çözü var deyip ortak eylemliliklerin önünü tıkamamak gerekir. Ezilen halkların çıkarımlarına bu emrediyor.

Genel dağınıklığın yanında kadın komisyonlarının daha çok dağılmalanının nedenlerinden biri yine kadın sorununa sağlıklı yaklaşılmamasıdır. Birincisi kadınlarımız sendikal ya da politik mücadelede yeterince yoklar. Onların bilinçlenmelerinde yetersizlik vardır. Hala birçoğu kavganın sahibi değil destekçisi konumundadır. Siyasal kimlikleriyle iki ayaklan üzerinde durmadıkları için, kadın ya da özel sorunları ağır bastığında varoldukları mevziden geri çekilebiliyorlar. Veya bir kısmı vitrin gücü diye seçiliyor.

Kadınların ağırlıklı olarak çalıştıkları tekstil okulunda bir sendikaya gittik ve bayan işçi temsilcileriyle görüşmek istediğimizi söyledik. Sendika başkanı,

kadın işçilerin yoğun olduğunu, kadınların bilinçlenmesine önem verdiklerini, bu nedenle temsilcilerin hepsinin kadınlardan olduğunu söyleyerek temsilcileri çağırdı. 5 bayanı görünce sevinç duyduk. Ama konuştuğumuzda öfkemiz arttı. Erkek sendika başkanı sözü aldı, bırakmak istemedi. Bir esas olarak kadın temsilcilerle görüşmeye ve burada neler yapabileceğimizi öğrenmeye geldiğimizi söyleyerek kadın arkadaşlara yöneldik. Burada ne tür sorunları yaşıyorsunuz diye sordumuzda herhangi bir sorunun olmadığını, patronlarının iyi insan olduğunu, ama işçilerin dönem dönem iş saatlerini istismar ettiklerini söylediler. Sendika başkanlarının çok iyi insan olduğunu herşeyin doğrusunu bildiğini, ve onun konuşmasının daha uygun olduğunu söylediler. Oysa yaşadıkları yerde yığınla sorunu olduğunu biliyorduk. Sendika başkanının öfkelenmesine rağmen özellikle kadın işçilerin yığınla sorunları olduğunu bunlarla ilgilenmek gerektiğini, konuşma haklarını bir başkasına devretmemeleri ve bu hakkı bilinçle kendilerinin kullanmaları gerektiğini söyledik.

Kadınlar! Vitrin gücü ya da kavganın destekçisi olarak değil, kavganın sahibi olarak kendi bilinciyle kavgaya sarılalım. Devrim mücadelesinin bir parçası olarak eskisinden daha güçlü ve daha nitelikli olarak yeniden örgütlenmeliyiz yaratalım. Onurlu insan olarak yaşamamız yolu burada geçer.

Radyo - canlı yayınının düşündürdükleri

9 Şubat 95'de açılış yapan ve halkın yoğun ilgiyle karşılanan Ulusal Radyo FM. "Kadının Adı Var" adlı bir program düzenlemektedir. Radyonun ilk konukları 3 yıldır faaliyeti yürüten Emekçi Kadınlar Birliği oldu. EKB'nin tanıtımını amaçlayan programda sunucu sorulara geçmeden önce konuklara "Kadının adı var" sözü sizde nasıl bir duygu uyandırıyor" sorusunu yöneltti. EKB adına söz alan 5 konuşan her biri ayrı bir konuşukla yanıt verdiler. Bedeller ödeyerek elde edilen varoluşunun hakkı gururu, hakkı onuruyla yanıtladılar. Kimi "Kadının adı var" sözünün "özgürlüğü", kimi "kadının kendi ayakları üzerinde durmasını", kimi "gerçeğin yaşam bulmasını" da çağrıştırdığını söyledi.

Gerçekte yaşamın her aşamasında, her alanda var olduğu halde, yaşamı ürettiği halde yok sayılmak kendini bilen biri için korkunç bir şey, büyük bir onursuzluktur. İnsan çeşitli kimliklerin toplamıdır. Kimliklerden biri yada diğeri yok sayıldığında bütünlüğü parçalanır ve yaşamda mutsuzluk kendini dayatır. Herkes kendi kimliklerinin toplamını, diğerlerinin haklarını gaspetmeden özgür ve eşit bir ortamda yaşamak için kavgaya varmalıdır. Ancak böyle bir dünyada herşey daha güzel ve daha insani olur.

Sunucu EKB adına katılan konuklara EKB'yi dinleyicilere tanıtmak için çeşitli sorular yöneltti: Ama program başından bitimine kadar sık sık dinleyicilerin canlı bağlantı telefonlarıyla kesildi. Ve arayan hemen herkes böyle bir programın konularından duydukları hoşnutluğu dile getirdi. Bir çoğu heyecandan konuşmada zorluk çekse de hepsi derdini. Sesini, çığlığını ilettiler program yapımcılarına ve başka dinleyicilere. Sorular ya da düşünce belirlemeler yağmur gibi yağdı.

İlk yankılanan ses yaşamı kavramaya çalışan bir öğrenci kızımızın sesiydi. "Çalışan kadınlar bütün gün işte çalışıp sonrada gelip evin ve çocukların bütün işlerini yaptıkları halde daha çok saygı duyulması gerekiyor, neden aşağılanıyor, neden değeri bilinmiyor?"

İkinci ses: Gündelikçikadının sesiydi. "Toplumda kadınlar ikinci planda, hiçbir hakları yok. Çoğumuz cahiliz, ailede eğitim yok. Bu cehaletten dolayı..."

Üçüncü ses: Bir erkek dinleyiciydi. "İslamiyetin kadına değer verip-vermediğini öğrenmek istiyordum."

Dördüncü ses: Yine ev emekçisi bir kadındı. "İnsanın ekonomik özgürlüğü olmayınca hiç bir hakkı olmuyor. Çalışayım diyorum, aldığım paraya kreşe ancak yetiyor. Bu yaşamdan kurtulmak için ne yapabilirim?"

Beşinci ses: Kürt bir kadının çığlığıydı. "Kürt ve Türk kadınların haklarını kazanmaları için neler yapıyorsunuz?"

Altıncı ses: "Eşim bana diyor ki, sen benim ve çocukların hizmetçisisin, ama ben hizmetçi olmak istemiyorum ne yapabilirim?"

Yedinci ses: "Kadınlar okumuş olsun, olmasın evlenince aynı oluyor. Bunun nedeni ne?"

Sekizinci ses: Bir erkek dinleyici. "EKB doğuma 3 gün kala izin alan ve 5 gün sonra işbaşı zorunluluğu konulan binlerce atölye işçisi kadın için neler yapıyor? Böylesine ezilmiş, horlanmış kimliği yok sayılmış kadına nasıl ulaşabileceksiniz?"

Dokuzuncu ses: Doğru, erkekler eziyor ama gerçek olan bir şey var ki o da kadınlar da bunu kabulleniyor karşı çıkmıyor! bunu aşmak mümkün mü?"

Vb. vb. bir dizi soru bir dizi çığlık yükseldi programdan.

Yaşamın yarısını oluşturan kadınlarımızın ezici çoğunluğu bu bataklığın içinde çırpınıp duruyor. Bedeni ve beyni çarşafa sarılı kadınların sayısı gittikçe artıyor. Sanki kadınlar bu dünyadan, kendilerinden intikam alıyormuşçasına köleliğe koşuyorlar. Bu dünyadan umudunu kesenleri öbür dünyaya kazanma telaşındadırlar. Bel-denleri ve beyinleri çarşafın içinde olan kadınlarımızın dışında, dış görünümü çağdaş (çarşafsız) ama beyni çarşafı olan nice kadınımız var. 3-5 devrimci, demokrat, sosyalist kadınımızın varlığı bizleri rahatlatmamalı ya da gecede, gezeide, mitingde ve ekonomik temelli direnişlerde kadınlarımızın birinci olarak biraz daha fazla olması da bizi yanıltmamalı, bunlardan kaçır iki ayağı üzerinde durabiliyor? Yaşamı hakkında tek başına karar verebiliyor? Başkalarını sınıf mücadelesine çekebiliyor? Ve politik kadın kimliğini kazanabiliyor? İşte tüm bu sorulara ne kadar saygı duyulması gerekiyor, neden aşağılanıyor, neden değeri bilinmiyor?"

İkinci ses: Gündelikçikadının sesiydi. "Toplumda kadınlar ikinci planda, hiçbir hakları yok. Çoğumuz cahiliz, ailede eğitim yok. Bu cehaletten dolayı..."

Üçüncü ses: Bir erkek dinleyiciydi. "İslamiyetin kadına değer verip-vermediğini öğrenmek istiyordum."

Dördüncü ses: Yine ev emekçisi bir kadındı. "İnsanın ekonomik özgürlüğü olmayınca hiç bir hakkı olmuyor. Çalışayım diyorum, aldığım paraya kreşe ancak yetiyor. Bu yaşamdan kurtulmak için ne yapabilirim?"

Beşinci ses: Kürt bir kadının çığlığıydı. "Kürt ve Türk kadınların haklarını kazanmaları için neler yapıyorsunuz?"

kat edeceğimiz açıktır.

Sorulardan her bir ayrı bir çığlığın izdüşümüyle önemlidir. Ama biz bir kaç noktaya bir kez daha parmak basalım.

Birinci nokta: "Kadının ekonomik özgürlüğü yoksa hiçbir hakkı yoktur" sözü. Ekonomik özgürlükten genelde çalışma hayatına atılma anlaşılıyor. Zira bu düzende ezici çoğunluk diğer konularda olduğu gibi ekonomik olarak da özgür değil. Çalışsa da yoğun bir ekonomik sorunu yaşamaktadır. Bu için bir yanı, diğer yanın ise kadınlarımızın iş yaşamına atılmalanının önemidir. Zira işe giren kadın az da olsa elinde hükmedeceği bir parası var, bir yerden bir yere giderken ya da üstüne bir giysi alırken kocasına muhtaç olmuyor. Bunun verdiği psikolojik bir güven alıyor. Az da olsa çevre ediniyor 4 duvar arasından ya da bol dedikodulu gün toplantılarının dışına çıkıyor.

Kadınlarımızı çağırıyoruz, parası az da olsa kreş parasıyla başa baş olsa da yine de, çalışmayı tercih etmelidir. Cebinizde kendi kazandığınız paranzı olursa, kendi kimliğiniz olur. Ayrıca çocuk bakmak ya da kreş parası salt senin sorumluluğun olmaması ikiniz dünyaya getirdiğinize göre her türlü sorumluluğunda paylaşmanız gerekir. Metropollerde kadınlarımızı eve bağlayan salt ücretlerin azlığı değil, iş yaşamının zorluğu ve trafiğin ömrü tötölmesidir de aynı zamanda. Bu da kadınlarımızda tembellik yanlarının ağır basmasına neden olmaktadır. Daha onurlu yaşamak için zorluklarla mücadele edebileceklerine köle bir yaşamı kabul ederek tembelliğe mahkum olmak tadırlar. KADINLAR kölelik zincirini kırmak için kutsal eşikten adımınızı dışarı atarak zorundasınız. Bunu görün artık!

İkinci nokta: "Doğru erkekler eziyor ama gerçek olan bir şey var ki kadınlar da bunu kabulleniyor, karşı çıkmıyor."

Gerçeği görmek artık günümüzde çok çok belirleyici değildir. Zira gerçek şu ya da bu boyutuyla görülmüştür. Sorun bu gerçeği değiştirme gücü bulabilmekte, bunu değiştirecek silahlarla donatılmaktadır. Kadınlarımızın başkaya karşı başkalarını madıkları açık. Bunda yüz yılların verdiği gelenek-görenek ve değer yargıların olduğunu görmekte birlikte, diğer bir nedeni de kadınların eskiyi yıkmak için ödenmesi gereken bedeli göze al-

Elbette her yeni şey eskinin direnişiyle karşılaşır. Ailemizle, çevremizle ilişkilerimizde sorunlar çıkabilir, yanlış anlaşılıp dışlanabiliriz. Hatta şiddete maruz kalabiliriz. Ama tüm bunlar aşılması gereken ve aşılabilecek sorunlardır. Bugün kendi kimliği ve kişiliğiyle yaşayan kadınların anadan doğma bu hakkı kullanmadılar. Dişleriyle, tırnaklarıyla ve korkunç sabırlarıyla adım adım ilerlediler. Ve bugün "vardım, varım, var olacağım" deme özgürlüğünü, onurunu ve mutluluğunu yaşıyorlar.

Üçüncü nokta: "Kadınlar okumuş olsun, olmasın evlenince aynı durumda oluyorlar" tesbiti. Binlerce kadın için bu durum gerçeği yansıtan bir tespittir. Bu kadınların çoğu belki biraz daha fazla para kazanabilir, ya da mesleğinde biraz daha kariyer sahibi olabilir ama çoğu işten eve gelince, yine evin bütün işlerine koşar ve çocuklardan asıl sorumlu bu kadın olur.

Bu çığlık özellikle lise ya da üniversitede okuyan gençlerimize çağırır. Üniversiteli olmak, özgür olmak, ya da kişiliğin oturmuş olması demek değildir. Mevcut eğitim sistemi kişilikli olmayı değil, kişisizleştirilmeyi dayatıyor. Buna karşı erkeklerin bir, kadınların iki kat direnmeleri gerekir.

Ve üniversiteli gençlerimizin bir kez daha sormaları kendilerine, neden politik kadınlarımız az? Ya da neden okul bittikten sonra sıradan kadınlardan pek de farklı kalmıyor? Bu sorular yanıt bekliyor. Devrimde samimi olan herkes, bu sorunun yanıtını ve çözümünü aramalıdır. Gün 3-5 politik kadınla yetinme günü değildir.

Gün uyuyan dev potansiyeli uyandırma ve kavgaya çekme günüdür. Eğer hergün çevremizde bedeni ve beyni çarşafarla örülü kadınların çoğalmasını istemiyorsak, eğer geleceğimizi, umudumuz olan çocuklarımızı bu tür kadınların ellerine teslim etmek istemiyorsak lütfen, lütfen sorunun ciddiyetini görelim ve kadınlarımızın kendi kimliklerinin bilincinde olarak sınıf kavgasında yer almalarını sağlayalım.

Devrimci, demokrat, yurtsever, sosyalist, komünist insanlarız; eğer bizler kadın sorununu bilincine çıkarıp, onları örgütleyip mücadeleyle kamazsak karşı devrim bu kadınları kendi bataklığında boğacak yada kendine hizmet eder hale getirecektir. Zira yaşam boşluk tanıtmıyor.

UMUT BİZDE, KAVGA BİZDE, ÇÖZÜM

AFGANİSTAN

İslamcı savaş ağaları

Dış Haberler Servisi- Afganistan'da üç yıldır süren iç savaş, başkent Kabil'in paylaşılması temelinde devam ederken, Taliban adlı İslamcı bir hareketin üst üste zaferler kazanarak ilerlemesi, dünya kamuoyunun dikkatini çekti. Ülkenin güneyindeki Kandahar kentinde şeriatçı öğrenciler tarafından kurulan hareket, süren iç savaşta kendisi dışında yer alan diğer tüm İslamcı grupları "eşkiya"lıkla suçladı. Halkın iç savaştan bıkmışlığından da çok iyi yararlanan örgüt, siyaset sahnesine kısa bir süre önce girmesine rağmen, ülkenin üçte birini denetimi altına aldı.

HANGİSİ İSLAMCI?

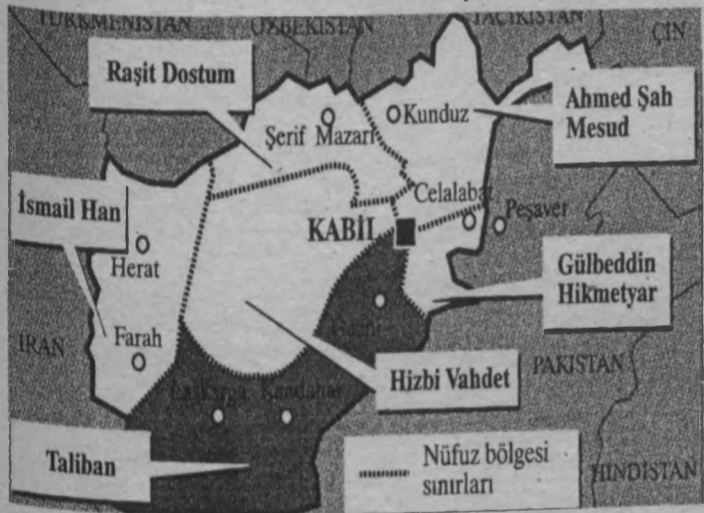
Rus sosyal emperyalistlerinin "Kızıl Ordu"sunun ve bu işgalci ordunun desteğiyle ayakta duran Necibullah rejiminin, yurtsever Afgan gerillalarının baskısıyla Afganistan'da çökmesiyle beraber, bu kez ülke İslamcılarının çıkardığı bir iç savaşa sahne oldu.

41 yaşındaki Ahmed Şah Mesud, İslami Cemaat örgütü lideri. Mesud, Kabil Ovası ve başkent büyük bir bölümünü denetimi altında tutu-

Kandahar kentinde bulunan Taliban cephaneliklerinden biri. Taliban Hareketi altı ay önce ortaya çıktı. Şu anda ülkenin üçte birini ele geçirmiş durumda. Hareketin bu kadar kısa sürede böylesine silahlanmasının arkasında Pakistan parmağı bulunduğu tahmin ediliyor.

yor. 52 yaşındaki Burhaneddin Rabbani, "Afgan İslam Cumhuriyeti"nin devlet başkanı. BM ile iyi anlaşılıyor.

Müslüman Kardeşler örgütü üyesi Gülbeddin Hikmetyar, Cezayir, Mısır, Sudan gibi ülkelerden yardım alıyor. Hikmetyar'ın destekçisi Raşid Dostum, Kabil'in batısını kontrolü altında tutuyor.

Hizbi Vahdet adlı örgütün lideri Abdür Ali Mazari, ülkedeki Şii Müslümanları örgütüyor, Kabil'in güneyinde kalan bölgeyi kontrolü altında tutuyor ve İran destekli.

Ve nihayet "bağımsız" olduğunu iddia eden Taliban. 6 ay içinde ortaya çıkan ve kısa sürede ağır silahlarla gelişen bu hareket amacını açıklamıyor. Örgütün 25 bin silahlı savaşçısı bulunuyor. 200 tankı ve 21 adet Mig-21 savaş uçağı olduğu tahmin ediliyor.

Taliban, Ahmed Şah Mesud tarafından destekleniyor. Örgütün, özellikle Pakistan tarafından finanse edildiği söyleniyor. Ancak, Pakistan, örgütü desteklemediği yolunda açıklama yaparak bu söylentilerin ciddi olduğu yolunda bir izlenim verdi.

Afganistan'da üç yıldır süren iç savaş, hepsi İslamcı ve yurtsever rolünde olan gruplar tarafından körükleniyor ve sürdürülüyor. Halkın dini duygularını sömüren savaş ağaları, silah tüccarlığı yapıyorlar. Bir avuç savaş ağası yüzünden, başkent Kabil top ve roket atışlarından dolayı haritadan silinme noktasına gelmiş. İç savaşın bilançosu, Rus işgalini aratmıyor: 20 bin ölü ve 100 bin yaralı.

Afganistan'da üç yıldır süren iç savaş, hepsi İslamcı ve yurtsever rolünde olan gruplar tarafından körükleniyor ve sürdürülüyor. Halkın dini duygularını sömüren savaş ağaları, silah tüccarlığı yapıyorlar. Bir avuç savaş ağası yüzünden, başkent Kabil top ve roket atışlarından dolayı haritadan silinme noktasına gelmiş. İç savaşın bilançosu, Rus işgalini aratmıyor: 20 bin ölü ve 100 bin yaralı.

"Savaşın arkasında Pakistan ve İran var"

Ahmed Şah Mesud (Solda)

Ahmed Şah Mesud'un, Fransız dergisi Le Nouvel Observateur ile yaptığı röportajdan:

- İç savaş etnik nedenlere mi dayanıyor, yoksa bu sadece savaş beylerinin mücadelesi mi?

- Sovyetler'e karşı direniş

sırasında mücahitlerin çoğu ülke içinde savaşırken, bir grup Pakistan'ın Peşaver kentinde, diğer grup da İran'da bulunuyordu. Pakistan gizli servisinin yönetimindeki Peşaver grubu direniş yönetiyor havasındaydı, oysa Afganistan'da bağımsız bir direniş hareketi vardı zaten. Hikmetyar, Pakistan güdümlü bu oyunda önemli rol oynadı.

Hikmetyar, Necibullah'la görüşme yoluna giderken, bağımsız direniş hareketi komünist rejimi yıktı. Bundan hemen sonra Hikmetyar iç savaşı başlattı. İç savaşın asıl nedeni başta Pakistan olmak üzere dış güçlerin ülke üzerindeki iktidar oyunları. İran'ın bu oyundaki piyonu ise Hizbi Vahdet liderlerinden Mazari. Bölgenin jandarmalığına soyunan Özbekistan ise eski komünist General Raşid Dostum'u par-

mağında oynatıyor.

- Hikmetyar ve Dostum hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Hikmetyar ilkesiz bir insan. Radikal İslamcı olduğunu iddia ediyor ancak bu iktidara gelmenin bir yolu değil. Dostum'un Kabil'de olmasını, gerekçe göstererek bir yıl boyunca başkenti roket ateşine tuttu. Ama şimdi görüyorsunuz ki, beraber hareket ediyorlar. Necibullah'ın son günlerinde, kendisiyle çok yakın ilişki kurdu. Ayrıca herkes afyonun Hikmetyar'ın laboratuvarlarında eroine dönüştürüldüğünü biliyor. Bütün yabancı paralı askerlerin de onun kamplarında eğitildiğini biliyoruz.

- Paralı askerler nereden geliyor?

- Pakistan, Cezayir ve bazı Arap ülkelerinden.

- Çözüm öneriniz nedir?

- İktidarın BM tarafından oluşturulacak bir komisyona devredilmesine tam destek veriyoruz. Arabulucu Mahmud Mestiri'nin girişimlerinin sonucunu bekliyoruz.

- Askeri çözüm mümkün mü?

- Komünist rejimin çöküşünden bu yana savunmaya yönelik askeri strateji izliyoruz ve barışçı çözümden yanayız. Muhalif ittifak ise siyasi değil, askeri çözüm istiyor. Kabil'de çok kan döktüler ancak askeri zafere dayalı stratejileri başarısızlıkla sonuçlandı.

- Peki Taliban hareketi için ne diyeceksiniz?

- Taliban hareketine olumlu yaklaşıyoruz. Halka eziyet eden suçlulara karşı geliyoruz. Hikmetyar ve Dostum'a da muhalifler.

ABD- Rus zirvesi ertelendi

Dış Haberler Servisi- 8 mayısta Moskova'da yapılacak olan ABD-Rus zirvesi, ABD Başkanı Clinton tarafından ertelendi. ABD Dış İşleri Bakanı Warren Christopher, konuyla ilgili olarak "Çeçenya, başkanın kararında önemli rol oynadı." dedi. Moskova ise konu hakkında yorum yapmadı ve ertelemeden haberdar olmadığını iddia etti. ABD, şimdiye kadar, Çeçenya'nın Rusya'nın "içi sorunu" olduğunu savunuyordu. Clinton ise, Rusya'ya eleştirilerinde oldukça yumuşak bir dil kullanıyordu. Clinton'un bu kararında, Kongre'de tepkilerin büyümesinin etkili olduğu sanılıyor. Beyaz Saray yetkilileri "Ortalık yatıştıktan sonra, Clinton Yeltsin'le görüşecek. Görüşme haziran ayında düşünülmüyor" diyorlar.

Irak'a İngiliz çıkarması

Dış Haberler Servisi- Irak'ın başkenti Bağdat, İngiltere'nin önde gelen 27 şirketten işadamlarının oluşturduğu İngiliz ticaret heyeti tarafından ziyaret edildi. Ziyaret, yaklaşık iki yıl önce tüccarlar tarafından oluşturulan "Irak-İngiltere Çıkar Grubu" tarafından düzenlendi. Heyette sanayi, ilaç-eczacılık, tarım, su ve gıda mühendisliği alanlarında faaliyet gösteren şirket temsilcileri bulunuyor. ABD'nin Irak'a karşı BM kanalıyla uyguladığı ambargo, böylece İngiliz emperyalistleri tarafından açıkça çiğnendi. İçinde bulunduğumuz günlerde, ABD, Türkiye'yi de Irak'a uygulanan ambargoyu delmemesi yolunda açıkça uyarıyordu.

ABD yardımları tehlikede

Dış Haberler Servisi- TC Dış İşleri Bakanlığı, hükümeti "Güneydoğu'da insan hakları ihlalleri konusunda hassasiyet gösterilmemesi halinde ABD'nin askeri kredi yardımları kısa sürede kesilebilir" uyarısını yaptı. Uyarının, ABD Dış İşleri Bakan Yardımcısı Richard Holbrooke gelmeden bir gün önce yapılması dikkat çekti. ABD Dış İşleri Bakanlığı tarafından, TC hakkında çıkarılan son raporda, insan hakları ihlalleri ve işkence konusunda sert bir dil kullanılmış, "PKK ile mücadele sırasında sivil halkın zarar görmemesine dikkat edilmesi" istenmişti. Bu arada 20 şubat sabahı Türkiye'ye gelen Holbrooke ile TC yetkilileri arasında askeri kredi yardımları, Kuzey Irak ve Karabağ sorunları konusunda görüşmeler yapıldı.

Almanya'da rüşvet salgını

Dış Haberler Servisi-Münih Üniversitesi profesörlerinden Claus Strunz, "Devlet Dairelerinde Rüşvet" adlı araştırmasını yayınladı. Strunz, araştırmasında "Şu sıralar içinde yaşadığımız toplum sistemi, iktidar ve çıkar üzerine kurulu" ifadesini kullandı. Bu arada yapılan araştırmalar sonucu, özellikle devlet ile çalışan, ihalelere ve açık artırmalara giren şirketlerin her yıl rüşvet yoluyla 13,5 milyar mark vurgun yaptığı ortaya çıktı. Yiyici memurların ise en çok Münih kentinde bulunduğu açıklandı. Frankfurt'ta ise, rüşvet suçundan dolayı, aralarında kaymakamların, bölüm şefleri, daire başkanları, küçük memurlar ve belediye memurlarının da bulunduğu toplam 800 kişi tutuklanıp haklarında soruşturma açıldı.

200 tutuklu katledildi

Dış Haberler Servisi- Cezayir'de, başkent Cezayir yakınlarında bulunan **Serkaci Cezaevi**'ndeki 200 radikal İslamcı tutsak, devlet güçleri tarafından katledildi. Cezayir Adalet Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada, "Radikal İslamcı militanlar, tüm tutukluları serbest bırakmak üzere firar girişiminde bulundu ve 7 gardiyayı rehin aldı. Bunun üzerine başlatılan operasyonda 4 gardiyan, 95 terörist öldü. Durum sakindir ve denetim sağlanmıştır" dedi. FIS tarafından yapılan açıklamada ise katledilen tutuklu sayısının 95 değil 200 olduğu ve bu insanların kasten öldürüldükleri belirtildi. Devlet güçlerinin saldırısı sırasında Silahlı İslami Grup (GIA) liderlerinden ikisinin de öldürüldüğü belirtildi. Serkaci Cezaevi'nde yaklaşık bin tutuklu kalıyor.

Zapatista yanlılarına saldırı

Dış Haberler Servisi- Meksika'nın güneyindeki Chiapas eyaletinde, sivil faşistler tarafından Zapatista yanlı ve ateşkes taraftarı insanlara saldırı düzenlendi. San Cristobal'de bulunan kiliseye saldırı ve kendilerine "Sivil Cephe" adını veren faşistler, burada kilisenin çevresini "Barış Çemberi" oluşturarak korumaya çalışan Zapatista yanlılarını taş ve sopalarla yaraladılar. Bunun üzerine çıkan çatışmada, karşılıklı şiddet kullanıldı. San Cristobal'deki kilise, EZLN ile hükümet arasında arabuluculuk yapan Başpiskopos **Samuel Ruiz** tarafından yönetiliyor. Ruiz, yerliler tarafından sevilir ve "yoksulların babası" olarak adlandırılıyor. Bölgedeki zengin iş adamları ve toprak ağaları ise, EZLN ile hükümet arasında 13 aydır süren barış görüşmelerini onaylamıyor ve kirahat katillerini barış isteyen halkın üzerine sürüyor. Bu arada, **Kumandan Marcos**, yayımladığı bir bildiri ile tekrar ateşkes ve diyalog çağrısı yaptı. Bilindiği gibi bir süre önce, Zapatista liderlerinin yakalanması için bir operasyon başlatılmış, fakat yoğun tepki nedeniyle, hükümet bu operasyonu durdurmak zorunda kalmıştı.

Fransa'dan CIA'ya tepki

Dış Haberler Servisi- Fransa, ABD Merkezi Haberalma Servisi (CIA) adına çalışan 4'ü diplomat 5 Amerikalının derhal geri çağrılmasını, aksi halde bu kişilerin sınır dışı edileceğini açıkladı. Le Monde gazetesinde yayınlanan habere göre Fransa Başbakanı **Edouard Balladur**'un özel kalemindeki elemanlardan biri CIA hesabına çalışması için ikna edildi. Ancak iki hafta sonra olay farkedilince kovuldu. Böylece bu kişinin girdiği ilişkilerden diğer CIA ajanları da saptandı.

FKÖ'den çağrı

Dış Haberler Servisi- Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) İsrail ile ortaklık görüşmelerini sürdürme kararından sonra, "barış sürecini kurmak için" acilen bir Arap zaferi çağrısı yaptı. Mısır'ın başkenti Kahire'de yapılan FKÖ Yürütme Komitesi toplantısı sonucunda, Avrupa Birliği, ABD, Rusya, Norveç, İspanya, Çin, Güney Kore, Japonya ve BM'ye gidileceği, bu ülkelerden desteğin isteneceği kararı alındı. Önceki gün İsrail askerleri, Kudüs'te gelen HAMAS liderlerinden Şeyh **Cemil Hamami**'yi tutukladı.

PERU

Fujimori'nin sonu yaklaşıyor

Dış Haberler Servisi- Peru'nun faşist başkanı Fujimori, oldukça sıkıştı. Önümüzdeki nisan ayında gerçekleşmesi beklenen başkanlık seçimleri öncesi, APRA lideri **Ciro Fernandez** Amazon bölgesindeki seçim turları sırasında vuruldu. Böylece, Amazon bölgesi, egemenler arası dalaşın bir biçimine sahne oldu. Özellikle Peru Komünist Partisi tarafından yürütülen halk savaşından dolayı iyice bunalan ve sınıfdaşı olan siyasi rakiplerini dahi öldürerek iktidarını kurtarmaya çalışan Fujimori, milli kahraman olmak için Ekvador ile dalaşmaya girişti. Ama bu amacına ulaşamayacağı kesin. Çünkü, ülkenin kuzeyi de Maoist gerillalar tarafından adımlanıyor.

Fujimori'nin, Amazon bölgesinde girdiği oyunları anlamak için, biraz geçmişe bakmak gerekiyor.

"KÜÇÜK VIETNAM"

1980 yılında Peru Komünist Partisi'nin halk savaşını başlatmasından bu yana kırsal alanlarda birçok bölge kızıl siyasi üslure dönüşürdü. Bu bölgelerde iktidar, halk komitelerindeydi. Durumun kendi açılardan çok tehlikeli bir hal aldığına gören ABD emperyalistleri, gizli servislerini harekete geçirdiler ve Fujimori'nin desteğiyle, 1992 Eylül'ünde PKP lideri **Guzman** yakalandı. Tam 1 yıl sonra, Fujimori Washington'da Clinton ile görüştü. Bu görüşmeden sonra, Peru, Latin Amerika'da ABD'den en çok yardım alan ülke oldu. Ve yine, birkaç hafta sonra, Fujimori **Junin** ormanlarını ziyaret etti. Çünkü bu bölge, **Ashaninka** adlı yerli topluluğunun yaşadığı bir yerdi ve bu topluluk yoğun olarak halk savaşına katılıyordu. ABD emperyalistleri, burayı "Küçük Vietnam"a çevirme emrini vermişlerdi.

1994 Nisan'ında askeri hareket başladı. Katliama yeşil ışık yakılmıştı. Bir köylü kadın şunları anlatıyor: "Saatler süren tutuklamalardan sonra, bir yüzbaşı kocama gerillalarla bağlantısı olduğunu kabul ettirmeye çalıştı. Başaramayınca 'sen bir teröristsin' dedi ve kocamın ağzından kan

gelene kadar silahıyla dövdü. Gözaltına aldıkları 7 çiftçiye de aynı şeyi yaptılar. .. Sonra onları silahlar ve keskin şeylerle öldürdüler. Kocam pişman olduğunu söylemeyi reddedince, askerler boğazını kestiler."

Gerici gazeteler bile katliamı gizleyemiyordu. **La Republica** "Önce makineli tüfekli helikopterler geliyor ve hareket eden, yaşayan herşeyi öldürüyor. Sonra ordu birlikleri geliyor, evleri yakıyor, kadınlara tecavüz ediyor, yaşayan ne varsa son darbeyi vurup öldürüyor." ifadesini kullanmak zorunda kaldı. Bir Perulu yarbay ise, devletin nasıl düşündüğünü özetliyordu: "Bu bölgede Açık Halk Komitesi var. Bu, herkesin işbirlikçi olduğu anlamına gelir. ... Bazıları savaşı, bazıları sempatizan."

31 Ekim 1994'te, ülkenin doğusundaki ormanlara doğru büyük bir operasyon başlatıldı. 4 bin asker, ülkenin iç taraflarındaki ormanlardan Ene ve Apumirac ırmakları boyunca ve kuzeyde Huallaga Irmağı boyunca gerillaları ve destekçilerini imha etmeye yöneliyordu.

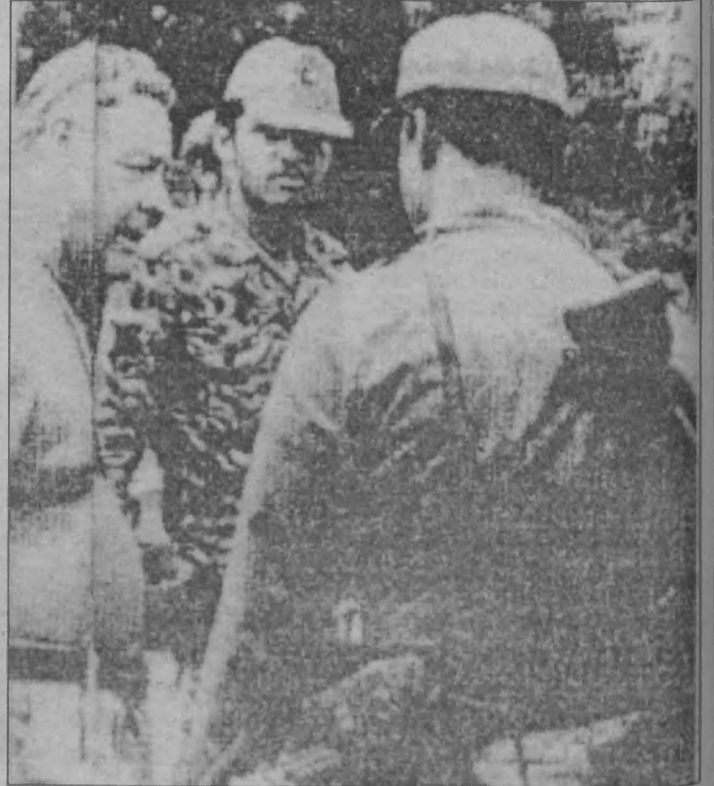
Latin America Report gazetesi şunları yazıyor: "Bugün ulaşılan haberlere göre, devlet güçlerinin görevi, asi grupları sonu gelene kadar 'bulmak ve yok etmek'... Bölgede Aydınlik Yol birlikleri hala aktif. Silahlı helikopterlerin görevi, bu birliklere karşı karada hareket eden ordu birliklerini desteklemek."

GERİLLA KONUSUYOR

Ülkenin kuzeyinde böylesi iç-renc hesaplara giren Fujimori, bir yandan da "Feliciano"nun yakalanması için 100 bin dolar ödül koyduğunu açıkladı. "Feliciano"nun PKP'nin yeni lideri olduğunu söylüyordu Fujimori.

Şu anda, 50'nin üzerinde bölgede olağanüstü hal ilan eden Fujimori, halkın gelişen muhalefetine bastırmaya çalışıyor ve askeri yönetimler kuruyor. Fakat buralarda gerillalarla çıkan çatışmalarda çok sayıda ölü verdiklerini kabul etmek zorunda kalıyorlar.

Ocak 1995 tarihli Uluslararası Acil Komite'nin 51 numaralı Acil

"Baba Gagnon" kod isimli ABD ajanı (Solda), Peru askerlerine talimatlar verirken. ABD'li "uzmanlar" işbaşında.

Bülteni'nde gerillanın son eylemlerinden bazılarını yer verildi. "14 aralıkta UPI haber ajansının geçtiği habere göre, Lima'nın yaklaşık 290 km. kuzeydoğusundaki Uca-yali'de bulunan ordu karakoluna saldıran bir gerilla birliği, en az 20 askeri esir olarak götürdü. Ve Reuters haber ajansının bir haberine göre, And dağlarının güneydoğusundaki tepelerde, bir ordu birliği gerillalar tarafından pusuya düşürüldü. 24 Aralık günü meydana gelen olayda 4 asker öldürüldü."

Bültende Lima içinde ve çevresinde, Huallaga Irmağı vadilerin-

de, Ayacucho'da, Ene Irmağı vadilerinde ve diğer bölgelerde gerçekleşen birçok gerilla eylemine basında yer verildiği de yazıyor ancak yukarıdaki iki örnek veriliyor.

Fujimori, ülkenin güneyini, yani **Puno, Arequipa, Apumirac, Ayacucho, Cuzco, Pasco, Huan-cavelica, Ica** bölgelerini çoktan kaybetti. Şimdi, ülkenin kuzeyinde bir takım oyunlar tezgahlamak istiyor. Fujimori, Amazon bölgesi için "Küçük Vietnam" terimini kullanıyor. Ama galiba Vietnam'ı ve ABD'nin hüsrانını unutuyor.

1 Mart 1995 itibariyle, Başkan Gonzalo'nun (Abimael Guzman) tutsaklığının 2. YIL 140. GÜNÜ

1992 Ekim'inde, Başkan Gonzalo-Peru Komünist Partisi lideri-, ABD destekli Peru rejiminin askeri mahkemeleri tarafından ömür boyu hapse mahkum edildi. Faşist Peru rejimi, komünist lideri, bir deniz üssündeki yer altı hücrelerinde, tek başına ve vahşice şartlar içerisinde esir tutmaktadır. Onun avukatlarını, doktorlarını, yakınlarını görmesi yasaklanmıştır. Kendisi sedef ve astım hastası olduğu halde ilaç ve herhangi bir tıbbi müdahaleden yoksun bırakılmaktadır. Peru'nun faşist başkanı Fujimori, kamuoyunun önünde yaptığı konuşmalarda Başkan Gonzalo'yu infaz edeceklerini ve ona psikolojik işkence yaptıklarını ifade etmektedir.

Geçtiğimiz yıl kabul edilen yeni anayasaya göre ölüm cezası tekrar kabul edilmiştir ve bu anayasa hükümlerine göre, Başkan Gonzalo'nun idam edilmesinin yolu Peru egemenleri tarafından açılmıştır.

Fujimori, defalarca, Başkan Gonzalo'nun bulunduğu hücre-

den görüşme çağrısı yaptığını iddia etmektedir. Eğer bu iddia doğrudursa, Fujimori neden Gonzalo yoldaşın avukatlarıyla görüşmesine, doktor kontrolünden geçmesine, siyasi tutsaklar için yapılmış uluslararası anlaşmalara uyulup uyulmadığının kontrolüne izin vermiyor?

Peru halkı için ve tüm dünya halkları için, Başkan Gonzalo'nun bizzat kendi sesini doğrudan ve engelsiz duymak yaşamsal önemdedir.

